Τεύχος
#20

25 Νοεμβρίου 2012

BABUSHKA

ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΣΕ ΑΣΦΥΞΙΑ...

ΤΟ ΚΑΡΚΙΝΩΜΑ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ...

Ισως, το μεγάλο αγκάθι της αριστεράς σήμερα, δεν είναι το πολιτικό πρόγραμμα αυτό κάθε αυτό, αλλά Το πώς παράγεται...

Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΣΤΟ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ...

Ποια πράγματα τελικά περνάνε από το «χέρι» του «κυρίαρχου λαού» και ποια είναι προαποφασισμένα;

ΑΦΙΕΡΩΜΑ : ΜΟΥΜΙΑ ΑΜΠΟΥ ΤΖΑΜΑΛ

Ο διασημότερος « θανατοποινίτης», ο άνθρωπος - σύμβολο κατά της θανατικής ποινής…

ΡΕΠΟΡΤΑΖ: ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ ΣΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ

"Επίτροποι στα Υπουργεία, απολύσεις για τους εργαζόμενους"

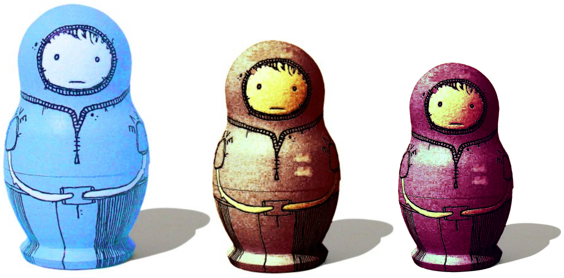
ΓΡΑΦΟΥΝ: SPATURNOS, ΜΠΑΝΑΝΑ, ΜΑΧΗΤΙΚΟΣ, Ο ΜΗ ΈΧΩΝ, ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ ΜΑΡΑΚΗΣ, ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΑΥΡΟΕΙΔΗΣ, ΣΚΛΗΡΟ-ΠΥΡΗΝΙΚΟΣ ΦΥΣΙΚΟΣ

ΕΠΟΜΕΝΟ
ΤΕΥΧΟΣ
02-12
BABUSHKA.GR

ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΣΕ ΑΣΦΥΞΙΑ...

ΕΛΛΑΔΑ:"ΑΠΩΛΗΣΕΙΣ, ΦΤΩΧΕΙΑ, ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ, ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΕΣ..."

Ο ΛΑΟΣ ΣΕ ΑΔΙΕΞΟΔΟ, ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΡΟΥΝ ΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ ΔΟΣΗ...

ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ :

ο φιλόσοφος, Spatournos, μαχητικός, Παναγιώτης Μαυροειδής, Ειρηναίος Μαράκης, Σκληρο-πυρηνικός φυσικός, Βασίλης Πετρόπουλος, Χωροχρονικός, ΟυΤοΠιΚοΣ, Ανθρωποφάγος, το Βυτίο, Η Μπανανα, Plitsman, Dr.Oou, Momentum, Ο μη έχων.

BABUSHKA.GR / ΕΒΔΟΜΑΔΙΕΟ, ΠΟΛΙΤΙΚΟ, ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

babushkagr@hotmail.gr
Babushka
@Babushkagr
Babushka.gr

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

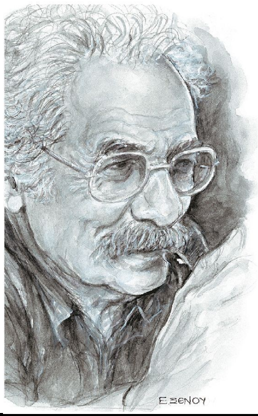
BABUSHKA.GR #20,
25 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2012

BABUSHKA.GR #20

Τσι Τάτα

...αν εδώ, σε τούτη τη μορφή ζωής είσαι ζωντανός, αν δε δολοφονήσεις την ουσία σου, εκεί θα δώσεις χάρη και ομορφιά, όπως η Μαρία που φούνταρε προχτές από την ταράτσα για να μην πεθάνει.
Χρόνης Μίσσιος, 1930 -2012, λογοτέχνης

«Η αυτοκτονία δεν είναι να θέλεις να πεθάνεις. Είναι να θέλεις να εξαφανιστείς.»
George Perros, 1923-1978, Γάλλος συγγραφέας

«Βλέπουν τον καθρέφτη, βλέπουν την ώρα, ρωτούν αν είναι τρέλα τάχα ή λάθος, «όλα τελείωσαν» ψιθυρίζουν «τώρα», πως θ' αναβάλουν βέβαιοι κατά βάθος.»
(από το "Ιδανικοί αυτόχειρες")
Κώστας Καρυωτάκης, 1896-1928, Ποιητής

"Nil desperandum!
μτφρ: ποτέ μην απελπίζεσαι»
Οράτιος, 65-8 π.Χ., Λατίνος ποιητής

«Πρέπει να χαθώ μες στη δράση, αλλιώς θα μαραθώ από την απελπισία.»
Alfred Tennyson, 1809-1892, Άγγλος ποιητής

«Οι περισσότεροι άνθρωποι ζουν ζωές μέσα σε σιωπηλή απόγνωση.»
Henry David Thoreau, 1817-1862, Αμερικανός συγγραφέας

«Μόνο αφού έχουμε χάσει τα πάντα, είμαστε ικανοί να κάνουμε τα πάντα.»
Chuck Palahniuk, 1963-, Αμερικανός συγγραφέας

«Το να ανοίγεις τα μάτια είναι το αντίδοτο στην απόγνωση.»
Sylvain Tesson, 1972-, Γάλλος συγγραφέας

"Απελπισία: φόβος χωρίς ελπίδα.»
Καρτέσιος, 1596-1650, Γάλλος φιλόσοφος

«Η απελπισία είναι το αποτέλεσμα όχι μόνο της δυστυχίας μας, αλλά και της αδυναμίας μας.»
Vauvenargues, 1715-1747, Γάλλος γνωμικογράφος

«Παράφρων δεν είναι αυτός που έχει χάσει τα λογικά του. Παράφρων είναι αυτός που τα έχει χάσει όλα και διατηρεί τα λογικά του.»
G. K. Chesterton, 1874–1936, Άγγλος συγγραφέας & κριτικός

«Η πραγματικότητα στον αιώνα μας δεν είναι κάτι που μπορείς να αντιμετωπίσεις.»
Graham Green, 1904-1991, Βρετανός συγγραφέας

«Η κόλαση λοιπόν είν' η πατρίδα μας.»
Νίκος Καρούζος, 1926-1990, Ποιητής

«Όταν είναι κανείς μέσα στα σκατά μέχρι το λαιμό, δεν του μένει τίποτε άλλο παρά να τραγουδήσει.»
Samuel Beckett, 1906-1989, Ιρλανδός συγγραφέας, Νόμπελ 1969

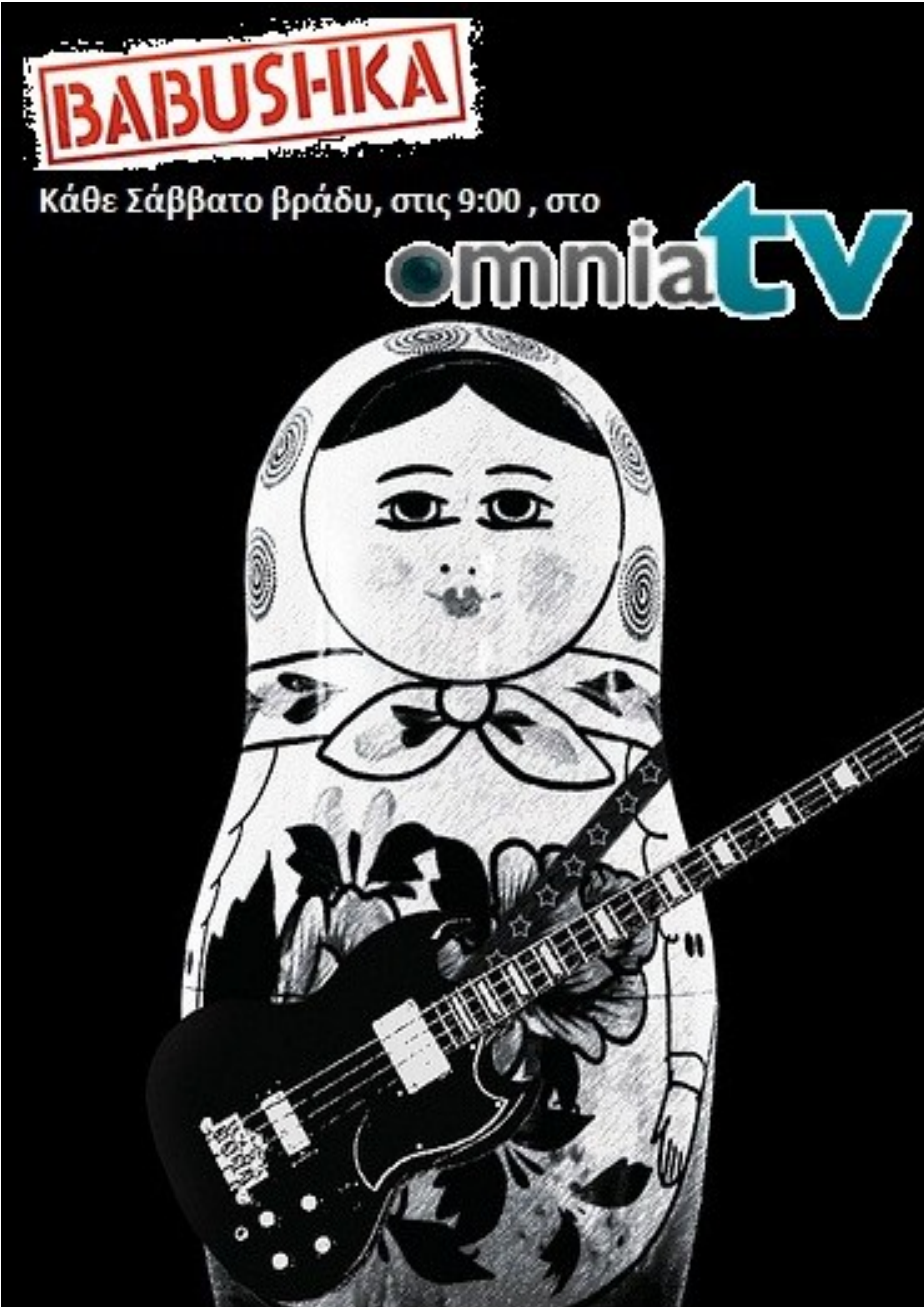
«Ο λόγος που το άγχος σκοτώνει περισσότερους ανθρώπους από τη δουλειά, είναι ότι περισσότεροι άνθρωποι αγχώνονται από όσους δουλεύουν.»
Robert Frost, 1874-1963, Αμερικανός ποιητής

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΤΗΣ ΑΜΑΡΚΑΛΕΥΤΗΣ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

BABUSHKA
Κάθε Σάββατο βράδυ, στις 9:00 , στο
omniaTV

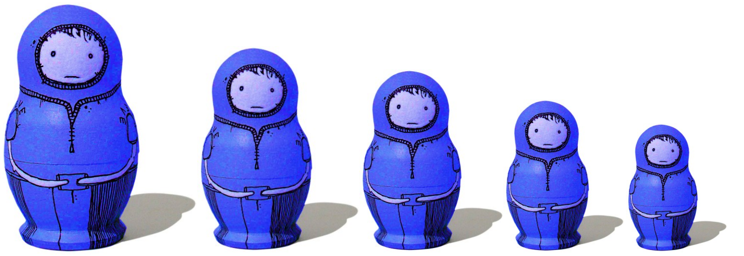
Σκεφτόμενος την κατάσταση που εγώ βλέπω και βιώνω στην καθημερινότητα μου σκέφτηκα να το κάνω τύπο επειδή το μυαλό σου - αγαπητέ αναγνώστη και κάτοικε χουντοκρατούμενης χώρας - δουλεύει καλύτερα με αριθμούς και τύπους. Πριν από αυτό όμως ας δούμε μαζί κάποια δεδομένα δικά τους. Ο υπουργός δημόσιας τάξης, έφερε στην βουλή τα επίσημα στοιχεία για τις αυτοκτονίες-απόπειρες από την αρχή της κρίσης, οι οποίες ανέρχονται σε 3.124. περισσότερες απώλειες δηλαδή από ότι προκαλεί ο εγκληματικός πόλεμος που διεξάγει το κράτος του Ισραήλ στην Γάζα την αντίστοιχη περίοδο.

(X + Y)-Z = ΑΝΑΠΤΥΞΗ

Αυτή είναι η ανάπτυξη που μας προσφέρουν, αυτό εννοούν κάθε φορά που σου μιλούν με αισιόδοξα.

Γράφει ο **Spatournos**

Κάθε μέρα που για πολλούς από εμάς περνά βασανίστηκα, απολύονται δύο χιλιάδες περίπου άνθρωποι. Δύο χιλιάδες οικογένειες κάθε μέρα χάνουν εισοδήματα, χάνουν δηλαδή την πρόσβαση τους σε βασικά αγαθά. Παιδιά πεινάνε και κρυώνουν στα σχολεία.
1000 σπίτια καθημερινά χάνουν το φώς τους. Κάθε μέρα που περνά 1000 οικογένειες επιστρέφουν στον μεσαίωνα.
Ο βασικός μισθός πλέον 586 μεικτά, αν και κανείς δεν μπορεί να πει με βεβαιότητα πιο είναι το πραγματικό μέγεθος του βασικού, αφού αυτοί που συνεχίζουν να παίρνουν αυτό τον βασικό μισθό φοβούνται να μιλήσουν μήπως και αυτοί μπουν σε κάποια από τις 2000 θέσεις της μέρας προς απόλυση.
Το χρέος αυτής της αποικίας για το Β' τρίμηνο του 2012, διαμορφώθηκε στο 150,3% από το 136,9 που ήταν το Α' τρίμηνο του ιδίου έτους. Οι αντίστοιχοι αριθμοί για το συνολικό χρέος της ευρωζώνης, διαμορφώθηκε στο 90% από 88,2% στα αντίστοιχα τρίμηνα. Ευτυχώς που ακόμα είμαστε στο ευρώ όμως και δεν πεινάμε.

Παίρνοντας λοιπόν τους πάραπάνω αριθμούς ως δεδομένο σκέφτηκα να σου παρουσιάσω και τρείς μεταβλητές που μπορεί να πρόσεξες και εσύ.
Ο [Χ] 45 χρονών οικοδόμος, από μικρός σε αυτή την δουλειά, βέβαια τα ένσημα του δείχνουν ότι έχει δουλέψει πολύ λιγότερο. Τόσα χρόνια την έβγαζε, συντηρούσε μια τριμελή οικογένεια με αξιοπρέπεια. Τώρα είναι άνεργος δεν έχει συνήθως ούτε για το καθημερινό ψωμί. Προσπαθεί να κάνει μεροκάματα εδώ και εκεί με ρίσκο να μην τα πληρωθεί.. Το σώμα του έχει καταστραφεί από την σκληρή αυτή δουλεία, βλέπεις δεν ξέρει να κάνει κάτι άλλο από το να είναι όλη μέρα εκτεθειμένος σε άπειρους κινδύνους. Την ώρα που εσύ διαβάζεις αυτές της γραμμές εκείνος αγωνίζεται να ταΐσει την οικογένεια του για ακόμα μια μέρα. Όμως εσύ, εγώ και ο Χ περιμένουμε την ανάπτυξη.

...που θα πάει όμως;
Κάποια στιγμή και τα δικά μας όνειρα, θα πάρουν εκδίκηση.

Ο [Υ] 28 χρονών, κατάφερε να τελειώσει το πανεπιστήμιο του με πολλές θυσίες και πολλά έξοδα, κατάφερε να βρει μια δουλεία. Παίρνει 400 ευρώ από αυτά, τα 100 τα χαλάει σε βενζίνη για να μπορεί να πηγαίνει στην δουλεία του, έχει ένα δάνειο για το αυτοκίνητο το οποίο πείρε και πλειρώνει 150 ευρώ, έτσι του Υ του μένουν 150 ευρώ να φάει όλο τον μήνα, να βγει με την κοπέλα του, να πληρώσει το ενοίκιο της γκαρσονιέρας του, να βάλει πετρέλαιο και να πληρώσει νερό και φώς. Μην με ρωτάς πως τα καταφέρνει, μέχρι όμως να το μάθουμε εσύ, εγώ και ο Υ περιμένουμε την ανάπτυξη.

Ο [Ζ] 54 χρονών επιχειρηματίας, ένας καλός μικροαστός τόσα χρόνια δεν αντιμετώπιζε ιδιαίτερα προβλήματα, σπούδασε δυο παιδία, έφτιαξε ένα όμορφο σπίτι, γενικότερα είχε δημιουργήσει έναν όμορφο μικρόκοσμο και συνεχώς ασχολούνταν με αυτόν. Τώρα τελευταία αντιμετώπιζε διάφορα οικονομικά προβλήματα, ντρεπόταν να μιλάει για αυτά ακόμα και στην οικογένεια του. Κάποια μέρα δεν τα κατάφερε, κάποιες επιταγές που είχε στην κατοχή του έσκασαν και αυτός βρέθηκε σε μεγάλα ζόρια. Από τότε, προσπαθούσε κάθε μέρα να τα βγάλει πέρα. Όμως η εξέλιξη ήταν αμείλικτη, τον βρήκαν λίγες μέρες πριν με μια σφαίρα στο κρόταφο. Έτσι, μόνο εσύ και εγώ. περιμένουμε τη ανάπτυξη.

Βάζοντας κάτω αυτές τις μεταβλητές (μπορείς να βάλεις και εσύ της δικές σου μεταβλητές το ίδιο αποτέλεσμα θα βγει. Καταστροφή- η κοινωνία βρίσκεται σε ασφυξία, γνώμη μου μην περιμένουμε θαύματα, μην περιμένουμε σωτήρες, εσύ, εγώ και όσες μεταβλητές υπάρχουν μπορούμε να αλλάξουμε αυτό που ζούμε μπορούμε να γλυτώσουμε πολλούς Ζ. Αυτή είναι η ανάπτυξη που μας προσφέρουν, αυτό εννοούν κάθε φορά που σου μιλούν με αισιόδοξα. την εξαθλίωση και την καταστροφή σου ονειρεύονται, που θα πάει όμως; Κάποια στιγμή και τα δικά μας όνειρα θα πάρουν εκδίκηση.

28 τετραγωνικά.

ΤΟ ΒΡΑΔΥ ΠΙΑΝΕΙ ΤΟ ΚΙΝΗΤΟ ΓΙΑ ΝΑ ΡΥΘΜΙΣΕΙ ΤΟ ΞΥΠΝΗΤΗΡΙ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΙΤΑΕΙ ΚΟΛΛΗΜΕΝΟΣ ΕΝΑ ΠΕΝΤΑΛΕΠΤΟ ΛΕΣ ΚΑΙ ΚΟΙΤΑΖΟΝΤΑΣ ΤΟ ΘΑ ΚΕΡΔΙΣΕΙ ΩΡΕΣ ΥΠΝΟΥ. ΔΕ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΚΟΙΜΗΘΕΙ ΚΑΙ ΕΥΚΟΛΑ. ΣΤΡΙΦΟΓΥΡΝΑΕΙ ΚΑΜΙΑ ΩΡΑ ΑΦΟΥ ΞΑΠΛΩΣΕΙ, ΠΑΛΕΥΕΙ ΝΑ ΗΡΕΜΗΣΕΙ ΤΟ ΜΥΑΛΟ ΤΟΥ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥΣ ΚΑΙ ΑΥΤΗ ΤΗ ΞΙΝΗ ΤΗ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΡΙΑ ΠΟΥ ΤΟΝ ΣΤΡΑΒΟΚΟΙΤΑΕΙ ΚΑΘΕ ΠΟΥ ΤΟΝ ΠΕΤΥΧΑΙΝΕΙ ΛΕΓΟΝΤΑΣ ΤΟΥ ΜΕ ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΣΠΑΣΤΙΚΙΑ ΦΩΝΗ, ΠΩΣ ΕΧΕΙ ΔΥΟ ΜΗΝΕΣ ΝΑ ΠΛΗΡΩΣΕΙ.

Γράφει η **Μpanana**

Σιχαίνεται τον ήχο του ξυπνητηριού αλλά πιο πολύ σιχαίνεται ότι πρέπει κάθε μέρα να ξυπνήσει την ίδια ώρα για να πάει εκεί. Στο «εκεί» , το τελευταίο εξάμηνο, μια τον πληρώνουν, μια του λένε ότι δεν έχουν.
Τη προηγούμενη Τρίτη μετά τη βάρδια του, πήγε να ζητήσει τα του Σεπτεμβρίου και πάλι του είπαν πως δεν πάει καλά το μαγαζί και δεν έχουν να του δώσουν. Τι δειλός θεέ μου; Τον έχουν απλήρωτο από το Σεπτέμβριο και αντί να τους πετάξει το αφρόγαλα στο κεφάλι, δανείζεται αριστερά και δεξιά. Παντού τα ίδια είναι λέει, τουλάχιστον εκεί κάνει 10 λεπτά να φτάσει και δεν ξοδεύει και τη βενζίνη.
Τη σιχαίνεται αυτή τη δουλειά.
Μόλις πιεί λίγο παραπάνω λέει πόσο καλός ήταν στη ζωγραφική και πως αν δεν ήταν αυτή η πουτάνα η κρίση, θα' χε μπορέσει να βγάλει κανά λεφτό, από κείνη την έκθεση που είχε κάνει στο Μεταξουργείο. Μετά κοιτάει το κενό και λέει «έκθεση»! και γελάει ειρωνικά...
Σιχαίνεται αυτή τη δουλειά αλλά πιο πολύ σιχαίνεται αυτό το σπίτι. Παλιά τα ηλεκτρικά. Παθαίνει ηλεκτροπληξία κάθε φορά που βάζει τη τοστιέρα στην υποτιθέμενη κουζίνα, αλλά κυρίως δεν αντέχει που είναι τόσο μικρή.
Δε μπορεί να μένει κανείς σε 28 τετραγωνικά. Δεν είναι σπίτι αυτό κι αυτός, δωμάτιο ψυχιατρείου το λέει. Όλο μας λέει να πάμε από κει έστω για λίγο και είμαστε όλοι στο : «δεν έρχεσαι καλύτερα εδώ;» .
Δε μπορείς και να του πεις, «ρε συ πνίγομαι στο σπίτι σου». Ποιο σπίτι δηλαδή, τέλος πάντων.

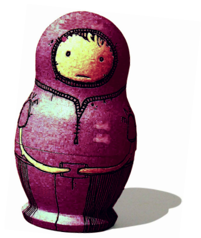
Εχτές, είχε έρθει από δω και μου έλεγε πως είχε πάει στο ΙΚΕΑ να πάρει ένα πάπλωμα που ήθελε και πέτυχε στάση εργασίας των εργαζομένων. Έπρεπε να δεις με τι θαυμασμό μου μιλούσε για αυτούς, όλο μου έλεγε κάτι 'αν είχα και εγώ ένα δύο ακόμα μαζί θα του λέγαμε και μείς του μαλάκα του Αντρέα πως αν δε μας πληρώσεις να το κρατήσεις μόνος σου το καφέ'. Αλλά μόνος σου δε γίνεται φίλε, μου λέει.
Μόνος σου δε γίνεται γενικώς του είπα. Εμ και απλήρωτος εμ και στο δωμάτιο του ψυχιατρείου, δε βγαίνει η ζωή έτσι φίλε. Τι το θελα ρε πούστη και το πα, είδα σε δευτερόλεπτα την απόγνωση στο βλέμμα του. Τις τελευταίες φορές που τον έχω συναντήσει τα μάτια του είναι πάντα λίγο βουρκωμένα, σαν να έκλαιγε λίγο πριν. Τις πρώτες φορές του έκανα πλάκα ρε μαλάκα πότε πρόλαβες και το πιες το τσιγάρο και αυτός γέλαγε κοιτώντας κάτω.

Σκέφτομαι πώς να περάσει η ζωή έτσι. Πας να κάνεις ένα βήμα και σε τσακίζουν από παντού, λες και δεν ήταν δύσκολα έτσι κι αλλιώς. Ψάχνουμε να βρούμε τι θέλουμε σε καιρούς που μόνο τα αναγκαστικά μπορούν να γίνουν. Παλεύαμε που παλεύαμε με τους εαυτούς μας, τις σχέσεις με τους ανθρώπους, με τα όνειρα μας, με τις ζωές μας τώρα παλεύουμε και με τη φτώχεια και την ανεργία. Δεν περνάει η ζωή έτσι. Θέλει και λίγο τόλμη. Να πεις θα φύγω από κει, θα κάνω κάτι που δεν έχω ξανακάνει, θα φέρω τα πάνω κάτω στην αναμπουμπούλα, μόνο σταμάτα να επιτρέπεις στη θηλιά να σε πνίγει. Δε βγαίνει έτσι φίλε.

Προχτές την ώρα που λέγαμε τα καληνύχτα στην πόρτα κάναμε μια αγκαλιά λες και έφευγε μετανάστης. Αυτά παλιά δεν τα 'κάνε. Τουλάχιστον με όλες αυτές τις μαλακίες που συμβαίνουν κάνουμε μεγάλες αγκαλιές. Καθώς έκλεινα την πόρτα μου είπε κοιτώντας με πάλι με αυτά τα μάτια τα κόκκινα, μην ανησυχείς για μένα ρε, τα λέω για να τα λέω.

Νύχτες Μαγικές...

ΑΚΟΜΗ ΜΙΑ ΒΑΡΔΙΑ ΕΦΤΑΣΕ ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ. ΠΕΡΑΣΕ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΑ Η ΩΡΑ, ΤΟ ΝΥΧΤΟΚΑΜΑΤΟ ΒΓΗΚΕ ΚΑΙ ΑΠΟΨΕ, ΑΡΚΕΤΑ ΚΟΠΙΑΣΤΙΚΑ ΜΑ ΤΟΣΟ ΤΙΜΙΑ. ΠΑΕΙ ΚΑΙΡΟΣ ΠΟΥ Η ΑΜΟΙΒΗ ΤΗΣ ΠΡΩΙΝΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ ΔΕΝ ΕΦΤΑΝΕ ΚΑΛΑ ΓΙΑ ΤΑ ΒΑΣΙΚΑ, Η ΠΡΟΣΦΕΡΟΜΕΝΗ ΘΕΣΗ ΠΑΚΕΤΑ ΣΤΟ ΦΑΓΑΔΙΚΟ ΕΝΟΣ ΠΑΛΙΟΥ ΣΥΜΜΑΘΗΤΗ ΗΤΑΝ ΘΕΙΟ ΔΩΡΟ.

Γράφει ο **ΜΑΧΗΤΙΚΟΣ**

Στο παρελθόν ούτε καν θα μιλούσαμε για κάτι τέτοιο αλλά είναι η ανάγκη που τα φέρνει έτσι και η γλώσσα μπαίνει μέσα και η μιλιά κόβεται. Παίρνεις αυτό που σου προσφέρεται και το ευχαριστώ βγαίνει από μόνο του από μέσα σου. Που να φτάσει ένας τσεκουρεμένος μισθός να ταΐσεις τη φαμίλια. Η γυναίκα άνεργη, το νοίκι να τρέχει, τα χαράτσια του ηλεκτρικού να απειλούν κατάματα και τα παιδιά να κλαίνε και να μη μπορούν να καταλάβουν το νέο καθεστώς στο σπιτικό.
Ενα καθεστώς που τρυπώνει καθημερινά σε ολοένα και περισσότερα σπίτια, καθηλώνει απότομα οικογένειες στα πλοκάμια του, κόβοντας μαχαίρι τα όποια όνειρα και φέρνει άσχημους εφιάλτες στο πέρασμα του. Η φτώχεια είναι αυτή που επικρατεί παντού, κερδίζει κάθε μάχη με την καθημερινότητα και εμφανίζεται σε άτομα που ούτε καν είχαν φανταστεί ποτέ πως μπορούσαν να ζήσουν αυτά.

Οι σκέψεις αυτές δείχνουν να σε καθυστερούν. Κουμπώνεις τη ζακέτα σου βιαστικά, έχεις περπάτημα να κάνεις για την επιστροφή στο σπίτι, με τα πόδια φυσικά. Λεφτά για ταξί όχι απλά δεν περισσεύουν αλλά ούτε καν μπορείς να το σκεφτείς. Είναι μεγάλη η διαδρομή και το κρύο και η υγρασία δυνατή αλλά θα το παλέψεις, όπως έκανες πάντα, όπως κάνεις και τώρα.
Βέβαια το κρύο είναι λιγότερο εχθρικό από τις εικόνες που συναντάς κάθε βράδυ κατά την επιστροφή. Λουκέτα παντού, μαγαζιά το ένα πίσω από το άλλο κλειστά. Ανθρώπινες σκιές που στηρίζονται σε κάποιο τοίχο για να βρούνε ένα κομμάτι γαλήνη, άστεγοι που καθημερινά σου μοιάζουν και πιο πολλοί. Θαρρείς και υπάρχει ένα σύστημα τέτοιο που τα πρωινά πετά τον κόσμο από τα σπίτια του και εσύ τους συναντάς όλους μπροστά σου. Κάθε ηλικίας, κάθε φύλλου κολασμένοι της χώρας της κρίσης, που χτυπιούνται καθημερινά αλύπητα από τις κακουχίες.

Λίγο πιο πέρα αμέτρητα κλουβιά με ρόδες, ένστολες, στολισμένες άψυχες ψυχές που για να περάσει η δική τους βάρδια, βρίσκουν παιχνίδια να απασχολούν τον εαυτό τους, φανερώνοντας τα βαθιά ριζωμένα συμπλέγματα τους. Δέρνοντας μετανάστες, παρενοχλώντας συστηματικά αγόρια που ντύνονται γυναίκες, μήπως και αυτοί οι ίδιοι δεν είναι αγόρια, καταπιεσμένα, που ντύνονται με τις στολές τους για να παριστάνουν τους άντρες.

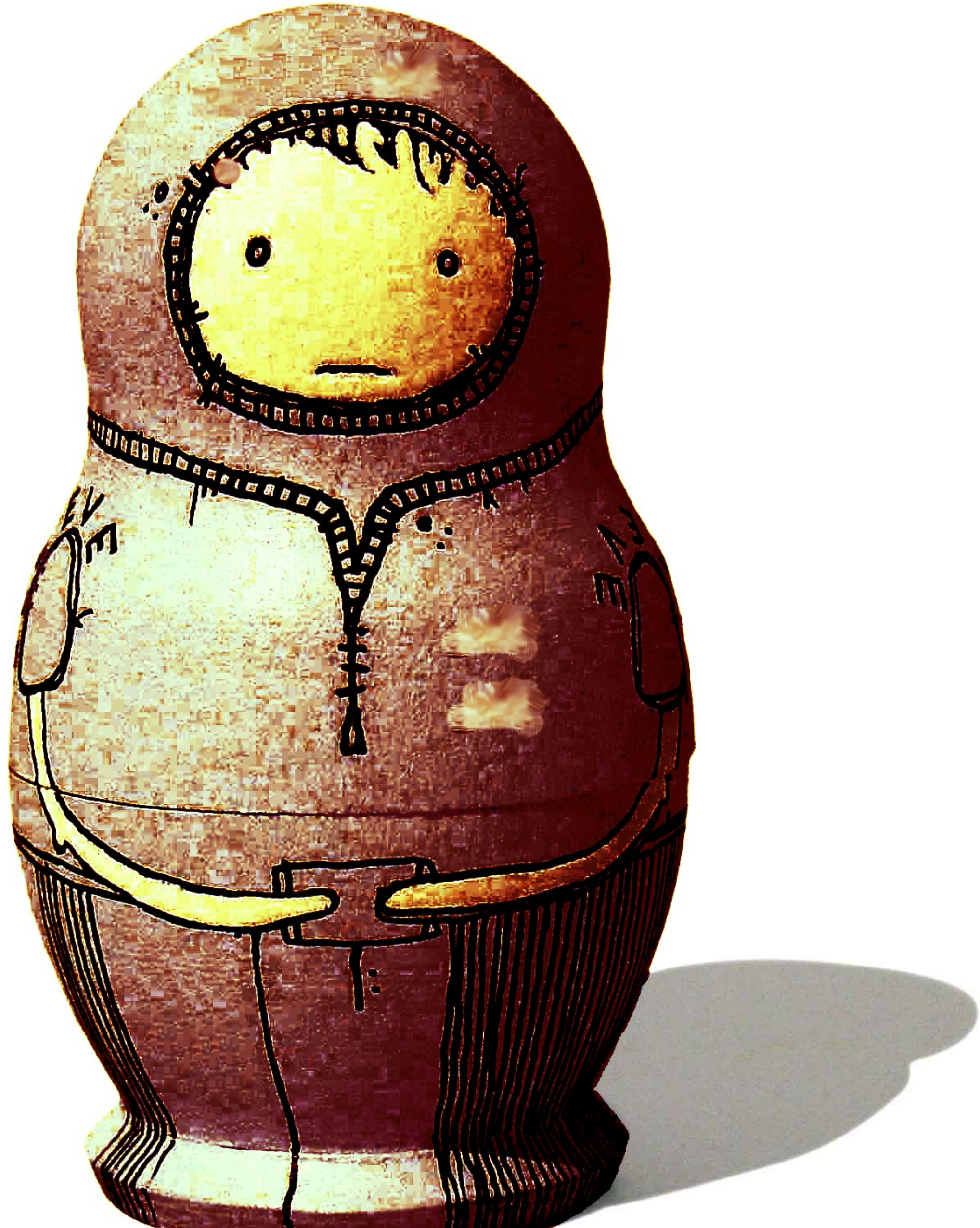
Εικόνες πραγματικές που όσο πάει και θα χειροτερεύουν, παράνομα μάτια ακριβώς απέναντι από τους ένστολους κρατικούς τρομοκράτες. Γνωστά ντηλέρια που σκορπούν το θάνατο με τις ουσίες τους, είναι γνωστό ότι είναι αόρατα για αυτό ποτέ δε συλλαμβάνονται και ας κάνουν τις «δουλειές» τους ακριβώς μπροστά από τα μάτια του νόμου. Η πρέζα θερίζει και αμέτρητοι ναρκομανείς κοιμούνται κάτω από τα δέντρα, μήπως και ξεχάσουν για λίγο τον πόνο και τη δίψα τους για το ταξίδι, τη διαφυγή από αυτό το ρημαδιασμένο κόσμο.

Ο ίδιος πανικός επικρατεί και το ίδιο σκηνικό επαναλαμβάνεται παντού, η εξαθλίωση χτυπάει κόκκινο και οι νύχτες στο δρόμο μοιάζουν όλο και πιο πολύ σε κάτι τελείως άγνωστο. Πεινασμένα παιδιά να στέκονται πάνω από τους κάδους με τα σκουπίδια για να βρουν κάτι φαγώσιμο, ένα παιχνίδι που πετάχτηκε κατά λάθος από κάποιον που δε το χρειάζεται. Εικόνες πραγματικές, αληθινές και όχι από κάποια ταινία. Ξεπηδούν από την πραγματικότητα και όχι από κάποιο πλατό. Βλέμματα φοβισμένα παντού, ζευγάρια υγρά μάτια καραδοκούν. Νύχτες παράξενες, νύχτες μαγικές, η βόλτα σου φτάνει στο τέλος της. Όχι όμως και η ελπίδα που έχεις ότι ο καθένας δεν κοιτά τον εαυτό του και κανέναν άλλο. Ότι η αλληλεγγύη επιτέλους ξεπηδά μέσα από την εξαθλίωση και την ένδεια αυτής της κοινωνίας.

Ξένοι στον ίδιο τους τον τόπο, εχθροί του κράτους, που κάθε στιγμή που περνά φανερώνει το πραγματικό του προσωπείο, αυτό του εχθρού, του μόνου και υπέρτατου τρομοκράτη. Καταδικάζοντας τους πολλούς σε πείνα και φτώχεια, προστατεύοντας του λίγους και πριμοδοτώντας τους με ολοένα και περισσότερα προνόμια και κέρδη. Προκλητικά και με μπόλικο θράσος, θιασώτες του συντάγματος που ψηφίζουν τον αφανισμό μιας ολάκερης γενιάς αλλά διατηρώντας όλα τα προνομιακά ψηφίσματα που αφορούν τη δική τους πλευρά.
Καζάνι που βράζει, έτοιμο να εκραγεί από τη μια. Φτιασιδωμένος, ψεύτικος παράδεισος από την άλλη. Εξεγερμένοι αγωνιστές απέναντι σε σάπια κουφάρια που έμαθαν να καταδικάζουν ψυχές σε θάνατο χωρίς κανένα δισταγμό. Το φως που δίνει ζωή, κόντρα στο σκοτάδι που παίρνει ψυχές.
Προβλήματα πολλά στο κεφάλι, φέρνουν ακόμα περισσότερα δάκρυα στα μάτια και κάποια στιγμή ένα άσχημο τέλος. Τίποτα δεν είναι όπως τα παραμύθια, εδώ η ζωή σου ξεπουλιέται και συ ακόμα σκέφτεσαι πως θα ξεπληρώσεις την τράπεζα, πως θα μαζέψεις τα λεφτά για το νοίκι.

Άλλη μια νύχτα μαγική ήρθε στο τέλος της, ο αγώνας για επιβίωση σε κρατά απασχολημένο από αυτές τις τρομερές σκέψεις. Μα αρκεί μια μοναδική βόλτα στο κέντρο της πόλης για να μπορέσεις να δεις την αλήθεια, να κοιτάξεις κατάματα το κτήνος και να πάρεις τις αποφάσεις σου. Να πάρεις τη ζωή σου στα χέρια σου, η δουλειά είναι δικαίωμα και όχι υποχρέωση, δεν είναι δουλεία αλλά τρόπος να ζεις καλύτερα και να αποκτήσεις όλα όσα επιθυμείς.
Ο μόνος τρόπος να σωθείς είναι να βγεις ξανά στο δρόμο, αυτή τη φορά όμως όχι για βόλτα.
Συνεχίζουμε..

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΟΥ ΣΩΦΡΟΥ ΛΑΟΥ...

ΤαΨηλάΤηςΕβδομάδας

ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ ΤΩΝ ΠΑΘΩΝ

Επεισόδια σημειώνονται στην Αίγυπτο, με αφορμή το νέο διάταγμά του Μοχάμεντ Μόρσι με το οποίο διευρύνονται σημαντικά οι εξουσίες του προέδρου, οι οποίες δεν ανακαλούνται ούτε από την δικαιοσύνη. Διαδηλωτές έκαψαν το γραφείο της Μουσουλμανικής Αδελφότητας στην Αλεξάνδρεια, κατηγορώντας τον Αιγύπτιο πρόεδρο ότι "υποκλέπτει την επανάσταση".
Εξαγριωμένοι πολίτες πυρπόλησαν τα γραφεία της Μουσουλμανικής Αδελφότητας στις πόλεις Σουέζ, Πορτ Σαΐντ και Ισμαϊλίγια και στην Αλεξάνδρεια.
Υποστηρικτές του Μοχάμεντ Μόρσι συγκρούστηκαν με αντικυβερνητικούς διαδηλωτές.
Δακρυγόνα έριξαν αστυνομικοί σε αντικυβερνητικούς διαδηλωτές στην πλατεία Ταχρίρ, όπου είχαν συγκεντρωθεί χιλιάδες άτομα, διαδηλώνοντας κατά του διατάγματος του Αιγύπτιου προέδρου.
Ορισμένοι διαδηλωτές άναψαν μικρές φωτιές στον δρόμο.
"Ο λαός επιθυμεί την πτώση του καθεστώτος" φώναζαν οι διαδηλωτές, επαναλαμβάνοντας το σύνθημα που ακουγόταν στη διάρκεια της εξέγερσης του2011 εναντίον του πρώην προέδρου Χόσνι Μουμπάρακ. "Μόρσι, φύγε!" ήταν ακόμη ένα σύνθημα που ακουγόταν.
"Μόρσι, ένας 'προσωρινός' δικτάτορας" ήταν ο τίτλος της ανεξάρτητης αιγυπτιακής εφημερίδας αλ Μάσρι αλ Γιουμ.
Νωρίτερα, ο Αιγύπτιος πρόεδρος είχε δηλώσει μιλώντας σε πιστούς σε τζαμί στο Κάιρο ότι η Αίγυπτος προχωρά μπροστά και ότι οι πράξεις του έγιναν για να ικανοποιηθεί ο Θεός και το έθνος.

ΤΑ ΠΟΛΥ ΨΗΛΑ... ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Τραγικές διαστάσεις λαμβάνει το φαινόμενο των αυτοκτονιών στην Ελλάδα της κρίσης καθώς σύμφωνα με επίσημα στοιχεία του υπουργείου Προστασίας του Πολίτη κατά την περίοδο 1.1.2009 - 28.8.2012 οι τελεσθείσες αυτοκτονίες και οι απόπειρες ανήλθαν σε 3.124 πανελλαδικά.
Ειδικότερα, σύμφωνα με στοιχεία που διαβίβασε το υπουργείο στην Βουλή προς απάντηση σχετικού ερωτήματος των βουλευτών του ΣΥΡΙΖΑ Στάθη Παναγούλη και Νασο Αθανασίου τα περιστατικά αυτοκτονιών ανήλθαν σε 677 το 2009, σε 830 το 2010, σε 927 το 2011 και σε 690 έως την 23η Αυγούστου του 2012.

Με 18 ερμηνευτικές εγκυκλίους που εξέδωσε το υπουργείο Εργασίας καθορίζονται τα νέα όρια συνταξιοδότησης, τα οποία θα είναι αυξημένα από τη νέα χρονιά κατά δύο έτη.
Γενικό όριο ηλικίας συνταξιοδότησης θα είναι το 67ο, με ελάχιστος χρόνος ασφάλισης τα 15 έτη. Παράλληλα γενική προϋπόθεση συνταξιοδότησης θα είναι η 40ετία και το 62ο έτος ηλικίας, η κατώτατη σύνταξη θα έρχεται μετά από με 4.500 ημέρες εργασίας στο 67ο έτος της ηλικίας.
Αυτές που δέχονται το μεγαλύτερο χτύπημα είναι οι μητέρες ανηλίκων για τις οποίες προβλέπεται πως από 1η του 1993 θα επιβαρύνονται με 7 χρόνια υπηρεσίας, ενώ οι ασφαλισμένες μετά τον Ιανουάριο του 1993 θα επιβαρύνονται με 12 χρόνια.

Σχεδόν 400 ανήλικα παιδιά, κυρίως αγόρια, τα οποία εργάζονταν παράνομα σε ορυχεία χρυσού στην Μπουρκίνα Φάσο, απελευθερώθηκαν κατά τη διάρκεια αστυνομικής επιχείρησης που συντόνιζε η Ιντερπόλ.
«Εργάζονταν κάτω από ακραίες συνθήκες, χωρίς αέρα, σε τρύπες εξόρυξης μέχρι και 70 μέτρα βάθος, χωρίς μισθό ή εκπαίδευση» είπε ο εκπρόσωπος της Ιντερπόλ, προσθέτοντας ότι τα παιδιά βρίσκονται πλέον, υπό τις φροντίδες υπηρεσιών κοινωνικής πρόνοιας.

Ο ΛΕΝΙΝ ΕΛΕΓΕ ΠΩΣ, Ο ΑΡΙΣΤΕΡΙΣΜΟΣ, ΕΙΝΑΙ Η «ΠΑΙΔΙΚΗ ΑΣΘΕΝΕΙΑ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ». ΣΗΜΕΡΑ ΟΜΩΣ, Η "ΓΕΡΑΣΜΕΝΗ" ΑΠΟ ΠΛΕΥΡΑΣ ΕΜΠΕΙΡΙΑΣ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΗΣ ΓΝΩΣΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑ, ΔΕΝ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ ΤΟΣΟ ΑΠΟ "ΠΑΙΔΙΚΕΣ" ΑΣΘΕΝΕΙΕΣ, ΟΣΟ ΑΠΟ ΑΛΛΕΣ- ΣΧΕΔΟΝ ΑΝΙΑΤΕΣ, "ΓΕΡΟΝΤΟΑΡΡΩΣΤΙΕΣ", ΑΠΟ ΠΛΕΥΡΑΣ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΟΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΤΗΣ, ΚΥΡΙΩΣ ΚΟΥΛΤΟΥΡΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΤΑΣ ΤΗΣ, ΝΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΕΙ ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑΚΟΥΣ ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΠΟΛΙΤΙΚΑ ΑΛΜΑΤΑ.

ΤΟ ΚΑΡΚΙΝΩΜΑ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ...

Ίσως, το μεγάλο αγκάθι της αριστεράς σήμερα, δεν είναι το πολιτικό πρόγραμμα αυτό κάθε αυτό, αλλά ο τρόπος που το παράγει.

Γράφει ο **Μη Έχων**

«Η επανάσταση, δεν είναι ένα φρούτο που θα πέσει όταν είναι ώριμο. Πρέπει να κουνήσουμε το δέντρο για να το κάνουμε να πέσει.»

Τσε Γκεβάρα

Γράφει **ο Μη Έχων**

Λίγους μήνες πριν από τις εκλογές του Μαΐου, τότε που ακόμα υπήρχε ένα αρκετά δυνατό αίσθημα αναζήτησης και κριτικής δημιουργίας μέσα στους κόλπους της αριστεράς, το κύριο ζήτημα που τέθηκε σε εντατική συζήτηση, ήταν η περιβόητη «ενότητα της αριστερά».
Το ζήτημα, τέθηκε κατ' αρχάς από τον ευρύτερο κόσμο της αριστεράς, ο οποίος ανάμεσα στις πολύ δύσκολες- πολιτικά συνθήκες της Κυβέρνησης Παπαδήμου αλλά και της- όχι ικανοποιητικά δημοσκοπικής ανόδου της ευρύτερης ριζοσπαστικής αριστεράς (μη ικανοποιητικής σε σχέση με την οργανωμένη επίθεση που έχει εξαπολύσει, σύσσωμο το αστικό μπλοκ), δεν έβλεπε ένα συγκεκριμένο τρόπο και ένα συγκεκριμένο πολιτικό φορέα μέσω του οποίου, ο λαός θα περνούσε σε μια ανατροπή αυτής της πρωτοφανής κατάστασης.

Τα επιτελεία της ριζοσπαστικής αριστεράς, από το ξέσπασμα της κρίσης, έχουν ή ακόμη προσπαθούν να συντάξουν ένα- κατά τα δικά τους πρότυπα, ρεαλιστικό πρόγραμμα ενάντια στην κρίση και υπέρ των εργαζομένων. Αν γυρίσουμε πίσω στο 2009, θα παρατηρήσουμε πως οι δυνάμεις της κομμουνιστικής αριστεράς, το ΚΚΕ και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, καθώς και οι υπόλοιπες δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, πάνω στην ανάλυση της οικονομικής κατάστασης, έθεσαν ως βασικό ζήτημα την διεθνή οικονομική κρίση την οποία- σωστά έκριναν ως τη μεγαλύτερη καπιταλιστική κρίση υπερσυσσώρευσης κεφαλαίου από το 1929.
Εχοντας ως βασικό μπούσουλα, τις επιπτώσεις της πάνω στην οικονομία και την κοινωνία πρόταξαν το ζήτημα της αποδέσμευσης από την ΕΕ, η οποία πλέον εμφανίζεται πιο σκληρός υποστηρικτής του κεφαλαίου αλλά και ο κύριος εφαρμοστής της πολιτικής που θα επιβάλει στους λαούς, να πληρώσουν την κρίση του κεφαλαίου.

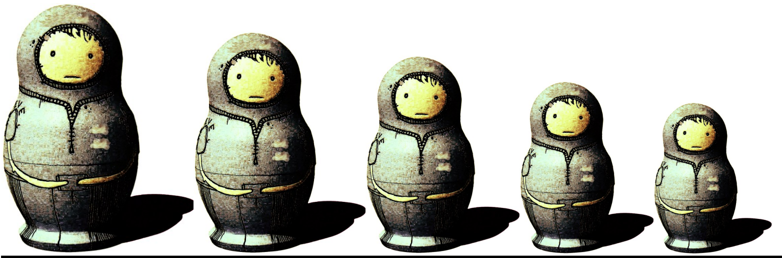
Η ανάλυση αυτή από κει και πέρα, μας έδειξε πως από τη στιγμή που η κρίση- τουλάχιστον παροδικά μετατρέπεται από χρηματοπιστωτική σε κρίση χρέους, μέσω των συνεχόμενων πακέτων στήριξης προς τα μεγάλα οικονομικά κέντρα και κυρίως τον τραπεζικό τομέα, ειδικά για τις χώρες της ευρωζώνης, είναι επιτακτικό ζήτημα η διαγραφή των χρεών και η διάλυση του κοινού νομίσματος, το οποίο επηρεασμένο από την καπιταλιστική κρίση, μετατρέπεται όλο και πιο πολύ σε «θηλιά» στο λαιμό των υπό κρίση χωρών, αλλά και εμπόδιο σε οποιαδήποτε οικονομική ανάκαμψη τους, έστω και σε καπιταλιστικά πλαίσια.

Τα παραπάνω αιτήματα, είναι φυσικά πιο περιορισμένα στον επανέλεγχο των εθνικών οικονομιών και γι αυτό, σε συνδυασμό με το αίτημα των εθνικοποιήσεων- κόντρα στο κύριο δόγμα της αστικής τάξης, η οποία προτάσσει τις μαζικές ιδιωτικοποιήσεις-αποκρατικοποιήσεις, εποικοδομεί ένα πλαίσιο- το οποίο αν και πάλι επηρεάζει την οικονομία των κρατών, όμως δεν εγγυάται κάποιο όφελος για την εργατική τάξη και τα ευρύτερα φτωχοποιημένα κοινωνικά στρώματα.
Είναι δεδομένο, πως όλα τα παραπάνω, μέσα σε ακραίες πολιτικοοικονομικές καταστάσεις- τις οποίες μάλιστα καλό είναι να περιμένουμε πολύ σύντομα, μπορεί να τα εφαρμόσει ακόμα και η ίδια η αστική τάξη. Ειδικά στη χώρα μας, όπου οι διεθνείς σωτήρες ΕΕ-ΔΝΤ, πάνω στο αδιέξοδο που ενδέχεται να προκύψει, δεν είναι καθόλου διατεθειμένοι να διακινδυνεύσουν οτιδήποτε, για να σώσουν την ασήμαντη γι αυτούς ελληνική αστική τάξη. Είδη από καιρό, το μόνο που κάνει η Γερμανία και οι υπόλοιπες ηγεμονικές δυνάμεις της ΕΕ, είναι να εξασφαλίσουν τις επενδύσεις τους, μέσα στο ελληνικό έδαφος, όχι όμως και τις ελληνικές…

Άρα, το πλαίσιο, Αποδέσμευση από την ευρωπαϊκή ένωση, διάλυση της ευρωζώνης και επιστροφή στο εθνικό νόμισμα, παύση πληρωμών και μονομερής διαγραφή του χρέους καθώς και εθνικοποίηση των μεγάλων επιχειρήσεων στρατηγικού χαρακτήρα, χρειάστηκε κάτι ακόμη για να μετατραπεί από οικονομικίστικο σε φιλεργατικό- φιλολαϊκό πολιτικό πρόγραμμα.
Το ΚΚΕ αντιπροτείνει το πέρασμα στη Λαϊκή οικονομία και Λαϊκή εξουσία, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ την κοινωνικοποίηση και τον εργατικό έλεγχο των μέσων παραγωγής, από αντικαπιταλιστική σκοπιά συνεπικουρούμενη από την άμεσο-δημοκρατία . Όπως και να έχει- καθώς το συγκεκριμένο ζήτημα αποδέχεται πλατιά συζήτηση (από τη μια το ζήτημα του σοσιαλισμού μόνο σε μια χώρα, από την άλλη ο αντικαπιταλισμός ως ένας νέος φορέας για το πέρασμα στο σοσιαλισμό), το σίγουρο είναι ότι πηγάζει από το στρατηγικό αίτημα της σοσιαλιστικής μετάβασης, προς όφελος της εργαζόμενης πλειοψηφίας.

Από την άλλη ο ΣΥΡΙΖΑ, από την αρχή της κρίσης, έχει μετατρέψει το πολιτικό του πρόγραμμα, πάμπολλες φορές- με εξαίρεση το αριστερό ρεύμα του Συνασπισμού και κάποια στελέχη των ευρύτερων συνιστωσών του, οι οποίοι έχουν ταχθεί στο αρχικό τους πλαίσιο, κάνοντας όμως πίσω σε αρκετά ζητήματα, ειδικά στην προεκλογική περίοδο, π.χ. προεκλογικά παρατηρήσαμε την αυτολογοκρισία του των στελεχών του αριστερού ρεύματος για το ζήτημα του ευρώ.
Ο ΣΥΡΙΖΑ λοιπόν, αρχικά και σε σχέση με της κομουνιστικές δυνάμεις, δεν εκτίμησε σωστά την διεθνή οικονομική κατάσταση και έπεσε σε αρκετούς «λάκκους», όπως το ότι η κρίση είναι ένα κατασκεύασμα του νεοφιλελευθερισμού, για να εφαρμόσει τις διαρθρωτικές αλλαγές στην Ελλάδα.
Στη συνέχεια και ενώ είδη τα πράγματα δυσκόλεψαν, ιδιαίτερα μετά την εισαγωγή μας στο μηχανισμό χρηματοπιστωτικής στήριξης, δηλαδή όταν εμφανίστηκε για τα καλά το πρόβλημα του χρέους, ο ΣΥΡΙΖΑ ως απάντηση σε αυτό το πολύ σοβαρό θέμα, άλλαξε μια σειρά από προτάσεις, όπως την έκδοση ευρωομολόγου, την 5ετή περίοδο χάριτος και ανάμεσα στις δύο εκλογικές αναμετρήσεις, πρόταξε την δημιουργία επιτροπής λογιστικού ελέγχου, για τη διαγραφή του μη νόμιμου και απεχθούς μέρους του χρέους.

Όσων αφορά, το ζήτημα της ΕΕ και του Ευρώ, ο ΣΥΡΙΖΑ είναι ξεκάθαρος. Όσο και να τον «κατηγορούν» τα επιτελεία του αστικού μπλοκ , πως επιζητά την αποδέσμευση και μάλιστα και από την ΕΕ, ο ίδιος ο ΣΥΡΙΖΑ, με σχεδόν καθημερινές παρεμβάσεις του, έχει δείξει πως ίσως θέλει την παραμονή της χώρας μας στη ζώνη του ευρώ, περισσότερο και από την ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ! Αλλιώς, δεν εξηγούνται οι- σχεδόν καθημερινές εξαγγελίες του Προέδρου του ΣΥΡΙΖΑ Αλέξη Τσίπρα, προς την τρικομματική κυβέρνηση, με τις οποίες την κατηγορεί πως θα μας βγάλει από το Ευρώ.

Επίσης, αν και έθεσε το ζήτημα των εθνικοποιήσεων και στρατηγικό στόχο τον Σοσιαλισμό (μέχρι την δημοσιοποίηση της διακήρυξης του νέου ΣΥΡΙΖΑ, παρέμενε στην αντίθεση του στον νεοφιλελευθερισμό και την «εξυγίανση» του καπιταλισμού), παρουσιάζει ένα σχέδιο παραγωγικής ανασυγκρότησης της Ελληνικής οικονομίας, μέσω της καπιταλιστικής ανάπτυξης, των επενδύσεων της ΚΑΠ, του ΕΣΠΑ και εν τέλει την παροχή οικονομικής στήριξης από την ΕΕ προς το Ελληνικό κεφάλαιο.

Ο κόσμος της ευρύτερης ριζοσπαστικής αριστεράς, στελέχη, ακόμη και ολόκληροι φορείς επιζητούν τη δημιουργία ενός ενιαίου μετώπου. Η πιο συχνά εμφανιζόμενη πρόταση, είναι αυτή του Ενιαίου παναριστερού μετώπου, στο οποίο μεν θα υπάρξει ένας συμβιβασμός στα ελάχιστα εκείνα σημεία του προγράμματος, άλλα από την άλλη θα υπάρχει η διατήρηση της αυτονομίας των διαφόρων συντελεστών του.

Πολλοί επικαλούνται το ΕΑΜ, άλλοι τον Μάο και άλλοι την απελπισία που έχει επιφέρει η καπιταλιστική λαίλαπα, όμως οι δύσκολες καταστάσεις επιζητούν και δύσκολες αποφάσεις (για να μην το θέσω λαϊκά...). Έτσι, δεν μπορούμε να αναλωνόμαστε σε έννοιες της ενότητας για την ενότητα και μάλιστα μια ενότητα που πολύ πιθανόν θα αποβεί ένα μοιραίο λάθος.

Νέο ΕΑΜ; Ναι, αλλά σε πια βάση;

Ο εχθρός του λαού τώρα δεν είναι ούτε τα ναζιστικά τάγματα, ούτε ο εθνικοαπελευθερωτικός αγώνας, αλλά η σκληρά ταξική επίθεση που πραγματοποιεί το διεθνές κεφάλαιο ενάντια στην εργατική τάξη και την υπόλοιπη φτωχή κοινωνία καθώς και η Ιμπεριαλιστική επέμβαση Γερμανίας – Αμερικής μέσω των οικονομικών τους οργάνων (ΕΕ-ΕΚΤ-ΔΝΤ).

Οι στόχοι του ΕΑΜ θα πρέπει να είναι ξεκάθαροι. Δεν μπορούν παρά να είναι αντικαπιταλιστικοί για να είναι νικηφόροι. Το ΕΑΜ θα πρέπει να μας σώσει από την πείνα και να σώσει και την εργατιά!

Καταλαβαίνουμε λοιπόν, πως η όποια αριστερή σύμπραξη στο όνομα της άμεσης λαϊκής σωτηρίας, ειδικά όταν η Κομμουνιστική αριστερά πιέζεται από την άμεση διεκδίκηση της Κυβέρνησης από τον ΣΥΡΙΖΑ, με τα σημερινά δεδομένα, ή είναι απραγματοποίητη ή καταστροφική. Και δεν θα ναι καταστροφή για την αριστερά, αλλά για τον ίδιο το λαό, ο οποίος δεν θα έχει πια κανένα αποκούμπι και θα στραφεί στα διάφορα ακροδεξιά μορφώματα.

Η πραγματική αλλά και ουσιαστική λύση, είναι να συσπειρωθεί, μια μάζα ανθρώπων, οργανώσεων και κοινωνικών φορέων η οποία είναι ικανή να πρωτοπορήσει και να συμπαρασύρει ολόκληρη την αριστερά σε μια ουσιαστική αναμέτρηση στα « μαρμαρένια αλώνια» της αστικής τάξης.

Παρ' όλα αυτά, το μεγάλο πρόβλημα για την αριστερά δεν βρίσκεται στο τρόπο με τον οποίο επιδιώκεται αυτή η ενότητα ή στο προγραμματικό σκέλος αλλά στον τρόπο με τον οποίο αυτά παράγονται και μετατρέπονται σε πράξη.

Με λίγα λόγια, το μεγάλο «καρκίνωμα» της αριστεράς είναι τα ίδια της τα επιτελεία. Και όχι γιατί δεν απαρτίζονται από άξια στελέχη ή είναι διεφθαρμένα (ίσαίσα η ελληνική αριστερά πλαισιώνεται από τα πιο αξιόλογα στελέχη σε διεθνές επίπεδο), αλλά μεγαλώνοντας, ζώντας, κοινωνικοποιώντας και πολιτικολογώντας σε ένα σύστημα που κυριαρχείται από την αστική ιδεολογία, δεν είναι δυνατόν να μην επηρεάζεσαι. Αλίμονο, αν λέγαμε ότι η αριστερά και συγκεκριμένα τα ιστορικά κόμματα της αριστεράς- διεθνώς ήταν σε όλες τις περιόδους «αριστερά»! Υπάρχουν άπειρα ιστορικά παραδείγματα, αλλιώς τι νόημα θα είχε η έννοια της πρωτοπορίας και του κοινωνικού άλματος;

Ο κόσμος της αριστεράς, είναι κατ' αρχάς δέσμιος πρώτα του ίδιου, του κόμματος και μετά της υπόλοιπης αριστεράς.

Όλα τα κόμματα, οι οργανώσεις και τα μορφώματα είναι αναγκαία επηρεασμένα από τον αστικό τρόπο λειτουργίας, δηλαδή από τα «πάνω». Υπάρχει παντού μια ομάδα η οποία κινεί τα νήματα, θέτει τις αποφάσεις, τις γραμμές και την πολιτική προς τα κάτω. Αυτό το βλέπουμε ξεκάθαρα σε όλες της εκφάνσεις της ριζοσπαστικής αριστεράς σήμερα.

Η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ, δείχνει να μην υπακούει στο λαϊκό ρεύμα που τον ακολουθεί, καθώς και από δημοσκοπική άποψη αλλά και την εμπειρία των αγώνων τα τελευταία χρόνια, είναι φανερό πως ένα μεγάλο μέρος του κόσμου που πλαισιώνει και εκλογικά και οργανωτικά τον ΣΥΡΙΖΑ δεν επιθυμεί την παραμονή της Ελλάδας στο Ευρώ, ακόμα και στην ΕΕ, δεν συμφωνεί με την αστική νομιμότητα και επιθυμεί βαθύτερες τομές στην πολιτική, την τακτική και τη στρατηγική του κόμματος.

Αντίστοιχα το ΚΚΕ, δεν ακούει τις βάσεις του, οι οποίες το θέλουν σε μια ευρύτερη συζήτηση- σε μια συνεννόηση με την υπόλοιπη ριζοσπαστική αριστερά και ιδίως με τα κομμάτια της εξωκοινοβουλευτικής κομουνιστικής αριστεράς καθώς και την επαναθεμελίωση της τακτικής και στο εργατικό κίνημα αλλά και στο ζήτημα της στρατηγικής του υπαρκτού σοσιαλισμού.

Τέλος η- αν και νεοσύστατη, αλλά είδη εμφανώς γερασμένη πολιτικά ΑΝΤΑΡΣΥΑ (νεοσύστατη, εννοώντας συνολικά τον φορέα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και όχι την ιστορική αγωνιστική παράδοση των συνιστωσών και αγωνιστών της), παρουσιάζει τα ίδια ακριβώς παλαιοπολιτικά συμπτώματα της «από τα πάνω» λειτουργίας, αδυνατώντας μέχρι στιγμής να ομογενοποιηθεί και στο πολιτικό αλλά και το εργατικό ζήτημα, αφήνοντας πίσω ορισμένα κομμάτια των ρεφορμιστικών αλλά και σεχταριστικών τάσεων, αποδεικνύοντας έτσι ότι ο αντικαπιταλισμός, είναι ένας υπαρκτός πόλος, τουλάχιστον στην Ελληνική κοινωνία.

Όσο λοιπόν τα επιτελεία της Αριστεράς, περιμένουν την ενότητα, την κυβέρνηση, την εξουσία ή την επανάσταση με τη μορφή ενός ώριμου φρούτου, το οποίο θα πέσει στην ώρα του, θα πρέπει να γνωρίζουν ότι πολύς κόσμος της Αριστεράς, εδώ και καιρό, περιμένει την αλλαγή της λειτουργίας της ίδιας της αριστεράς και την γένεση μιας πρωτοπορίας η οποία θα συμπαρασύρει την κοινωνία σε μια συνολική ανατροπή των μέχρι τώρα κοινωνικών συσχετισμών. Το κακό είναι ίσως, πως ο κόσμος της Αριστεράς προσμένει αυτή την αλλαγή με την λογική του ώριμου φρούτου…

ΑΥΤΕΣ ΘΕΩΡΟΥΜΕ

ότι είναι οι κυριότερες ειδήσεις...!

Φοιτητική Ενημέρωση *www.foititesnews.blogspot.gr*

Η Χώρα θα σωθεί, θα πάρουμε την δόση, αυτά θα είναι τα τελευταία μέτρα, αυτές είναι μερικές από τις φράσεις που ακούει κάθε μέρα ο πολίτης αυτής της χώρας στα Μέσα Μαζικής Εξαπάτησης.

Κανένα από τα μέσα αυτά όμως δεν νοιάζεται για την κοινωνία που ασφυκτιά καθημερινά από τις μειώσεις μισθών, συντάξεων, την ανεργία την φτώχεια την εξαθλίωση τις αυτοκτονίες και τις απολύσεις. Μιας κοινωνίας στα πρόθυρα της έκρηξης ,καθώς βλέπει καθημερινά να πληρώνει μόνο εκείνη την κρίση την ίδια ώρα που οι εφοπλιστές, οι βουλευτές και οι κάθε λογής προνομιούχοι περνούν μια άνετη, χλιδάτη ζωή αδιαφορώντας για τον διπλανό τους.

Οι πολίτες απαιτούν μια οριστική λύση. δεν αντέχουμε άλλο, είναι η φράση που ακούει κανείς σε συζητήσεις απλών πολιτών, ας μας πουν πια την αλήθεια, όλο λένε τέλος τα μέτρα και όλο νέα αποφασίζουν.

Ενας λαός που ασφυκτιά όμως θέλει κάπου να στηριχθεί είτε είναι κόμμα, είτε είναι ένας απλός άνθρωπος , κρατώντας από εκεί να βγει στον δρόμο να αντισταθεί να παλέψει για την ζωή του την ελευθερία του την αξιοπρέπεια του και πάνω από όλα για την χώρα του. (και εννοείται ότι δεν το πάμε στον εθνικισμό μακριά από εμάς τέτοια).

Αυτό που πρέπει να φοβούνται οι πολιτικοί ψευτοσωτήρες που μας κυβερνούν είναι μια Κοινωνία που ασφυκτιά συνεχώς, κάποια στιγμή θα εκραγεί και τότε θα τρομάξουν πραγματικά.!

Με παραιτήσεις απειλούν οι Πρυτάνεις!

Φοιτητική Ενημέρωση

Καζάνι που βράζει είναι η σημερινή κατάσταση στα Πανεπιστήμια. Αφενός, σημαντικές αποφάσεις για την συνέχιση της λειτουργίας τους πήραν κατά τη χθεσινή τους Σύνοδο οι Πρυτάνεις, με επίκεντρο την απομάκρυνση υπαλλήλων από τα ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα. Αφετέρου, μία ρύθμιση- βόμβα του Μνημονίου 3 φέρνει τα πάνω- κάτω στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση, προκαλώντας παράλληλα σημαντικές αλλαγές στην αγορά εργασίας.

Ετοιμες να υποβάλλουν την παραίτησή τους δηλώνουν οι πρυτανικές αρχές, υπερασπιζόμενες το δημόσιο αγαθό της Παιδείας σε εποχή κρίσης και αρνούμενες να συναινέσουν στην περαιτέρω διάλυση του Δημόσιου Πανεπιστημίου, όπως αναφέρεται στην σχετική απόφαση που ελήφθη κατά την έκτακτη Σύνοδο των Πρυτάνεων που έλαβε χώρα χθες στο Λαύριο.

Ο Πρύτανης του Πανεπ. Αιγαίου, έδωσε στοιχεία για τις απολύσεις!

Φοιτητική Ενημέρωση

Τον πρύτανη του Πανεπιστημίου Αιγαίου Π. Τσάρτα κατήγγειλε χθες ο πρόεδρος του ΝΤ της ΑΔΕΔΥ (Χίου), Γ. Αμπαζής ότι την ώρα που ανακοίνωνε την αναστολή των εργασιών στο πανεπιστήμιο για την εφεδρεία, την ίδια ώρα σε ανακοίνωση του, μετέφερε όλα τα στοιχεία για τους εργαζόμενους στο αρμόδιο υπουργείο. Ο κ. Αμπαζής μάλιστα χρησιμοποίησε σκληρή γλώσσα και υποστήριξε πως αυτοί είναι οι σύγχρονοι κουκουλοφόροι και καταδότες.

Με κατεπείγουσα διαδικασία, οι καταργήσεις ΑΕΙ-ΤΕΙ!

Φοιτητική Ενημέρωση

Προθεσμία δέκα ημερών έχουν τα ΑΕΙ, προκειμένου να καταθέσουν τις προτάσεις τους για τις συγχωνεύσεις και καταργήσεις τμημάτων τους. Με έγγραφο που απέστειλε ήδη ο υπουργός Παιδείας, Κωνσταντίνος Αρβανιτόπουλος προς τους πρυτάνεις και προέδρους των ΤΕΙ, ζητά να αποστείλουν τις προτάσεις τους για τον εσωτερικό εξορθολογισμό των ιδρυμάτων τους το αργότερο μέχρι την 1η Δεκεμβρίου. Ωστόσο, η συμμετοχή των εκπροσώπων των ΑΕΙ στη διαδικασία θεωρείται αμφίβολη καθώς πρυτάνεις και πρόεδροι των ΤΕΙ, στις συνόδους τους πρόσφατα, εξέφρασαν έντονη ανησυχία για την «κατεπείγουσα», όπως τη χαρακτήρισαν, διαδικασία τονίζοντας ότι «προοιωνίζεται προειλημμένες αποφάσεις για την ικανοποίηση του έντονα ελλειμματικού προϋπολογισμού του 2013 για τα ΑΕΙ».

Στο Πειθαρχικό 12 φοιτητές του Πανεπιστημίου Κρήτης!

Φοιτητική Ενημέρωση

Ανοίγει ξανά το θέμα της δίωξης των 12 φοιτητών του Φυσικού του Πανεπιστημίου Κρήτης καθώς την ερχόμενη Δευτέρα 26/11 θα γίνει η πειθαρχική διαδικασία. Οι φοιτητές παραπέμφθηκαν στο πειθαρχικό συμβούλιο με τις κατηγορίες της παρεμπόδισης της ομαλής λειτουργίας του πανεπιστημίου και συμπεριφορά που δεν συνάδει με το ακαδημαϊκό ήθος.

Η συνεδρίαση του πειθαρχικού είχε αναβληθεί μετά από τις κινητοποιήσεις στις οποίες είχαν προχωρήσει φοιτητές (Δείτε ΕΔΩ) ωστόσο νέες κινητοποιήσει προετοιμάζονται για την Δευτέρα όπου προγραμματίζεται η νέα συνεδρίαση.

Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΜΕ ΤΟ ΟΠΛΟ ΠΑΡΑ ΠΟΔΑ

«*Η ιστορία όλων των επαναστάσεων που έγιναν στα περασμένα μας δείχνει ότι τα μεγάλα λαϊκά κινήματα δεν είναι καθόλου ένα αυθαίρετο και ενσυνείδητο δημιούργημα των λεγόμενων "αρχηγών" ή των "κομμάτων", καθώς φαντάζονται οι αστυνομικοί και οι επίσημοι αστοί ιστοριογράφοι, αλλά είναι αυθόρμητα κοινωνικά φαινόμενα, γεννημένα από μια δύναμη φυσική που πηγάζουν από τον ταξικό χαρακτήρα της σύγχρονης κοινωνίας. Η ανάπτυξη της σοσιαλδημοκρατίας σε τίποτε δεν άλλαξε τα πράγματα, και ο δικός της ρόλος δεν είναι να χαράζει νόμους στην ιστορική εξέλιξη της πάλης των τάξεων, αλλά αντίθετα να μπαίνει στην υπηρεσία αυτών των νόμων, χρησιμοποιώντας τους για σοσιαλιστικούς σκοπούς. Αν η σοσιαλδημοκρατία αντιστεκόταν στις επαναστάσεις, που παρουσιάζονται σαν ιστορική ανάγκη, το μόνο αποτέλεσμα θα ήταν να μετατραπεί από εμπροσθοφυλακή σε οπισθοφυλακή, εμπόδιο ανίσχυρο στην πάλη των τάξεων. Μα η πάλη των τάξεων στο τέλος θα θριάμβευε είτε έτσι είτε αλλιώς, χωρίς τη σοσιαλδημοκρατία και, αν χρειάζονταν, ενάντια της».*

Ρόζα Λούξεμπουργκ (Βία και νομιμότητα, 14 Μαΐου 1902)

Γράφει ο **Ειρηναίος Μαράκης**

Η κοινωνία σε ασφυξία. Οι εργασιακές σχέσεις στο στόχαστρο. Τα δημοκρατικά δικαιώματα στο απόσπασμα. Το τρίτο και χειρότερο Μνημόνιο ψηφισμένο από ένα μειοψηφικό κοινοβούλιο, σκιά του παλιού εαυτού του και μια ναζιστική οργάνωση στα έδρανα του, ενώ ένα νέο αναθεωρημένο Μνημόνιο μεταξύ Ελλάδας - Κομισιόν θα μας φέρει καινούργια (χριστουγεννιάτικα) δώρα λιτότητας στις αρχές Δεκεμβρίου. Συνέπεια όλων αυτών, η μισή κοινωνία φοβισμένη, απελπισμένη, ευνουχισμένη να αυτοκτονεί πέφτοντας από υποθηκευμένες πολυκατοικίες ενώ η άλλη μισή να είναι μακροχρόνια άνεργη. Τα στοιχεία είναι συντριπτικά.

Συγκεκριμένα, το φαινόμενο των αυτοκτονιών έχει προσλάβει δραματικές διαστάσεις στην Ψωροκώσταινα της κρίσης όπως αποδεικνύουν τα επικαιροποιημένα στοιχεία (που έχουν τελεστεί ή και απόπειρες) την περίοδο από το 2009 έως το τέλος του Αυγούστου του 2012 που διαβιβάστηκαν στη Βουλή από το υπουργείο Δημόσιας Τάξης & Προστασίας του Πολίτη – ναι, εκείνο τον δημόσιο φορέα που βρίσκεται στην κορωνίδα των ρατσιστικών πολιτικών. Τα στοιχεία δείχνουν ότι οι τελεσθείσες αυτοκτονίες ή απόπειρες ανήλθαν το διάστημα της κρίσης, δηλαδή, από 1/1/2009 έως 23/08/2012 σε 3.124 πανελλαδικά. Όπως προκύπτει από τα στοιχεία που έχει συλλέξει το Αρχηγείο της Ελληνικής Αστυνομίας - ναι, εκείνη τη δύναμη καταστολής που εξαπολύει πογκρόμ μεταναστών και συγκρούεται με απεργούς - τα περιστατικά αυτοκτονιών ανήλθαν σε 677 το 2009, σε 830 το 2010, σε 927 το 2011 και σε 690 έως την 23η Αυγούστου του 2012. Δηλαδή, από το 2009 έως το 2011 τα περιστατικά σημείωσαν αύξηση της τάξης του 37%. Παράλληλα, στα 777.768 άτομα ανήλθαν οι εγγεγραμμένοι άνεργοι στα μητρώα του ΟΑΕΔ τον Οκτώβριο, αυξημένοι κατά 5.189 άτομα (+0,67%) σε σχέση με τον προηγούμενο μήνα και κατά 84.351 άτομα (+12,16%) σε σχέση με τον Οκτώβριο του 2011. Απ' αυτά, 338.055 (ποσοστό 43,46%) είναι εγγεγραμμένα στο μητρώο του ΟΑΕΔ

«Φτάνει να καταλάβουμε τα απλά αυτά πράγματα για να δούμε ότι το ζήτημα: επανάσταση ή νόμιμο πέρασμα στο σοσιαλισμό είναι καθαρά και κατά κύριο λόγο ζήτημα όχι σοσιαλδημοκρατικής τακτικής, αλλά ιστορικής εξέλιξης. Μ' άλλα λόγια, βγάζοντας την επανάσταση έξω απ' την ταξική πάλη του προλεταριάτου, οι οπορτουνιστές μας ισχυρίζονται, ούτε λίγο, ούτε πολύ, ότι η βία έπαψε να είναι ένας συντελεστής της νεώτερης ιστορίας. Αυτό είναι το θεωρητικό βάθος του ζητήματος. Φτάνει να διατυπώσουμε μόνο την ιδέα αυτή, για να γίνει ολοφάνερος ο παραλογισμός της. Η βία, από τότε που εμφανίστηκε η «αστική νομιμότητα», ο κοινοβουλευτισμός, όχι μονάχα δεν έπαψε να παίζει έναν ιστορικό ρόλο, αλλά είναι και σήμερα επίσης, όπως και σε όλες τις προηγούμενες εποχές, η βάση της κυρίαρχης πολιτικής τάξης. Το καπιταλιστικό κράτος στο σύνολο του βασίζεται στη βία. Η στρατιωτική του οργάνωση είναι αυτή καθεαυτή μια χειροπιαστή απόδειξη. Ο οπορτουνιστικός δογματισμός πρέπει πραγματικά να έχει θαυματουργά χαρίσματα για να μην το βλέπει αυτό. Μα είναι οι ίδιες ακόμη οι εκδηλώσεις της «νομιμότη-τας» που δίνουν αρκετές αποδείξεις γι' αυτό. Ή καλύτερα: τι άλλο παρά βία είναι στην ουσία της η αστική νομιμότητα;»

Ρόζα Λούξεμπουργκ (Βία και νομιμότητα, 14 Μαΐου 1902)

για χρονικό διάστημα ίσο ή και μεγαλύτερο των 12 μηνών ενώ όπως προκύπτει μέσα από διάφορες ροές της μισθωτής απασχόλησης (απολύσεις, λήξεις συμβάσεων ορισμένου χρόνου, οικειοθελείς αποχωρήσεις κ.λ.π.), προκύπτει μείωση της μισθωτής απασχόλησης κατά 50.473 θέσεις εργασίας, έναντι 2.384 τον Σεπτέμβριο και 55.360 τον Οκτώβριο του 2011. Την ίδια στιγμή, το επίσημο κράτος, σε μια άνευ ιστορικού προηγουμένου καταλστατική διαδικασία, προχωρά σε τρομοκρατικές συλλήψεις εργαζομένων, όπως των τριών συναδέλφων - του Θανάση Αγαπητού, καθηγητή (μέσα στο σχολείο του !) και των Αρβανίτη Σαράντη και Κυρατζόπουλο Θωμά, υπαλλήλων στην τοπική αυτοδιοίκηση - στην πρόσφατη κινητοποίηση των εργαζομένων στο χώρο της ΔΕΘ, όπου βρίσκονταν και ο Γερμανός πρόξενος, την Πέμπτη 15 Νοεμβρίου.

Και εδώ τίθεται δύο μεγάλα ερωτήματα. Πρώτον, πως ο απλός άνθρωπος και ένα σεβαστό τμήμα της κοινωνίας, που αγωνίζονται στον στίβο της επιβίωσης για το απλό μεροκάματο και δεν έχουν ούτε τα κατάλληλα εφόδια, ούτε το απαραίτητο σθένος μπορούν να " ανταπεξέλθουν" σε αυτή τη βαρβαρότητα αν όχι με τη βία ενάντια στον εαυτό τους ή με τη βία ενάντια στους υπεύθυνους της κρίσης; Και, δεύτερο, τι κάνει η Αριστερά για να βρει αυτό τον κόσμο, να του δώσει προοπτική και μαζί να παλέψουν για την ανατροπή αυτής της κατάστασης;

Όσον αφορά το πρώτο ερώτημα νομίζω ότι ήδη έχει δοθεί μια συνοπτική απάντηση. Αλλά και για το δεύτερο μπορεί κανείς να έχει ήδη καταλήξει σε μια απάντηση. «Τίποτα!» Είναι έτσι άραγε; Η απάντηση είναι κάπου στη μέση. Τα σχήματα της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς και συγκεκριμένα το αντικαπιταλιστικό κομμάτι της, πράγματι δίνουν τον καλύτερο εαυτό τους για να οργανώσουν τις μάχες σε νικηφόρο κατεύθυνση, προβάλλοντας τα κατάλληλα αιτήματα για να περάσει ο κόσμος της δουλειάς από την αντίσταση στη λαίλαπα της μνημονιακής και καπιταλιστικής εξαθλίωσης στη νικηφόρα αντεπίθεση και στο ξεθεμελίωμα κάθε αντιδραστικού θεσμού και πολιτικής. Στον αγώνα αυτό δεν είναι μόνα, αν και κάποια τμήματα του χώρου λειτουργούν ελιτίστικα και με επικίνδυνα λαθεμένη ανάγνωση της συγκυρίας την ίδια στιγμή που ο κόσμος της δουλειάς ζητάει άμεσες απαντήσεις στα προβλήματα του, μαζί με αγωνιστές από τα κινήματα πόλης, τις εργοστασιακές επιτροπές και τις αντιφασιστικές πρωτοβουλίες. Σε αυτή την προσπάθεια ο κόσμος και τα μέλη των ΚΚΕ, ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι αμέτοχος.

Η πίεση που ασκεί αυτό το (μεγάλο σε αριθμό) αποφασισμένο τμήμα της βάσης των δυο μεγάλων, μεταρρυθμιστικών κομμάτων της Αριστεράς, για κοινή δράση με τον κόσμο της δουλειάς σε κάθε αγώνα που ανοίγει και για συμπόρευση με την υπόλοιπη Αριστερά είναι ορατή, φέρνοντας ακόμα πιο κοντά την ελπίδα για ένα πραγματικό ενιαίο μέτωπο εργατικής και αμετάκλητα ταξικής πάλης. Βέβαια, αυτό δεν αναιρεί τα αμαρτήματα των ηγεσιών των δύο κομμάτων που μονολιθικά χτίζουν μια ως τα ακρότατα όρια ουτοπική πολιτική, "άλωσης" του συστήματος από τα μέσα, χωρίς ανατροπή των θεσμών και της οικονομικής ολιγαρχίας, χωρίς την οικοδόμηση ενός επαναστατικού κόμματος που θα συγκεντρώνει τους πιο συνειδητούς εργάτες στην προοπτική της αντικαπιταλιστικής εξέγερσης, αρνούμενο το δικαίωμα στη "βία" των εξαθλιωμένων και απελπισμένων, αρνούμενο το δικαίωμα στην κατάληψη των μέσων παραγωγής από αυτούς που παράγουν για αυτούς που παράγουν, αρνούμενο το δικαίωμα στην πραγματική δημοκρατία. Οι δηλώσεις της Ρένας Δούρου, η οποία βρίσκεται δίπλα στην ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ, εκφράζουν αυτή την άποψη. Ερχόμενη μάλιστα σε πλήρη αντίθεση με τον Δημήτρη Στρατούλη, ο οποίος ανήκει στη συνιστώσα Αριστερή Πρωτοβουλία του κόμματος και αρνήθηκε να καταδικάσει τα βίαια επεισόδια της Θεσσαλονίκης εναντίον του Γερμανού διπλωμάτη. Ας θυμηθούμε τις δηλώσεις Δούρου: *«Ο ΣΥΡΙΖΑ και εγώ προσωπικά καταδικάζουμε ανεπιφύλακτα κάθε είδους βία, γιατί η βία δεν είναι μέσα στην κουλτούρα της Αριστεράς και δεν οφείλει να είναι μέσα στην κουλτούρα καμιάς ευρωπαϊκής χώρας».*

Και ρωτώ, θα επιτρέψουμε σε τέτοιες λογικές, "τέκνα" διαλεκτικών αναλύσεων επιστημονικά και ιστορικά λανθασμένων να έχουν καθοριστική επιρροή στο κίνημα ή θα τις τσακίσουμε με τέτοιο τρόπο ώστε να βγούμε ιδεολογικά και ταξικά οπλισμένοι απέναντι στον μεγάλο εχθρό, τους καπιταλιστές και το ναζιστικό δεκανίκι τους; Αυτό είναι ένα ερώτημα που μένει να απαντηθεί. Κι από αυτό θα εξαρτηθεί αν η κοινωνίας μας με το όπλο παρά πόδα σπάσει τα δεσμά της ανελευθερίας ή αν θα συνεχίσει να γεμίζει τα φύλλα των εφημερίδων με νεκρολογίες αυτοχείρων και αγγελίες "ζητούν εργασία"...

«Όταν βλέπω σοσιαλδημοκράτες να δηλώνουν με υπεροψία και αυτοϊκανοποίηση: εμείς δεν είμαστε αναρχικοί, δεν είμαστε κλέφτες, δεν είμαστε ληστές, εμείς είμαστε ανώτεροι απ' αυτά, εμείς αποδοκιμάζουμε τον παρτιζάνικο πόλεμο, τό-τε αναρωτιέμαι: καταλαβαίνουν μήπως οι άνθρωποι αυτοί τι λένε; Σ' ολόκληρη τη χώρα γίνονται ένοπλες συγκρούσεις και συμπλοκές της μαυροεκατονταρχίτικης κυβέρνησης με τον πληθυσμό. Το φαινόμενο αυτό είναι εντελώς αναπόφευκτο σε τούτη τη βαθμίδα εξέλιξης της επανάστασης. Ο πληθυσμός αυθόρμητα, ανοργάνωτα -και γι' αυτό ακριβώς συχνά με απο-τυχημένες και άσχημες μορφές- αντιδρά στο φαινόμενο αυ-τό επίσης με ένοπλες συγκρούσεις και επιθέσεις. Καταλαβαί-νω ότι, επειδή η οργάνωσή μας είναι αδύνατη και απροετοί-μαστη, εμείς μπορούμε ν' αρνηθούμε σε μια ορισμένη περιφέ-ρεια και σε μια ορισμένη στιγμή ν' αναλάβουμε την κομμα-τική καθοδήγηση της αυθόρμητης αυτής πάλης. Καταλαβαίνω ότι το ζήτημα αυτό οφείλουν να το λύσουν τα τοπικά στελέ-χη, ότι δεν είναι εύκολο πράγμα η αναδιοργάνωση των αδύνα-των και απροετοίμαστων οργανώσεων. Όταν όμως βλέπω ένα θεωρητικό ή ένα δημοσιολόγο της σοσιαλδημοκρατίας να μην αισθάνεται λύπη γι' αυτή την έλλειψη προετοιμασίας, αλλά να αυτοϊκανοποίεται υπεροπτικά και να επαναλαμβάνει με ναρ-κισσισμό και θαυμασμό φράσεις, για αναρχισμό, μπλανκισμό και τρομοκρατία, που τις έχει αποστηθίσει από τα μικρά του χρόνια, τότε νοιώθω τον εαυτό μου προσβεβλημένο για τον ε-ξευτελισμό που υφίσταται η πιο επαναστατική στον κόσμο θεωρία.»

Λένιν, (Ο παρτιζάνικος πόλεμος, 1906)

ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ
ΚΑΤΑΡΓΗΣΕΙΣ
ΜΕΤΑΤΑΞΕΙΣ
ΤΙΜΩΡΙΕΣ
ΣΥΓΧΩΝΕΥΣΕΙΣ

απολύσεις

"Επίτροποι στα Υπουργεία, απολύσεις για τους εργαζόμενους"

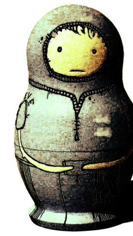
Την ίδια ώρα που Ελληνική κοινωνία μαστίζεται από την ανεργία και ο δημόσιος τομέας από την έλλειψη υποδομής και ανθρώπινου δυναμικού– γεγονός που επιδεινώνει την ασφυκτική καθημερινότητα των πολιτών, η συγκυβέρνηση προχώρα με εντατικούς ρυθμούς και κστ' εντολών της τρόικας, σε χιλιάδες απολύσεις υπαλλήλων του δημοσίου, μέσω νομοτεχνικών Τρικς...

Ρεπορτάζ **Απολύσεις στο Δημόσιο**

ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ ΣΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ ΤΟΜΕΑ

"Επίτροποι στα Υπουργεία, απολύσεις για τους εργαζόμενους"

ΜΕ ΕΝΤΑΤΙΚΟΥΣ ΡΥΘΜΟΥΣ, ΕΚΤΑΚΤΕΣ ΥΠΟΥΡΓΙΚΕΣ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΚΑΤ ΕΝΤΟΛΗ ΤΗΣ ΤΡΟΙΚΑ, Η ΣΥΓΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΟΥ ΣΑΜΑΡΑ - ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ - ΚΟΥΒΕΛΗ –ΤΡΑΠΕΖΩΝ, ΠΡΟΧΩΡΑ ΕΝΑ ΒΗΜΑ ΠΑΡΑΠΕΡΑ, ΣΤΗΝ ΔΙΑΛΥΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΚΩΝ ΖΗΤΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΛΥΣΗ ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΣΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ ΤΟΜΕΑ.

Ρεπορτάζ

Οι πληροφορίες που έχουν δοθεί μέχρι στιγμής στη δημοσιότητα μιλούν για μετακινήσεις, μετατάξεις, παύσεις και τελικά απολύσεις των δημόσιων Έτσι, το την άμεση υλοποίηση του υπό κατάρτιση νομοσχεδίου " Κινητικότητα", το οποίο ορίζει ότι εν μέσω σκληρής λιτότητας και βαθιάς ανεργίας, 2.000 δημόσιοι υπάλληλοι, κυρίως οι εκτός ΑΣΕΠ προσληφθέντες και οι επίορκοι θα πρέπει να απολυθούν μέχρι το τέλος του 2012.

Πιο συγκεκριμένα, το μέτρο προβλέπει την κατάργηση θέσεων ειδικοτήτων, κατηγοριών και κλάδων, δηλαδή την περαιτέρω συρρίκνωση του δημόσιου τομέα, (ο οποίος έχει ήδη μειωθεί δραματικά και σύμφωνα με των Προϋπολογισμό, μέχρι το 2015 θα είναι μειωμένος κατά 1/3 από το 2009!) και την υπαγωγή των υπαλλήλων των υπό κατάργηση φορέων σε καθεστώς " Διαθεσιμότητας" με σκοπό την άμεση μετακίνηση τους. Επίσης προβλέπει και την υπαγωγή των επιόρκων υπαλλήλων, για σοβαρά πειθαρχικά παραπτώματα σε καθεστώς "Αργίας".

Γενικότερα, το σχέδιο της Κινητικότητας θα αποτελέσει ένα μέρος ενός ολοκληρωμένου σχεδίου απολύσεων, παύσεων και μετατάξεων στο δημόσιο τομέα το οποίο εκτός αυτού θα φέρει ριζικές ανατροπές στο εργασιακό δίκαιο και το πειθαρχικό καθεστώς των δημόσιων υπαλλήλων, μετατρέποντας έτσι την διαδικασία της απόλυσης, πολύ πιο εύκολη στο άμεσο μέλλον.
Συγκεκριμένα, το νομοσχέδιο επρόκειτο να φέρει, ριζική ανατροπή του υπαλληλικού δικαίου σε όλο το εύρος του δημόσιου τομέα, αφού διευρύνεται σημαντικά ο θεσμός της υποχρεωτικής μετάταξης ή μεταφοράς προσωπικού, έτσι οι υπάλληλοι τίθενται σε καθεστώς διαθεσιμότητας για μέχρι ένα έτος με το 75% των αποδοχών τους.
Επίσης, η Κυβέρνηση εφαρμόζοντας για άλλη μια φορά τις υποδείξεις της Τρόικα και όχι του κοινωνικού συνόλου, αντί να προχωρήσει σε αναβάθμιση του δημόσιου τομέα και ιδίως εκείνων των ειδικοτήτων και φορέων που δεν πληρούν τις σύγχρονες ανάγκες, επιβάλει την κατάργηση τους! Έτσι, εντάσσονται άμεσα στο σχέδιο κινητικότητας υπάλληλοι των οποίων οι οργανικές θέσεις καταργούνται σε ειδικότητες, κατηγορίες και κλάδους που δεν ανταποκρίνονται στις ανάγκες των φορέων όπου ανήκουν.

Ταυτόχρονα, το νέο πειθαρχικό δίκαιο για τους δημοσίους υπαλλήλους ενισχύεται προκειμένου να μην παραμένουν στη θέση τους στην υπηρεσία υπάλληλοι εναντίον των οποίων εκκρεμεί σοβαρή ποινική ή πειθαρχική δίωξη. Και αυτό σε συνδυασμό με τον όλο και πιο αυστηρό υπαλληλικό κώδικα θα δημιουργήσει πολύ περισσότερους επίορκους, το οποίο στη συνέχεια θα δημιουργήσει πολύ περισσότερους υπαλλήλους υπό καθεστώς αργίας, διαθεσιμότητας και τελικά απόλυσης.

Αυτό όμως το σχέδιο δεν αποτελεί ένα μικρό ψεγάδι της Κυβέρνησης, καθώς μετά την αποτυχία της περιβόητης εφεδρείας, (η οποία μετά από τις δυναμικές κινητοποιήσεις των εργαζομένων, πήγε στο καλάθι των αχρήστων) και την αναζήτηση περαιτέρω συρρίκνωσης του δημοσίου τομέα, το Κυβερνητικό μπλοκ βρήκε τη "λύση" που έψαχνε μέσω του Μνημονίου ΙΙΙ, το οποίο αναφέρει ρητά την απαίτηση των δανειστών, για χιλιάδες απολύσεις στο δημόσιο τομέα, αρχής γενομένης από 27.000 υπαλλήλους έως το τέλος του 2013. Το πόρισμα για το πρώτο κύμα των απολύσεων, που θα γίνει με συνοπτικές διαδικασίες για να τηρηθεί το χρονοδιάγραμμα της τρόικας, και να εκταμιευθεί η περιβόητη δόση των 31,5 δις, δείχνει ότι 54.425 υπάλληλοι ιδιωτικού δικαίου- αορίστου χρόνου θα είναι οι τα πρώτα θύματα των απολύσεων.

Πολλοί όμως υπάλληλοι αυτής της κατηγορίας, θα εξαναγκαστούν σε παραίτηση από την υπηρεσία τους, εξαιτίας των επικείμενων υποχρεωτικών μετακινήσεων τους σε οποιαδήποτε μεριά της χώρας. Ετσι αν αυτοί θέλουν να συνεχίσουν να εργάζονται, θα αποδεχθούν την μετακίνηση, αλλιώς θα παραιτηθούν. Αν όμως αρνηθούν την όποια μετάταξη τους τότε αυτόματα θα απολύονται.
Όμως τα πράγματα είναι ακόμα πιο δύσκολα για τους εργαζόμενους, καθώς η Κυβέρνηση μπορεί να καθησυχάζει, λέγοντας πως οι μετατάξεις, δεν αποτελούν "απόλυση", όμως αυτό, δεν ισχύει στη πράξη. Καθώς η μετάταξη προσωπικού μπορεί να διενεργείται σε υφιστάμενες κενές θέσεις και αν δεν υπάρχουν, σε θέσεις που συστήνονται με την πράξη μετάταξης ή μεταφοράς.

Οι κενές οργανικές θέσεις κατ' αρχάς έχουν καταργηθεί σε όλες τις υπηρεσίες του δημοσίου τομέα. Και δεύτερον στην περίπτωση της σύστασης νέας θέσης «αυτή τελεί υπό την προϋπόθεση της τήρησης των περιορισμών που ισχύουν κάθε φορά σχετικά με τον αριθμό των ετήσιων προσλήψεων και διορισμών μονίμου προσωπικού και προσωπικού με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου». Θα πρέπει, δηλαδή, να ενταχθεί στον κανόνα τού «ένα προς πέντε».

ΕΠΙΤΡΟΠΟΣ ΣΤΑ ΥΠΟΥΡΓΕΙΑ, ΚΑΙ ΤΙΜΩΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΥΠΟΥΡΓΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ...

Μέσα στο πρόσφατα ψηφισμένο μνημόνιο και με επίμονη παράκληση του πρόεδρου της ΔΗΜΑΡ, Φ. Κουβέλη όλον αυτό το καιρό, αναφέρετε η γνωστή σε όλους μας "αμφίδρομη ρήτρα", η οποία υποτίθεται, σε περίπτωση επιτυχίας του οικονομικού επιτελείου για το οποιοδήποτε στόχο του οποίου τελικός, δεν ήταν απαραίτητο το μέγεθος του μέτρου, της περικοπής κλπ, θα επανέφερε την διαφορά, κάνοντας έτσι μικρότερη ζημιά στα είδη χτυπημένα λαϊκά στρώματα. Όμως αποδεικνύεται και στην πράξη, αυτό που έλεγαν ορισμένοι, πως η αμφίδρομη ρήτρα θα λειτουργεί κυρίως αντίθετα, κατ' αρχάς γιατί όλες οι μνημονιακές κυβερνήσεις, μετρούν συνολικά στα δάκτυλα τους πετυχημένους μνημονιακούς στόχους. Και δεύτερον γιατί

μέσα στην εβδομάδα παραδόθηκαν από τον Γ. Στουρνάρα οι πράξεις νομοθετικού περιεχομένου για τη ρήτρα αυτόματης επιβολής "ποινών", νέων φόρων και νέων υψηλότερων μέτρων, αν δεν εκπληρώνονται οι στόχοι που προβλέπονται από το μνημόνιο ΙΙΙ.

Το νομοσχέδιο αναφέρει ρητά πως:
Αν επί δύο τρίμηνα δεν εκπληρωθούν οι στόχοι από κάποιο υπουργείο αυτομάτως τοποθετείται επίτροπος- ο οποίος θα είναι μεν Έλληνας αλλά θα είναι και συνεργάτης του κ. Στουρνάρα από το υπουργείο Οικονομικών στο συγκεκριμένο υπουργείο.
Αν επί δύο τρίμηνα δεν εκπληρώνονται οι στόχοι στους δήμους αυτομάτως μπαίνουν νέοι φόροι στους πολίτες.
Αν οι διοικητές ΔΕΚΟ δεν πιάσουν τους στόχους τους κόβεται ο μισθός.
Αν δεν επιτευχθεί ο στόχος των εσόδων από τις αποκρατικοποιήσεις θα λαμβάνονται νέα μέτρα. Ουσιαστικά όταν χάνονται οι στόχοι σε πρώτη φάση θα επιβάλλονται απολύσεις και νέοι φόροι, ενώ εν συνεχεία θα απαιτηθούν περικοπές σε μισθούς και συντάξεις.

ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΤΟΥΣ ΟΤΑ

"Την επέκταση του σχεδίου της εργασιακής εφεδρείας και στους ΟΤΑ σχεδιάζει η Κυβέρνηση, συμπληρώνοντας το συνολικό σχέδιο διάλυσης των εργαζομένων στο δημόσιο τομέα."

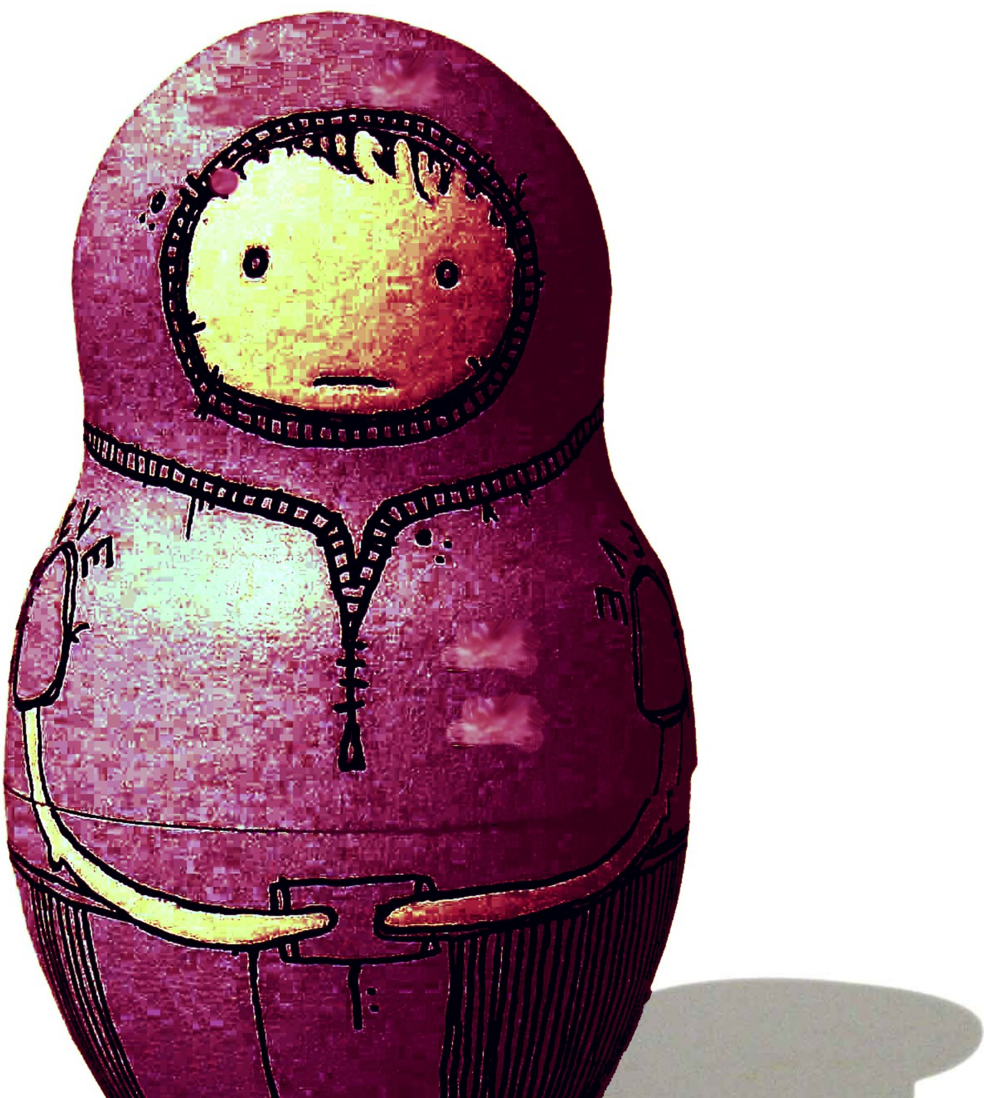
Αρχικά, στο καθεστώς θα υπαχθούν γύρω στους 20 δήμους, οι οποίοι βρίσκονται κυρίως στην Αττική (Πειραιάς, Φυλή, Μενίδι). Το μέτρο αυτό αφορά περίπου 2.000 εργαζόμενους αορίστου χρόνου.

Το υπουργείο Εσωτερικών ενεργοποιεί το πρόγραμμα εξυγίανσης, επιδιώκοντας έως το τέλος του χρόνου όλοι οι ΟΤΑ να έχουν ισοσκελίσει τους προϋπολογισμούς τους, κάνοντας χρήση και δανείων από το Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων στα όρια των δυνατοτήτων τους. Φυσικά κάτι τέτοιο είναι αρκετά δύσκολο έως ακατόρθωτο με βάση τις σημερινές συνθήκες.
Ετσι, όσοι δήμοι δεν έχουν τη δυνατότητα του υποσκελισμού, θα υπαχθούν στο πρόγραμμα εξυγίανσης, όπου το υπουργείο θα ζητήσει να μεταγάγει υποχρεωτικά σε άλλες υπηρεσίες, το "πλεονάζων" προσωπικό.
Όμως, όπως δήλωσε την προηγούμενη Τρίτη, ο υφυπουργός Εσωτερικών Π. Κουκουλόπουλος, « αν κάποιοι υπάλληλοι δεν δεχθούν θα περάσουν στην εργασιακή εφεδρεία και από εκεί στην απόλυση».
Ο ίδιος μιλώντας στο ραδιόφωνο της ΝΕΤ είπε ότι «αν το Μενίδι και ο Πειραιάς δεν βρεθούν με 200 και 100 υπαλλήλους λιγότερους δεν βγαίνουν με κανένα πρόγραμμα εξυγίανσης. Θα κινήσουμε γρήγορα αυτή τη διαδικασία μόλις πάρουμε το πράσινο φώς από το υπουργείο Οικονομικών».

Πάντως, δεομένης της περσινής αποτυχίας της εργασιακής εφεδρείας και αν πάρουμε υπ' όψη μας το γενικό πλαίσιο της πολιτικής της Συγκυβέρνησης, μπορούμε να εικάσουμε πως ακόμη κι αν δεν εφαρμοστεί το πρόγραμμα της εργασιακής εφεδρείας στους ΟΤΑ δεν αποκλείεται να υπάρξουν απευθείας τυφλές, απολύσεις των εργαζομένων αορίστου χρόνου.

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΠΟΥ ΤΑ ΛΕΕΙ ΕΞΩ!
ΑΠ' ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ...

ΤαΨηλάΤηςΕβδομάδας Β΄

ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ ΤΩΝ ΠΑΘΩΝ

Δεκαπέντε χιλιάδες υπογραφές θα παραδώσει το ελληνικό τμήμα της Διεθνούς Αμνηστίας στον Υπουργό Δημοσίας Τάξης και Προστασίας του Πολίτη, σχετικά με την υπόθεση του Μανώλη Κυπραίου, δημοσιογράφου που έχασε την ακοή του μετά από επίθεση αστυνομικών με χειροβομβίδα κρότου λάμψης. Επιπλέον η οργάνωση καλεί τον κόσμο να συμμετέχει σε ακτιβισμό στην Αθήνα, έξω από το σταθμό μετρό της Κατεχάκη, τη Δευτέρα 26 Νοεμβρίου, με σύνθημα "Η Δικαιοσύνη πρέπει να είναι Τυφλή. Η Δημοσιογραφία πρέπει να είναι Κωφή;".

Τη συνέχιση των καταλήψεων σε γραφεία προσωπικού, δημαρχεία και δημοτικά κτίρια έως και την Τρίτη αποφάσισε το Γενικό Συμβούλιο της ΠΟΕ-ΟΤΕ. Η απόφαση ελήφθη σχεδόν ομόφωνα από το σύνολο των παρατάξεων με εξαίρεση αυτήν της ΑΝΤΑΡΣΥ-Α, η οποία πρότεινε 48ωρες επαναλαμβανόμενες απεργίες από τη Δευτέρα.

Οι εργαζόμενοι στην θα απέχουν από την εργασία τους το Σαββατοκύριακο και θα συνεχίσουν τις καταλήψεις, κυρίως στα γραφεία Προσωπικού και σε άλλα δημοτικά κτίρια έως την Τρίτη. όπου θα κάνουν στάσεις εργασίας (από τις 11 το πρωί έως τις τρεις το μεσημέρι και από τις τρεις το έως τις επτά το απόγευμα) και θα πραγματοποιήσουν νέα πορεία στο υπουργείο Διοκητικής Μεταρρύθμισης, οπότε θα επιδιώξουν εκ νέου συνάντηση με τον υπουργό Αντώνη Μανιτάκη. Ανάλογες συγκεντρώσεις οργανώνονται για την Τρίτη και στις υπόλοιπες πρωτεύουσες Νομών της χώρας.

ΤΑ ΠΟΛΥ ΨΗΛΑ... ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Χιλιάδες φοιτητές και καθηγητές κατέκλυσαν το Σάββατο τους δρόμους της Ιταλίας διαδηλώνοντας κόντρα στη λιτότητα και τις περικοπές της κυβέρνησης Μόντι στις δαπάνες για την εκπαίδευση. Συγκεντρώσεις και καθιστικές διαμαρτυρίες από τη Νάπολη έως την Τοσκάνη, το Βένετο, τη Σικελία, και την Απουλία.
Ογκώδης ειρηνική διαδήλωση πραγματοποιήθηκε στη Ρώμη, ενώ βρίσκονταν σε εξέλιξη συγκέντρωση της ακροδεξιάς οργάνωσης Casa Pound και αντιφασιστική πορεία. Η ιταλική αστυνομία όρισε διαφορετικά σημεία για την πραγματοποίηση των διαδηλώσεων προς αποφυγήν επεισοδίων ανάλογων με εκείνα που πραγματοποιήθηκαν ανάμεσα στην αστυνομία και τους διαδηλωτές στις 14 Νοεμβρίου για τα οποία κατηγορήθηκε για χρήση βίας. Ο Μόντι, έχει επιβάλλει αυστηρά μέτρα λιτότητας και περικοπές στα δημόσια σχολεία και τα πανεπιστήμια που δηλώνουν ότι έχουν μεγάλη ανάγκη στήριξης.

Σύμφωνα με τις καταγραφές του ΕΣΡ, η προβολή του ΣΥΡΙΖΑ είναι χαμηλότερη από τα ποσοστά του (26,9%) κατά την τελευταία εκλογική αναμέτρηση σε Mega 16,8%, ΝΕΤ 19,8% και Σκάι 19,6 Εξηγήσεις από τα κανάλια για τη μη τήρηση της πολιτικής πολυφωνίας στα δελτία ειδήσεων ζητά το ΕΣΡ να δώσουν, πιθανότατα την επόμενη Τρίτη (27/11), οι υπεύθυνοι σχεδόν όλων των τηλεοπτικών σταθμών, καθώς το μόνο που εξαιρείται είναι το Star.
Το ΕΣΡ εντόπισε παραβιάσεις από Alpha, ΑΝΤ1, Mega, ΝΕΤ, Σκάι και Μακεδονία TV το χρονικό διάστημα Ιούλιος-Οκτώβριος 2012. Μάλιστα, το Συμβούλιο επέβαλε και πρόστιμο 20.000 ευρώ στο Mega, καθώς είχε ζητήσει συγκεκριμένα στοιχεία απ" όλα τα κανάλια, αλλά ο συγκεκριμένος σταθμός δεν τα απέστειλε. Το ίδιο συνέβαινε και με τη ΝΕΤ, η οποία όμως τελικά προσκόμισε στοιχεία γλιτώνοντας για την ώρα το πρόστιμο.

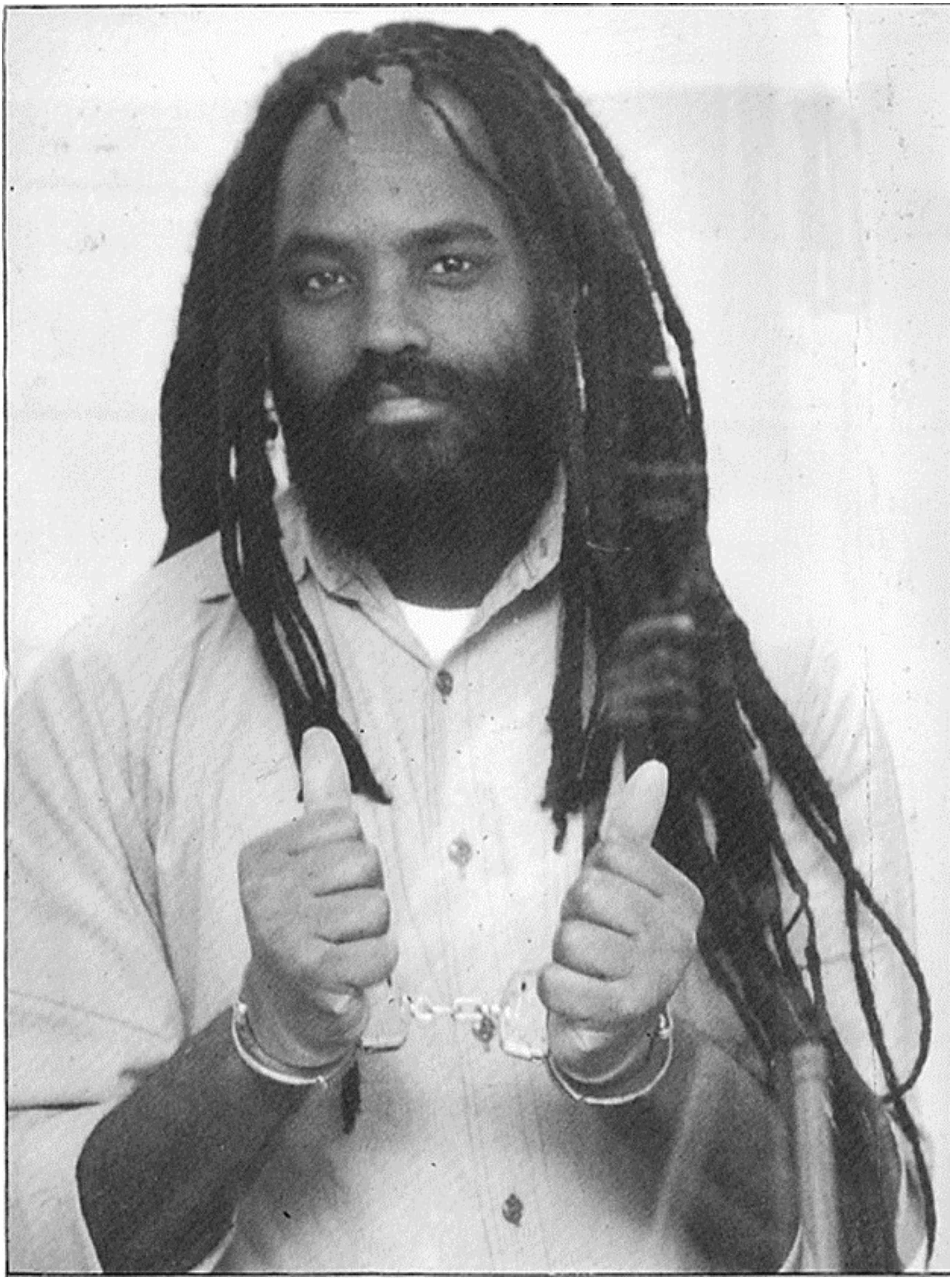

Μουμία Αμπού Τζαμάλ

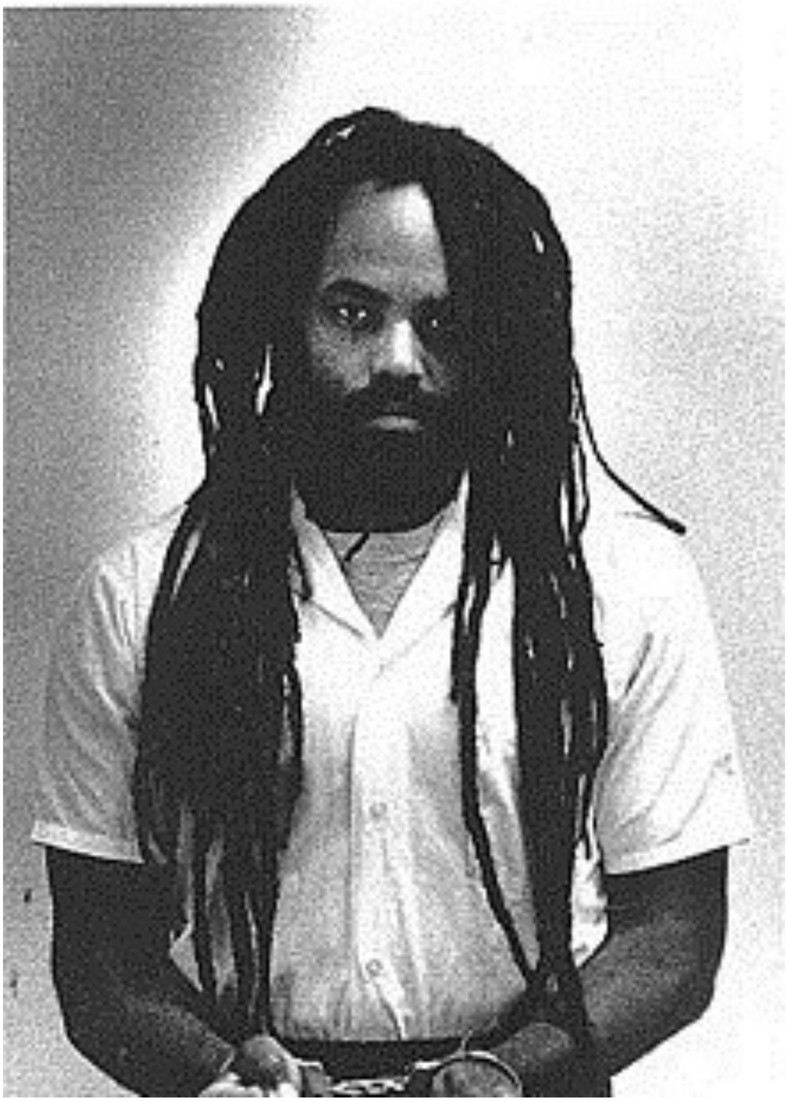
Στις 3 Ιουλίου του 1982, στην Πολιτεία της Φιλαδέλφειας των ΗΠΑ, το δικαστήριο της Πενσυλβάνια, αποφάσισε **την καταδίκη του Αφροαμερικανού δημοσιογράφου Μούμια Αμπού Τζαμάλ,** για την δολοφονία του λευκού αστυνομικού Ντάνιελ Φόκνερ ένα χρόνο πριν, τον Δεκέμβριο του 1981. **Η απόφαση ήταν ξεκάθαρη, εις θάνατον.** Εκείνη την περίοδο στις ΗΠΑ, η θανατική ποινή ήταν η πιο συχνή απόφαση των δικαστηρίων για υποθέσεις ανθρωποκτονιών, η οποία εντασσόταν στο πλαίσιο των γενικά, πολύ αυστηρά ποινών. **Ο Μούμια Αμπού Τζαμάλ φυλακίσθηκε και εδώ και τριάντα χρόνια κρατάτε στη φυλακή υπό καθεστώς απομόνωσης,** ενώ από την πρώτη στιγμή δήλωσε και συνεχίζει να δηλώνει εντελώς αθώος. Ο ίδιος δηλώνει πολιτικός κρατούμενος και προσπαθεί να αποδείξει πως η καταδίκη του αποτελεί μια σκευωρία εναντίον του, επειδή παρελθόν του είχε «ενοχλήσει» αρκετά το Αμερικανικό Κράτος.

ΑΦΙΕΡΩΜΑ : **Ο διασημότερος «θανατοποινίτης» στο κόσμο, ο άνθρωπος- σύμβολο κατά της θανατικής ποινής...**

«Η φωνή, αυτών που δεν έχουν...»

Ο δημοσιογράφος Ουέσλι Κουκ, γνωστός ως Μουμία Αμπού Τζαμάλ και κάτω δεξιά, ο Πρόεδρος του δικαστηρίου , Άλμπερτ Σέιβο, ο οποίος αποκαλούταν και «δήμιος».

Ο ΜΟΥΜΙΑ ΑΜΠΟΥ ΤΖΑΜΑΛ, ΤΟΥ ΟΠΟΙΟΥ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΟΝΟΜΑ ΗΤΑΝ ΟΥΕΣΛΙ ΚΟΥΚ, ΓΕΝΝΗΘΗΚΕ ΣΤΙΣ 24 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1954, ΣΤΗ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ. ΜΕΧΡΙ ΤΗ ΣΥΛΛΗΨΗ ΤΟΥ, ΗΤΑΝ ΕΝΑΣ ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ, ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΈΝΩΣΗΣ ΑΦΡΟΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ ΡΕΠΟΡΤΕΡ ΣΤΗ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ.

Αφιέρωμα

Όταν ο Τζαμάλ πήγαινε λύκειο, μια Κενυάτισσα δασκάλα του, η οποία παρέδιδε το μάθημα της Αφρικανικής Κουλτούρας, έδινε σε κάθε μαθητή ένα Κενυατικό όνομα. Στον Ουέσλι Κουκ δόθηκε το «Μούμια», το οποίο στα Κενυάτικα σημαίνει «Πρίγκιπας», αλλά το πραγματικό νόημα του ονόματος πηγάζει από τα χρόνια της Αγγλικής αποικιοκρατίας στην Κένυα, όπου οι ιθαγενείς αντί αποικιοκράτες της αφρικανικής αντίστασης, αποκαλούνταν με το ίδιο όνομα, δηλαδή, «Μούμια». Το όνομα Αμπού Τζαμάλ, το υιοθέτησε μετά την γέννηση του πρώτου του γιού Τζαμάλ, το 1971. Αμπού Τζαμάλ, σημαίνει Ο πατέρας του Τζαμάλ στα Αραβικά.

Σε ηλικία δεκατεσσάρων ετών, ο Μούμια οργανώθηκε στην ριζοσπαστική οργάνωση, των Μαύρων Πανθήρων. Ο τότε 14χρονος Μούμια, δεν μπήκε σε κάποιο στρατιωτικό ή οποιοδήποτε μαχητικό σκέλος της οργάνωσης, αλλά προτίμησε μιας και διέθετε από τόσο μικρή ηλικία, πολύ καλή ευφράδεια λόγου, να συμμετέχει ως αρθρογράφος στην εφημερίδα της οργάνωσης. Στη συνέχεια, συμμετείχε σε πάρα πολλές κινητοποιήσεις, ενάντια στην καταστολή, την ανισότητα του συστήματος και το ρατσιστικό διαχωρισμό του Αμερικανικού κράτους. Από τα πρώτα χρόνια στην οργάνωση, έδωσε μεγάλο αγώνα για να μετονομαστεί το σχολείο του σε MALCOM X, ώστε να τιμήσει τον αγώνα του μεγάλου Μαύρου ριζοσπάστη.

Τελειώνοντας το σχολείο, ο Μούμια εργάστηκε ως δημοσιογράφος, καταφέρνοντας να γίνει πρόεδρος της Ενωσης Αφροαμερικανών Ρεπόρτερ στη Φιλαδέλφεια και να κερδίσει αρκετά βραβεία, ενώ ταυτόχρονα καυτηρίαζε το βάρβαρο αστικό υπέρ κράτος των ΗΠΑ από σοσιαλιστική σκοπιά. Σιγά- σιγά όμως ο ίδιος άρχισε να γίνεται επικίνδυνος και οι μυστικές υπηρεσίες, άρχισαν να ψάχνουν αφορμή, για να του κλείσουν το στόμα.

Είναι χαρακτηριστικό, πως ο φάκελος του στην ασφάλεια αποτελούταν εκείνη την περίοδο από «800» λέξεις και μάλιστα πολύ αρνητικές…

Το 1970 όμως, η κατάσταση έχει οξυνθεί, οι αλλεπάλληλοι αστυνομική- ρατσιστική βία εναντίον των μαύρων που φτάνει πάμπολλες φορές σε ψυχρές δολοφονίες γίνεται ακόμη χειρότερη με την απόφαση του Αμερικανικού κράτους να διαλύσει βιαίως τους Μαύρους Πάνθηρες, φυλακίζοντας αρκετούς και κάνοντας πολλούς να απομακρυνθούν από την δημόσια ζωή. Ο

ίδιος ο Μούμια, αναγκάστηκε να αποχωρήσει και αυτός από την οργάνωση αλλά συνεχίζει να χτυπά το κράτος μέσα από την δημοσιογραφία.

Εκείνη την περίοδο, βγαίνει στη δημοσιότητα, ένα βίντεο ντοκουμέντο, που αποδεικνύει πως Αμερικανοί αστυνομικοί, ξυλοκοπούν ένα μαύρο, μέχρι θανάτου. Ο Μούμια, σχεδιάζει τα πρόσωπα των αστυνομικών, τα τυπώνει σε αφίσες και διοργανώνει μεγάλη διαδήλωση στην Πενσυλβάνια εναντίον των κρατικών δολοφονιών.

Αυτό, όπως διαπιστώνουν πολλοί ήταν το ποτήρι που ξεχείλισε και δεν θα έμενε ατιμώρητο από το σύστημα.

Η ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΠΑΡΩΔΙΑ

Η δίκη του ολοκληρώθηκε στις 3 Ιουλίου του 1982 και κάθε άλλο παρά δίκαιη ήταν.

Ο πρόεδρος του δικαστηρίου ήταν ο Άλμπερτ Σέιβο, ο οποίος αποκαλούταν και «δήμιος», αφού είχε και έχει ακόμη το ρεκόρ θανατικών καταδίκων, προχώρησε σε μια από τις χειρότερες δίκες της σύγχρονης Αμερικής. Ο Σέιβο πριν ήταν βοηθός σερίφη και ανήκε στην ένωση αστυνομικών, κάτι που ο δικηγόρος του Μούμια κατήγγειλε, αφού δεν θα μπορούσε αυτός ο άνθρωπος να δικάσει αμερόληπτα την υπόθεση δολοφονίας ενός πρώην συναδέλφου του.

Μάλιστα, η στενογράφος του, δήλωσε ότι σε ένα διάλειμμα της δίκης, τον άκουσε να λέει «Θα τον ψήσω τον νέγρο», αποκαλύπτοντας έτσι την είδη προαποφασισμένη έκβαση της δίκης.

Ακόμη πιο τραγικό όμως, ήταν πως παρότι το 40% της Πενσυλβανία είναι Αφροαμερικάνοι, ο δικαστής, ύστερα από πρόταση του εισαγγελέα, κατάφερε να αντικαταστήσει 12 ενόρκους, επειδή όπως είπε: «δεν πίστευαν στη θανατική ποινή»! Και στη συνέχεια, ολοκλήρωσε το παραλογισμό του με την αντικατάσταση άλλων 11 ενόρκων επειδή ήταν Αφροαμερικάνοι! Έτσι στο ακροατήριο των ενόρκων, απέμειναν μόνο δύο Αφροαμερικάνοι, ενώ η πλειοψηφία αποτελούταν από «δικούς του» ενόρκους. Ο Δικαστής όμως, δεν αρκέστηκε μόνο σε αυτά και προχώρησε, στην αφαίρεση του δικαιώματος του Μούμια Αμπού Τζαμάλ, να υπερασπιστεί τον εαυτό του! Η δικαιολογία του γι' αυτό, ήταν πως ο Μούμια, κατά την διάρκεια της δίκης έκανε σαν « άγριο κτήνος», πράγμα που αποτελεί μεγάλο ψέμα, καθώς ο Μούμια, είχε διαπιστώσει την ξεκάθαρη αδικία της δίκης και προσπαθούσε να υπερασπιστεί τον εαυτό του, κάνοντας ερωτήσεις στους ενόρκους, τον εισαγγελέα και το Δικαστή.

Από τότε ο εισαγγελέας, της δίκης του 1982 υποστηρίζει σωρεία ψευδών, απραγματοποίητων γεγονότων, όπως ότι ο Μούμια κατά τη διάρκεια της δίκης δεν σηκωνόταν όρθιος, όπως επιβάλουν οι κανόνες του δικαστηρίου και μιλούσε απαξιωτικά προς τους δικαστές, λέγοντας πως δεν τους αναγνωρίζει.

Αυτό και πολλές άλλες κατηγορίες, δεν τις επιβεβαιώνει κανένας μάρτυρας, εκτός του προεδρείου και των κατηγόρων.

ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΣΤΗΝ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗ

Ο Μούμια Αμπού Τζαμάλ, εκτός από την απόφαση του Δικαστή Σέιβο για αφαίρεση του δικαιώματος του να υπερασπιστεί τον εαυτό του, ουσιαστικά, εξ' αρχής δεν είχε αυτή τη δυνατότητα λόγω της οικονομικής του κατάστασης, καθώς και της νομοθεσίας της Πολιτείας της Φιλαδέλφειας, η οποία έδινε στο κατηγορούμενο επιδότηση, μόλις 1000 $ για να οργανώσει την υπεράσπιση του.

Το ποσό αυτό, ήταν ασήμαντο μπροστά στο πραγματικό κόστος της υπεράσπισης του. Ο ίδιος, εκτός από δημοσιογράφος εργαζόταν και ως οδηγός Ταξί για να μπορεί να θρέψει την οικογένεια του, χωρίς να μπορεί να ανταπεξέλθει στις πραγματικές του ανάγκες και γι αυτό δεν είχε την δυνατότητα να προσλάβει δικηγόρο.

Επομένως η πολιτεία, του όρισε δικηγόρο, ο οποίος βέβαια ήταν εντελώς άπειρος σε ζητήματα ανθρωποκτονίας και γενικότερα σοβαρών δικαστικών υποθέσεων.

Το βασικό πρόβλημα του Μούμια Αμπού Τζαμάλ ήταν η έλλειψη μαρτύρων. Οι πληροφορίες που κατάφερε να μαζέψει ο Μούμια και ο δικηγόρος του μιλούσαν για δύο μάρτυρες, οι οποίοι με την ομολογία τους θα αθώωναν τον Μούμια, όμως από το ποσό των 1000 $, μόνο 150 $ απέμεναν για την έρευνα και την εύρεση μαρτύρων .Ακόμα πιο χαρακτηριστικό για την άδικη στάση του Δικαστηρίου, ήταν η απόκρυψη των στοιχείων κατοικίας και επικοινωνίας των μαρτύρων, κάτι που είναι ρητά κόντρα στην υποχρεωτική πληροφόρηση από τον δικαστήριο προς τον κατηγορούμενο.

Τελικά οι μάρτυρες ευρέθησαν αλλά μόνο ο ένας εκ των δύο, ο φοιτητής Ντ. Χαϊτάουερ, δέχθηκε να παραστεί στη δίκη, ενώ ο άλλος μάρτυρας, η Ντέμπυ Καρντάνσκυ για λόγους τους οποίους δεν εξήγησε, δεν δέχθηκε να παραστεί ως μάρτυρας υπεράσπισης.

Κατά τη διάρκεια της δίκης, ο δικηγόρος του Μούμια, ανακάλυψε πως εκτός από αυτούς τους μάρτυρες, υπήρχε ακόμη ένας, βετεράνος του Βιετνάμ, ο οποίος ήταν παρών στη σκηνή του φόνου και είχε δηλώσει στην αστυνομία πως ο Μούμια δεν σκότωσε το αστυφύλακα Φόκνερ, όμως στην διάρκεια της δίκης, κατά «περίεργο» λόγο, τάχθηκε κατά του Μούμια και υποστήριξε την ενοχή του.

Η ΣΗΜΑΝΣΗ, Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΚΑΙ Η ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗ

Το μεγάλο αγκάθι όμως για την λάμψη της δικαιοσύνης στην υπόθεση του Μούμια Αμπού Τζαμάλ, ήταν η Στάση της αστυνομίας, λίγο μετά την δολοφονία αλλά και κατά τη διάρκεια της δίκης.

Συγκεκριμένα και επί της ουσίας, στην υπόθεση δολοφονίας του Αστυνομικού Ντάνιελ Φόκνερ, δεν υπήρξε ποτέ διενέργεια έρευνας από τη σήμανση!

Είναι χαρακτηριστικό, πως αν και ο Μούμια είχε άδεια οπλοφορίας για 38άρι περίστροφο, (καθώς δούλευε ως οδηγός ταξί και όπως το υπόλοιπο 85% των επαγγελματιών οδηγών, διέθετε όπλο για την υπεράσπιση της ζωής του) ο Αστυνόμος Φόκνερ σκοτώθηκε με 45άρι!

Βέβαια αν και λόγο της απειρίας του δικηγόρου του Μούμια Αμπού Τζαμάλ, το συγκεκριμένο περίτρανο στοιχείο, δεν προστέθηκε στην υπεράσπιση του κατηγορούμενου, η σήμανση δεν διέπραξε ούτε βαλλιστικό έλεγχο, ούτε καν έλεγξε τα χέρια και την κάνη του όπλου για υπολείμματα πυρίτιδας και τελικά ούτε μύρισε την κάνη του όπλου, καθώς σε περίπτωση πυροβολισμού, το όπλο για αρκετή ώρα μετά, έχει μια χαρακτηριστική μυρωδιά πυρίτιδας η οποία καταδεικνύει πως υπήρξε πυροβολισμός. Αυτό, αν και η αστυνομία ήταν υποχρεωμένη να το πράξει, δεδομένο ότι έφτασε στο τόπο του εγκλήματος λίγο μετά τη δολοφονία, δεν το έκανε ποτέ.

Το βράδυ της δολοφονίας, ο Μούμια Αμπού Τζαμάλ, γυρνούσε σπίτι του αφού είχε τελειώσει τη βάρδια από το ταξί, σε

«Ο υπαστυνόμος Ντάνιελ Φόκνερ, ο οποίος έπεσε νεκρός από πέντε σφαίρες μια εξ αυτών στο κεφάλι, λίγο πριν πεθάνει, **τραυμάτισε σοβαρά στο στήθος τον Αφροαμερικανό Μουμία Αμπού Τζαμάλ.»**

Μουμία Αμπού Τζαμάλ

Μουμία Αμπού Τζαμάλ

μια διασταύρωση είδε αστυνόμο Φόκνερ, να πυροβολείτε από άγνωστους 4 με 5 φορές και στη συνέχεια είδε τους δράστες να το βάζουν στα πόδια. Αμέσως έτρεξε κοντά στον αστυνομικό για να τον βοηθήσει, όμως εκείνος πάνω στην ταραχή του δεν αντιλήφθηκε πως ο Μούμια δεν ανήκει στους δράστες, έτσι σήκωσε το δικό του υπηρεσιακό περίστροφο και τον πυροβόλησε στο στήθος. Αμέσως οι δύο άνδρες μεταφέρθηκαν στο νοσοκομείο, όπου ο αστυνόμος απεβίωσε ενώ ο Μούμια ήταν λιπόθυμος σε πολύ σοβαρή κατάσταση.
Ενώ όμως ο Μούμια δεν είχε τις αισθήσεις του, δεκάδες αστυνομικοί φυλούσαν το δωμάτιο του.

Ο Γιατρός, Άντονι Κολέτα, δηλώνει ακόμη και σήμερα, πως όταν ο Μούμια βρήκε τις αισθήσεις του, βρισκόταν σε κατάσταση σοκ, από τους αστυνομικούς που τον σημάδευαν με τα όπλα τους και τον έβριζαν, κατηγορώντας τον για τη δολοφονία. Το μόνο πράγμα που είπε στο Γιατρό ήταν :

«είμαι αθώος, προσπαθούν
να με κατηγορήσουν, είμαι αθώος»

Μετά την εξαγωγή του από το νοσοκομείο πέρασε από ανάκριση, στην οποία δήλωσε ξανά την αθωότητα του αλλά όπως ο ίδιος κατήγγειλε, βασανίστηκε και ξυλοκοπήθηκε σχεδόν μέχρι θανάτου από τους αστυνομικούς!
Μετά από αυτό, έκανε μήνυση κατά τον αστυνομικών για βασανισμό, φυσικά κάτι τέτοιο δεν θα περνούσε έτσι από τους αστυνομικούς, που από πολύ καιρό παρακολουθούσαν τον Μούμια και οργάνωναν την «φίμωση» του.
Τότε και μετά από 2,5 μήνες ο αστυνόμος Γκάρυ Μπελ, «θυμήθηκε» πως ο Μούμια μετά το φόνο και ενώ βρισκόταν στο νοσοκομείο, ομολόγησε το φόνο!
Ετσι, στη συνέχεια δεκάδες αστυνομικοί κατέθεσαν πως ο Μούμια φώναζε από το κρεβάτι του νοσοκομείου πως αυτός ήταν ο δράστης και ευχόταν να πεθάνει ο αστυνόμος Φόκνερ. Όλα αυτά βέβαια 3 μήνες μετά το περιστατικό! Όμως ο πρόεδρος δέχτηκε της αν και «ξεχασμένες», τόσο «σοβαρές» μαρτυρίες…

Ωστόσο, ο αστυνομικός Γκάρι Γουόκοαλ, που τον ανέκρινε στο νοσοκομείο, στην αναφορά του έγραφε πως: *«ο νέγρος δεν έκανε κανένα σχόλιο»*
Τότε ο δικηγόρος του Μούμια, αφού δήλωσε το όνομα του στο δικαστήριο ως μάρτυρα υπεράσπισης, άρχισε να τον ψάχνει μέχρι που έμαθε πως ήταν σε διακοπές, αμέσως ζήτησε από το δικαστήριο, ως όφειλε να το επιτάξει ως μάρτυρα. Ο Δικαστής Σέιβο για ακόμη μια φορά όμως έκανε τα πράγματα ακόμη πιο δύσκολα, είπε χαρακτηριστικά στον Μούμια και τον συνήγορο του πως:

«Αν ο άνθρωπος είναι σε διακοπές,
τότε ας είναι, το φταίξιμο είναι δικό σας
γιατί είστε ανίκανοι να οργανώσετε
την υπεράσπιση σας».

Η αστυνομία όμως δεν σταμάτησε εκεί, εκτός ότι κατά τη διάρκεια της δίκης διοργάνωσε αρκετά συλλαλητήρια κατά του Μούμια Αμπού Τζαμάλ, κατηγορώντας τον ως δολοφόνο αστυνομικών (το σύνθημα ήταν : *"kill the cop- Killer"*), προχώρησε

σε μια σειρά παρεμβάσεων στο έργο της δικαιοσύνης.

Ουσιαστικά, η μόνη στήριξη της κατηγορίας εναντίον του Μούμια Αμπού Τζαμάλ, ήταν μια μάρτυρας, που από την «ανύπαρκτη» έρευνα της αστυνομίας θεωρήθηκε Μάρτυρας- κλειδί.
Το όνομα της ήταν Σίνθια Ουάιτ και ήταν εκδιδόμενη. Το βράδυ της δολοφονίας, βρισκόταν ένα τετράγωνο μακριά, σύμφωνα με τις μεταγενέστερες έρευνες, αλλά αυτή δήλωσε πως ήταν παρών στη δολοφονία και επιβεβαίωνε τη ενοχή του Μούμια. Η Σίνθια Ουάιτ, πιέστηκε από την αστυνομία, να ψευδομαρτυρήσει, με αντάλλαγμα την προστασία της από τα μπηξίματα που είχε καθώς και τη ελευθερία να συνεχίσει να εκδίδεται.
Φυσικά, ο Δικαστής Σέιβο δέχθηκε την κατάθεση της Σίνθια, η οποία είχε είδη «λερωμένο» το ποινικό της μητρώο ενώ απέρριψε την κατάθεση του φοιτητή Ντ. Χαϊτάουερ ως «άσχετη» με την υπόθεση!
Τότε, και επειδή δημιουργήθηκε μεγάλη ένταση στο δικαστήριο, η αστυνομία αλλά και ο Πρόεδρος προχώρησαν στη δημιουργία άλλων δυο κατασκευασμένων ενοχοποιητικών στοιχείων.

Η αστυνομία από τη μεριά της επιστράτευσε άλλη μια πόρνη, την 21χρονη Βερόνικα Τζόουνς, η οποία το βράδυ του φόνου ήταν λίγο μακριά από τον τόπο του εγκλήματος και μετά το άκουσμα των πυροβολισμών είδε δύο άνδρες να τρέχουν για να ξεφύγουν από το σημείο. Όμως, μετά από λίγο καιρό συνελήφθει από τις αρχές για ληστεία και τότε η ασφάλεια της πρωτινέ να καταθέσει ενάντια στον Μούμια Αμπού Τζαμάλ, ώστε να γλιτώσει τα 15 χρόνια φυλάκισης, πράγμα το οποίο και δέχθηκε.
Από την άλλη ο Δικαστής Σέιβο, ανέτρεξε στο παρελθόν του Μούμια και βρήκε ένα άρθρο του από την εφημερίδα των Μαύρων Πανθήρων, το οποίο έγραψε σε ηλικία 15 χρονών και τελείωνε με την φράση του Μάο Τσε Τουνγκ:

***«η πολιτική εξουσία κρέμεται** από την κάννη των τουφεκιών»*

Ο Δικαστής τότε, κατηγόρησε τον Μούμια για φόνο εκ προ μελέτης, καθώς υποστήριξε πως ο Μούμια οργάνωνε από καιρό την δολοφονία κάποιου αστυνομικού…
Ετσι η απόφαση που πάρθηκε, ήταν η καταδίκη του Μούμια σε θανατική ποινή.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΝΕΑ ΔΙΚΗ

Μετά από αρκετά χρόνια φυλάκισης και μετά από αλλεπάλληλες κινητοποιήσεις της διεθνούς κοινής γνώμης, ο Μούμια Αμπού Τζαμάλ έχει πετύχει μια σειρά από αναβολές της εκτέλεσης και πλέον έχει στο πλάι του έμπειρους δικηγόρους οι οποίοι ανέλαβαν εθελοντικά και αφιλόκερδος, την υπεράσπιση του και κατάφεραν μέχρι σήμερα να συλλέξουν τέτοια στοιχεία, που είναι βέβαιο πως αν επαναληφθεί η δίκη του θα αθωωθεί πανηγυρικά.

Η υπεράσπιση του Μούμια πλέον έχει με το μέρος της πολλά αθωωτικά στοιχεία, όλους τους βασικούς μάρτυρες του περιστατικού και επίσης έχει καταφέρει να αποδείξει, πως οι μάρτυρες κατηγορίας ψευδομαρτύρησαν.
Το βασικό επιχείρημα για την αθώωση του Μούμια, είναι η ένορκη ομολογία του Άρνολντ Μπέβερλι, ο οποίος παραδέχτηκε ότι σκότωσε ως επαγγελματίας εκτελεστής τον Φόκνερ, στο πλαίσιο συμβολαίου θανάτου μεταξύ αστυνομίας και μαφίας. Η μαρτυρία του όμως δεν ελήφθη υπόψη από το δικαστήριο, καθώς ο δικαστής της έφεσης ήταν πάλι ο Άλμπερτ Σέιβο, ο οποίος δήλωσε πως:

***«η ομολογία του Μπέβερλι** ήταν έξω από τις προθεσμίες της διαδικασίας».*

Αυτό, σε συνδυασμό με στοιχεία που δεν τέθηκαν τότε στη διάρκεια της δίκης, όπως το ζήτημα του όπλου, η μη διενέργεια έρευνας από την αστυνομία, ο αποκλεισμός των μαρτύρων υπεράσπισης, οι πιέσεις της αστυνομίας προς τους 3 βασικούς μάρτυρες κατηγορίας για να ψευδομαρτυρήσουν καθώς και η καταθέσεις των γιατρών και το πόρισμα του ιατροδικαστή, είναι αρκετά όχι μόνο για την αθώωση του κρατουμένου, αλλά και την επιβολή τεράστιων αποζημιώσεων από το κράτος!

Κατά τη διάρκεια της πολύχρονης περιπέτειας του Μούμια, ήρθε στο φώς ακόμη ένα μεγάλο στοιχείο υπέρ της αθώωσης του Μούμια Αμπού Τζαμάλ. Στην πολιτεία της Φιλαδέλφειας, ξέσπασε ένα μεγάλο σκάνδαλο, το οποίο αφορούσε την άμεση εμπλοκή της αστυνομίας με κυκλώματα μαστροπείας, πορνείας και ξέπλυμα μαύρου χρήματος. Συνελήφθησαν και φυλακίσθηκαν δεκάδες αστυνομικοί, όπου πολλοί από αυτούς- η πλειοψηφία θα λέγαμε, ήταν βασικοί μάρτυρες κατηγορίας και εμπλεκόμενοι στην υπόθεση της δολοφονίας του αστυνόμου Φόκνερ.

Πολύ σημαντικό ρόλο στην εξέλιξη της ιστορίας της υπόθεσης, παίζει η συμπεριφορά της πρώην μάρτυρα κατηγορίας Βερόνικα Τζόουνς η οποία όπως είδαμε είχε εκβιαστεί από την αστυνομία σε μικρή ηλικία να κατηγορήσει τον Μούμια, αλλά μετά από αρκετά χρόνια, προτίμησε να διακινδυνεύσει την καταδίκη της για το έγκλημα της ψευδομαρτυρίας αλλά να πει την πραγματική αλήθεια, δηλαδή ότι το βράδυ του φόνου είδε το δολοφόνο του Φόκνερ να φεύγει τρέχοντας από το σημείο του φόνου και ο οποίος δεν ήταν ο Μούμια Αμπού Τζαμάλ.
Ετσι, η Τζόουνς πήγε στο δικαστήριο πριν το οποίο εκβιάστηκε ξανά από την αστυνομία για να μην πει την αλήθεια, αυτή όμως είχε πάρει την απόφαση της.
Όταν η Τζόουνς κατέθεσε πως εκβιάστηκε από την ασφάλεια και οδηγήθηκε στη δίκη του Μουμία χωρίς καν να τον έχει δει ποτέ (δεν γνώριζε ούτε το πρόσωπο του!), ο Δικαστής Σέιβο, θεώρησε την κατάθεση της «μη έγκυρη» επειδή στο παρελθόν εκδιδόταν! Η Τζόουνς ακόμη και μετά από μια τεράστια επίθεση ταπείνωσης προς το πρόσωπο της από τον δικαστή, συνέχισε

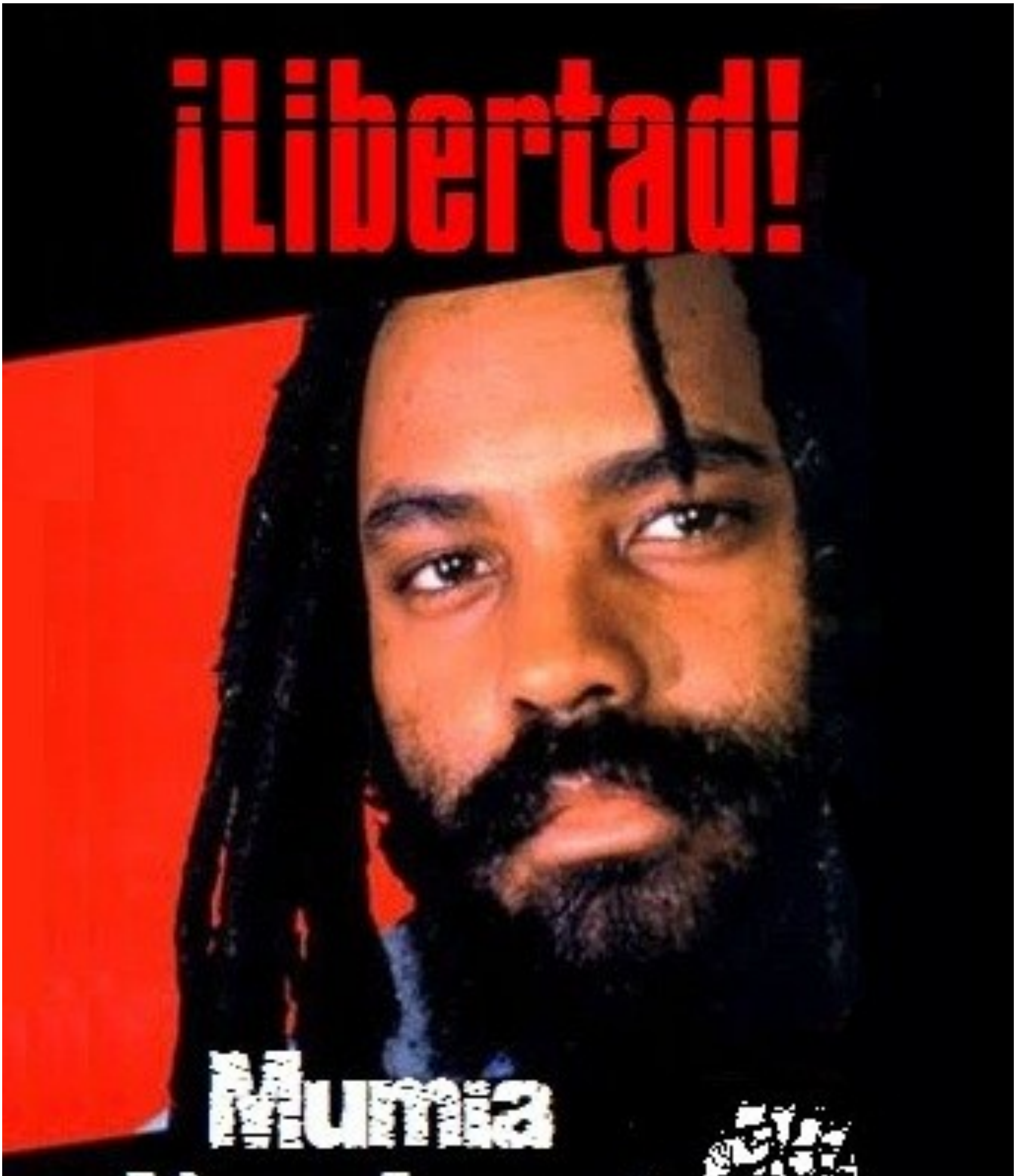

Από πάνω και δεξιά, **η Βερόνικα Τζόουνς**, από κάτω, **ο εισαγγελέας** του δικαστηρίου και ο **Ρεπουμπλικάνος Κυβερνήτης της Φιλαδέλφειας Τομ Ριντς.** Αριστερά, διαδηλώσεις και συνθήματα σε τοίχους για την απελευθέρωση του **Μουμία Αμπού Τζαμάλ.**

Μουμία Αμπού Τζαμάλ

Ο Μουμία Αμπού Τζαμάλ, τελικά κέρδισε την μείωση της ποινής του,
από θανατική σε ισόβια, μαζί με τους αγώνες χιλιάδων αγωνιστών που στάθηκαν στο πλάι του.
Τώρα μένει να δώσουμε τον αγώνα για την απελευθέρωση του.

Μουμία Αμπού Τζαμάλ

να υποστηρίζει την αλήθεια ενώ οι δικηγόροι του Μούμια στήριξαν το αληθές της κατάθεση της, στο πρόσφατο σκάνδαλο της αστυνομίας. Το κλίμα είχε γύρει προς την πλευρά του Μούμια και η δίκη διακόπηκε για αρκετή ώρα. Τότε, συνέβη ακόμα κάτι πιο ανεκδιήγητο, την ώρα της δίκης, άνδρες της αστυνομίας μπήκαν στην αίθουσα και συνέλαβαν την Βερόνικα Τζόουνς, με την κατηγορία της φυγοδικίας για το έγκλημα της πλαστογραφίας μιας επιταγής 250 $! Στη συνέχεια το δικαστήριο απέρριψε την κατάθεση της Τζόουνς, ενώ έφτασε την κωμικοτραγική αυτή έκβαση της δίκης στα όρια της καθώς απέρριψε ως μη έγκυρη και εκτός θέματος την ομολογία του Γ. Σιγκλετέρι, ενός Αφροαμερικανού επιχειρηματία, η οποία είχε γίνει από την εποχή του φόνου και είχε αποκρυφτεί από την ασφάλεια και ανέφερε πως ο Σιγκλετέρι ήταν ο βασικός μάρτυρας του φόνου, ο οποίος αποδείκνυε ότι ο Μούμια κατέφθασε στο σημείο του εγκλήματος αμέσως μετά την δολοφονία.

Η ΟΔΥΣΣΕΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΒΟΛΩΝ

Από τις 9 Δεκεμβρίου 1981, το μοιραίο βράδυ που ο αστυνόμος Φόκνερ έπεσε νεκρός από τις σφαίρες του Άρνολντ Μπέβερλι και την καταδικαστική απόφαση του Δικαστή Σέιβο στις 3 Ιουλίου του 1982, ο Μούμια Αμπού Τζαμάλ πέρασε μια τεράστια περιπέτεια, αλλεπάλληλων αναβολών της εκτέλεσης του καθώς και συνεχιζόμενων αιτήσεων αποφυλάκισης και εκδίκασης της υπόθεσης. Μέχρι τον Ιούνιο του 1995, στην Πολιτεία της Φιλαδέλφειας ίσχυε η προσωρινή παύση των εκτελέσεων θανατοποινιτών. Εκείνη την περίοδο εκλέγετε Κυβερνήτης, ο Ρεπουμπλικάνος και βαθιά συντηρητικός Τομ Ριτζ. Ο Ριτζ βγαίνει πρώτος έχοντας υποσχεθεί εκτός άλλων και την επανένναρξης των εκτελέσεων και ειδικά αυτή του Μούμια Αμπού Τζαμάλ. Έτσι μετά από δύο μήνες, τον Αύγουστο του 1995 υπογράφει την εκτέλεση του Μούμια. Η εκτέλεση όμως, αναβλήθηκε εξαιτίας μαζικών κινητοποιήσεων που έλαβαν χώρα σε πολλές πόλεις της Αμερικής.

Στις 18 Δεκεμβρίου του 2001, ο ομοσπονδιακός δικαστής, Γουίλιαμ Γιόν, απεφάνθη ότι δόθηκαν λάθος κατευθύνσεις στους ενόρκους που καταδίκασαν τον Μουμία το 1982 και ότι θα πρέπει να επικυρωθεί ξανά η απόφαση. Ωστόσο αποφασίζει ότι ο Μουμία είναι ο δολοφόνος και έτσι απομένει να αποφασιστεί εκ νέου κατά πόσο η «ορθή» απόφαση είναι ισόβια κάθειρξη ή θανατική ποινή. Μέχρι την 27η Μαρτίου του 2008 ο Μουμία παραμένει υπό το καθεστώς του Θανατοποινίτη μέχρι που το Εφετείο ακυρώνει την θανατική ποινή, αλλά απορρίπτει και το αίτημα για νέα δίκη (με ψήφους 2-1).

Στις 22 Ιουλίου του 2008 όμως απορρίπτεται η αίτησή του Μουμία για αναθεώρηση της απόφασης της δίκη, ενώ στις 6 Απριλίου του 2009, το Ανώτατο Δικαστήριο απορρίπτει το αίτημα για έφεση.

Από κει και πέρα ο Αφροαμερικανός Μουμία Αμπού Τζαμάλ, βρίσκεται πάλι έκθετος στον κίνδυνο της εκτέλεσης της θανατικής του ποινής, την οποία αποφεύγει διαδοχικά με την στήριξη της παγκόσμιας κοινής γνώμης και τα ογκώδη συλλαλητήρια υπέρ της αθώωσης του.

Το τέλος του Μαρτυρίου του ξεκινά στις 19 Ιανουαρίου του 2010, όπου το Ανώτατο Δικαστήριο αποδέχεται την αίτηση του για μείωση της ποινής του και στις 9 Νοεμβρίου ξεκίνα η ακροαματική διαδικασία η οποία καταλήγει στην οριστική μείωση της ποινής, από θανατική σε ισόβια. Με το σύνθημα «Λευτεριά στον Μούμια» και «Χωρίς δικαιοσύνη, δεν υπάρχει ειρήνη» αμερικανοί αλληλέγγυοι διαδήλωσαν στη Φιλαδέλφεια κατά την έναρξη της ακροαματικής διαδικασίας, ενώ την ίδια ώρα στο Λονδίνο, έξω από την αμερικάνικη πρεσβεία, συγκεντρώθηκαν εκατοντάδες άγγλοι με πλακάτ «Ο Μουμία δεν πρέπει να πεθάνει». Στο Ντιτρόιτ πραγματοποιήθηκε συναυλία αλληλεγγύης με χιλιάδες διαδηλωτές, που διεκδικούσαν την θανατική ποινή και την απελευθέρωση του Αμπού Τζαμάλ. Διαδηλώσεις πραγματοποιήθηκαν ταυτόχρονα και στο Παρίσι, το Μεξικό, τη Τζαμάικα, τον Καναδά, το Όκλαντ, το Σαν Φρανσίσκο, το Χιούστον, το Λος Άντζελες, το Τορόντο, τη Γερμανία, την Ολλανδία, το Ιράν και αλλού.

Ο ίδιος ο Μουμία, έστειλε το εξής μήνυμα στους χιλιάδες αλληλέγγυους διαδηλωτές, το οποίο διαβάστηκε σε όλες τις διαδηλώσεις ανά τον κόσμο:

«Αδέρφια μου, θέλω να ξέρετε ότι η μάχη συνεχίζεται... Ο νόμος είναι μόνο πολιτική και οι πολιτικοί κρύβονται κάτω από την τήβεννο των δικαστών. *Δεν έχει σημασία τι λένε τα στοιχεία. Δεν έχει σημασία τι ορίζουν οι αποκαλούμενοι κανόνες. Ποτέ δεν τους ακολουθούν από τη μέρα επικύρωσής τους. Αυτό που έχει σημασία είναι τα λόγια και οι πράξεις. Γι' αυτό σας ευχαριστώ και σας στέλνω την αγάπη μου. Ζήτω ο Τζον Άφρικα. Από την πτέρυγα των θανατοποινιτών, Μουμία Αμπού Τζαμάλ».*

ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΘΑΝΑΤΙΚΗΣ ΠΟΙΝΗΣ

Ο 30χρονος αγώνας του Μούμια Αμπού Τζαμάλ για αθώωση, μετατράπηκε σε παγκόσμιο σύμβολο κατά της θανατικής ποινής και της αδικίας, ενώ ο ίδιος αποτελεί πρότυπο ανυπότακτου αγωνιστή. Τον είδαμε σε τραγούδια του Αμερικανικού Συγκροτήματος Rage against the machine, όπου στη συναυλία που έδωσαν στη χώρα μας στις 14 Ιουνίου του 2000 στο θέατρο Πέτρας, δίπλα στη σκηνή, υπήρχε ένα μεγάλο πανό που ζητούσε την απελευθέρωση του Μουμία, το όνομα του αναφέρθηκε επίσης, στις μεγαλειώδεις συγκεντρώσεις στη Wall street μέσα στο κίνημα του "occupy" δίνοντας ένα έντονο δυναμικό συναίσθημα στον αγώνα κατά της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, ενώ από την αναφορά του στα τραγούδια των active member φτάσαμε να Διαβάζουμε τα λόγια του στο συνέδριο των G-20 στο Πίτσμπουργκ το 2009, που αποφάσισε την συνεχόμενη κεφαλαιακή στήριξη από τα κράτη προς τις τράπεζες, όπου μέσα από το θάλαμο της απομόνωσης έγραφε:

«Αγαπητοί αδερφοί και αδερφές στον αγώνα, ευημερία στην Αφρική. Και δύναμη στους ανθρώπους που διαδηλώνουν κατά της G20.

Καθώς συγκεντρώνονται οι ιερείς των χρημάτων, πρέπει να βρουν ένα τρόπο για να σώσουν το αποτυχημένο οικονομικό τους σύστημα. Όπως πάντα, συνιστούν περισσότερα για τους πλούσιους και λιγότερα για τους φτωχούς. Αυτό το είδαμε και με το πακέτο στήριξης των τραπεζιτών. Αλλά για το λαό… κατασχέσεις, χαμένες θέσεις εργασίας και χαμένα προνόμια.

Αν ήταν ο λαός που λάμβανε το πακέτο στήριξης, τι άλλο θα έκανε πέραν από το να ξοδέψει τα χρήματα; Οι άνθρωποι θα πλήρωναν ενοίκια, θα αγόραζαν ρούχα, θα αγόραζαν τρόφιμα και θα έπαιζαν μεγάλο ρόλο στην αναζωογόνηση της οικονομίας που είναι βασισμένη στον καταναλωτισμό.

Αντ' αυτού όμως, δεκάδες χιλιάδες δισεκατομμύρια δολάρια από τους δημόσιους πόρους, πήγαν στους τραπεζίτες, που κατά πάσα πιθανότητα έδωσαν στους εαυτούς τους μπόνους και αγόρασαν χαβιάρι από Μπελούγκα. Και όλο αυτό, το αποκαλούν σοσιαλισμό; Είναι τρελό! Όταν οι άνθρωποι οργανώνονται μπορούν να αλλάξουν την πορεία των πραγμάτων. Γι' αυτό συνεχίστε και συνεχίστε, μείνετε σε κίνηση. Σας ευχαριστώ. Δύναμη στις διαδηλώσεις!

Από τη λίστα των θανατοποινιτών, Μουμία Αμπού Τζαμάλ»

ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΣΤΟ ΕΔΩΛΙΟ, Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΣΤΟ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ.

ΠΟΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΤΕΛΙΚΑ ΠΕΡΝΑΝΕ ΑΠΟ ΤΟ «ΧΕΡΙ» ΤΟΥ «ΚΥΡΙΑΡΧΟΥ ΛΑΟΥ» ΚΑΙ ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΑΠΟΦΑΣΙΣΜΕΝΑ; ΑΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΡΟΣΟΧΗ ΜΑΣ ΣΕ ΟΡΙΣΜΕΝΕΣ ΔΟΜΙΚΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΜΕΤΑΒΟΛΕΣ ΣΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ. ΘΑ ΞΕΧΩΡΙΣΟΥΜΕ ΤΕΣΣΕΡΑ ΒΑΣΙΚΑ ΕΠΙΠΕΔΑ, ΟΠΟΥ ΣΥΝΤΕΛΟΥΝΤΑΙ ΑΥΤΕΣ ΟΙ ΣΗΜΑΝΤΙΚΕΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ.

Γράφει ο **Παναγιώτης Μαυροειδής**

ΕΛΛΑΔΑ ΒΗΜΑ ΤΑΧΥ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΝΤΙ-ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ποιος και πώς καθορίζει **μισθό και μεροκάματο**; Ο κατώτατος μισθός, από τον προσεχή Απρίλιο, θα καθορίζεται με πράξη νομοθετικού περιεχομένου από την κυβέρνηση. Καταργείται όχι μόνο η συλλογική διαπραγμάτευση, αλλά και η καθολικότητα ισχύος της Εθνικής Συλλογικής Σύμβασης. Αποτέλεσμα οι μισθοί στα κατώτατα επίπεδα θα παραμείνουν καθηλωμένοι στα 585 ή και 510 ευρώ (μικτά πάντα) για τους νέους. Όχι μόνο δεν προβλέπεται να αυξηθούν τα επόμενα χρόνια, αλλά θα μειώνονται διαρκώς (και μονομερώς) ''λόγω υψηλής ανεργίας'' και για να αντιμετωπιστεί το έλλειμμα ανταγωνιστικότητας της ελληνικής οικονομίας.

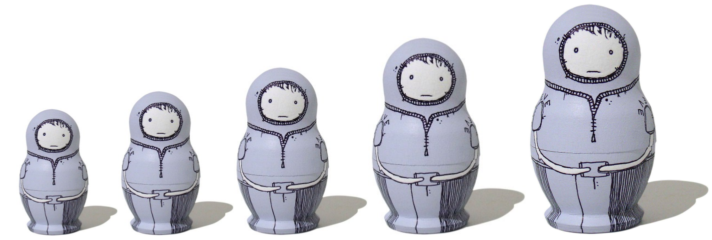
Από τα τρία διαδοχικά μνημόνια **έχουν καταργηθεί τυπικά και ουσιαστικά οι συλλογικές συμβάσεις**, που αποτελούσαν στοιχείο διεκδίκησης των οργανωμένων εργαζομένων, αλλά και ελάχιστη άμυνα για όλους τους υπόλοιπους.

Με τον τρόπο αυτό, **έχει καταργηθεί στην ουσία η απεργία για αυξήσεις** και μαζί με αυτό και τα ίδια τα **συνδικάτα**.

Δε θα αργήσουν κατά τη γνώμη μας και νομικές διευθετήσεις σε αυτή την κατεύθυνση, ώστε τη ναρκοθέτηση του πεδίου των εργατικών διεκδικήσεων, να την ακολουθήσει το μπουρλότο.

Να πάμε λίγο στις πάλαι ποτέ **δημόσιες κοινωνικές πολιτικές** και στον **έμμεσο λεγόμενο μισθό**;

Η **ηλεκτροδότηση** για παράδειγμα, αποτελούσε μια επιστρεφόμενη κοινωνική κάλυψη προς τα λαϊκά στρώματα στο πλαίσιο μιας σχέσης δούναι –λαβείν με το κράτος. Θεωρούνταν αυτονόητη και στο τελευταίο χωριό και ήταν κάποτε σχετικά φτηνή. Τώρα, από κουτσουρεμένο και όλο και πιο ακριβό δικαίωμα, **μετα-**

τρέπεται σε μηχανισμό εκβιασμού και καταδίωξης από το κράτος. Αφενός έχει συνδεθεί με την είσπραξη του γνωστού χαρατσιού και αφετέρου όχι μόνο αυξάνεται το τιμολόγιο, αλλά επίκειται και απόλυτη απελευθέρωση μετά το πλήρες ξεπούλημα της ΔΕΗ.

Να θυμηθούμε τι έγινε με τα χρήματα των εργαζομένων στα **ασφαλιστικά ταμεία;** Ακόμη και εκεί όπου δεν υπάρχει καμία συμμετοχή κράτους και εργοδοτών, όπως στα **επικουρικά**, είχαμε καθαρή κλοπή από το κράτος της εξυπηρέτησης των δανειστών, της ΕΕ, των τραπεζιτών και των βιομηχάνων: Με το σκάνδαλο των ομολόγων παλιότερα, το κούρεμα τουPSI, αλλά και με την ετσιθελική μείωση εφάπαξ και συντάξεων.

Ο λαός θεωρείται ότι έχει λόγο και για τη «δημόσια περιουσία». Μα αυτή σε μία νύχτα πέρασε στο ενεργητικό μιας ιδιωτικής εταιρείας που ονομάστηκε ΤΑΙΠΕΔ και άρχισε να ξεπουλά, λες και κληρονόμησαν από τον πατέρα τους!

Στον αντιδημοκρατικό κατήφορο, μπορούμε να προσθέσουμε και άλλα σοβαρά μέτρα, όπως τις ρυθμίσεις στους « αντιτρομοκρατικούς νόμους», ή μέτρα για τις διαδηλώσεις.

Εχει όμως ειδική σημασία ο συμβολικός τρόπος με τον οποίο αυτή η αλλαγή σχέσης συνοψίζεται στο **γενικό πολιτικό πεδίο**. Το ελληνικό κοινοβούλιο- αποφάνθηκε το Ελεγκτικό Συμβούλιο με σχετική γνωμοδότηση - δεν μπορεί να ψηφίσει καν πάνω στην πρόταση του ΚΚΕ για κατάργηση των μνημονίων, διότι ενδεχόμενη υπερψήφιση της θα επέφερε δημοσιονομικό κόστος!

Απολύτως απροκάλυπτη ομολογία της κατάργησης κάθε επίφασης δημοκρατίας. Μα και τόσο περίεργη (και άκρως επικίνδυνη) υποδοχή της, χωρίς καμία ουσιαστική διαμαρτυρία.

Πρακτικά, τα παραπάνω, σημαίνουν τα εξής: Αν κάποιοι εμπιστεύονται την ελληνική βουλή και θεωρούν ότι θα επιλέξουν κόμματα ή/και βουλευτές, για να αποφασίσουν ορισμένα οικονομικά και κοινωνικά μέτρα υπέρ τους, έρχεται το κράτος, η πραγματική εξουσία και λέει ''ξεχάστε το. Υπάρχουν όρια…''

Αν κάποιοι άλλοι διαλέγουν το δρόμο του αγώνα, για να επιβάλλουν μικρές ή μεγάλες βελτιώσεις για τα ίδια ζητήματα, βγαίνει ξανά το κράτος, ο θεματοφύλακας του συστήματος και λέει ''ξεχάστε το. Και αυτό απαγορεύεται…''

Τι μένει επομένως μετά; Εκτός από το δικαίωμα να αλλάζεις κανάλι και να βλέπεις διαφορετικούς Νικο-Μαστοράκη-δες….

Το συμπέρασμα είναι ολοφάνερο: Στη σχέση κράτους-εργαζομένων, το πρώτο, το αστικό κράτος δηλαδή, σπάζει οποιαδήποτε σύμβαση κατοχυρωμένων ή έστω εν δυνάμει δικαιωμάτων (όπως η κατάχτηση αύξησης μισθού μέσω ενός απεργιακού αγώνα) και υπερυψώνεται απολυταρχικά και δικτατορικά επί των πολιτών, στο όνομα της παραμονής στην ευρωζώνη, της πληρωμή του χρέους και της πολιτικής και οικονομικής σταθερότητας.

Αυτό είναι μια πολύ σημαντική πολιτική μεταβολή, για την οποία δεν μπορεί να είναι αδιάφορος ο λαός και ειδικότερα οι αγωνιστές της αριστεράς.

Η ΕΛΛΑΔΑ ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΕΕ ΑΠΟ ΤΗΝ «ΥΠΟΤΕΛΕΙΑ» ΣΤΟΝ «ΕΥΡΩΠΑΪΣΜΟ» ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΑΛΚΑΝΙΚΗ ΕΦΟΡΜΗΣΗ ΣΤΗ ΜΕΤΑΤΡΟΠΗ ΣΕ ΣΕΡΝΟΜΕΝΟ ΠΤΩΜΑ

Δεν είναι η μοναδική πολιτική σχέση όμως που αλλάζει δραματικά. Μετασχηματίζεται με ακόμη πιο αντιδραστικό τρόπο η έτσι και αλλιώς **σχέση υποταγής** που είχε η Ελληνική Δημοκρατία, απέναντι στην ΕΕ και γενικότερα τις ιμπεριαλιστικές χώρες.

Κάποιοι ίσως θυμούνται την αλήστου μνήμης Αυτόματη Τιμαριθμική Αναπροσαρμογή των Μισθών. Τώρα έχει αντικατασταθεί με την Αυτόματη Τιμωρητέα Αναπροσαρμογή Μέτρων, αν υπάρχει απόκλιση στην επίτευξη των στόχων που επιβάλλει το Μνημόνιο 3. Αυτό, ανάμεσα στα άλλα, σημαίνει αυτόματη αύξηση φορολογίας πολιτών και περισσότερες απολύσεις.

Θεσπίζεται κανονική **επιτροπεία** σε όλα τα υπουργεία, ώστε να εξασφαλίζεται όχι κάποια οικονομία, αλλά η μεταφορά κάθε εσόδου στους δανειστές.

Βεβαίως το κορυφαίο είναι η θέσπιση - και πάλι με Πράξη Νομοθετικού Περιεχομένου - του περιβόητου (κλειστού) **ειδικού λογαριασμού** της Τράπεζας Ελλάδας. Τα **εισερχόμενα** εκεί θα προέρχονται από δύο πηγές. Η μία είναι τα χρήματα των δόσεων που δίνει η τρόικα και η άλλη τα χρήματα από τις ιδιωτικοποιήσεις. Τα **εξερχόμενα** θα έχουν μία μόνο κατεύθυνση. Και αυτή θα είναι η αποπληρωμή του χρέους στους δανειστές. Ο απόλυτος αυτός εξευτελισμός του ελληνικού πολιτικού συστήματος και κράτους απέναντι στα αφεντικά της ΕΕ, η κατάργηση και αυτού του δικαιώματος του να χρησιμοποιεί τους όποιους πόρους του, βοηθάει βεβαίως για να απαντηθεί το εύλογο ερώτημα του κόσμου: ''Μα καλά, δεν καταλαβαίνω. Μας δανείζουν σήμερα χρήματα, για να πληρώνουμε το χρέος από αυτά που μας δάνειζαν χτες; Και πως διάολο μειώνεται το χρέος έτσι;'' Απλούστατα, δεν υπάρχει στόχος για μείωση του χρέους, αλλά για εξασφάλιση της πληρωμής των τόκων, μέσα από το λάδωμα της χρεομηχανής, με ταυτόχρονη υποθήκευση και ξεπούλημα της παραγωγικής δομής της χώρας. Να που ο ειδικός λογαριασμός της ντροπής, προδίδει πολύ παραστατικά τον διπλό αυτό στόχο.

Η παρουσία ενός **Ράιχενμπαχ** και ενός **Φούχτελ** με τους θεσμοθετημένους ρόλους τους, ίσως θα αρκούσαν για να πειστεί κάποιος ότι τα κατ' εξοχήν ''εθνικά'' κόμματα της Ελλάδας, έχουν υποταχτεί πλήρως σε ένα καθεστώς Διεθνούς Οικονομικού Ελέγχου και αποικίας. Είναι ακόμη σοβαρότερα τα πράγματα όμως. Η αιωνίως βραδυπορούσα ελληνική κρατική μηχανή, που δεν ξέρει τι να κάνει τη λίστα Λαγκάρντ, δραστηριοποιήθηκε αστραπιαία για να συλλάβει τρεις εργαζόμενους στη Θεσσαλονίκη που έπραξαν τα αυτονόητα: Αντιστάθηκαν τόσο στις απολύσεις που διέταξε το μνημόνιο, όσο και στις προσβολές του Φούχτελ και της Μέρκελ.

Από τα παραπάνω προκύπτει πως η σχέση Ελλάδας –ΕΕ είναι **σχέση απόλυτης επιβολής** της δεύτερης, ακόμη πιο **άμεσης και απροσχημάτιστης** από ότι στο παρελθόν. Από την Τράπεζα Ελλάδας έως το Δήμο Καρδίτσας και από το Υπουργείο Οικονομικών έως μια ΔΕΗ, ο διαχειριστής και κουμανταδόρος των (αντικειμενικά) δημόσιων κοινωνικών υποθέσεων, δε θα είναι κάποιος που έστω θεωρητικά μπορεί να κριθεί, να πιεστεί ή να ανατραπεί από την κοινωνική πλειονότητα, με εκλογές ή με εξέγερση, αλλά κάποιος επιτετραμμένος της ΕΕ και των πολυεθνικών που θα μαζεύει φόρους από «απολίτιστους ιθαγενείς».

ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΈΝΩΣΗ ΑΠΟ ΑΝΤΙΔΡΑΣΤΙΚΗ ΕΝΩΣΗ ΣΕ ΥΠΕΡ-ΑΝΤΙΔΡΑΣΤΙΚΗ ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΗ

Η σημερινή ΕΕ, θεωρείται από πολλούς ως αντιδραστική και (μη ολοκληρωμένη) ένωση για την εξυπηρέτηση των συμφερόντων του ευρωπαϊκού κεφαλαίου απέναντι στις εργατικές τάξεις και τους ανταγωνιστές του στην παγκόσμια σφαίρα. Ε λοιπόν αυτή η αντιδραστική ΕΕ,

μπροστά στην αυριανή μορφή προς την οποία βηματίζει επί πτωμάτων και δικαιωμάτων, θα φαίνεται αθώα περιστερά.

Κανείς δεν μπορεί να αποκλείσει μια διάλυση της ΕΕ, στο φόντο της κρίσης της ευρωζώνης και της ευρύτερης δομικής καπιταλιστικής κρίσης.

Ωστόσο, η απάντηση των ηγεμονικών καπιταλιστικών χωρών που συγκροτούν τον πυρήνα της ΕΕ, κινείται στην κατεύθυνση της **πάση θυσία εμβάθυνσης** και υπεραντιδραστικής ολοκλήρωσης της. Το **σύμφωνο για το ευρώ**, ή αλλιώς το πανευρωπαϊκό μνημόνιο, ορίζοντας απόλυτα τους μισθούς των χωρών της ΕΕ με βάση την ανταγωνιστικότητα της ως προς τους βασικούς ανταγωνιστές όπως η Κίνα, θέτει ξεκάθαρα κατεύθυνση για μείωση των μισθών σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα. Ορίζει τιμωρίες των κρατών μελών και μέτρα ενάντια στην απόκλιση από αυτό το στόχο.

Το **σύμφωνο για τη δημοσιονομική σταθερότητα**, μέσω του στόχου των ισοσκελισμένων προϋπολογισμών, σε συνθήκες όλο και μεγαλύτερης φοροαπαλλαγής του κεφαλαίου, απαγορεύει στην ουσία στα κράτη μέλη να έχουν δημόσιες κοινωνικές πολιτικές. Για το σκοπό αυτό, οι προϋπολογισμοί θα εγκρίνονται και θα παρακολουθούνται από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή. Ένα όργανο μη εκλεγμένο φυσικά και απολύτως ελεγχόμενο από τους τραπεζίτες και τις πολυεθνικές.

Η ίδια η συζήτηση για την **«τραπεζική ένωση»** επιδιώκει να θέσει μια εφιαλτική βάση για την αστική απάντηση στην κρίση της ευρωζώνης. Τι μας λένε περίπου: ''Ωραία, κατανοείτε ότι μια Ευρώπη με κοινό νόμισμα και χωρίς ενιαία κρατική δομή όπως οι ΗΠΑ, δεν μπορεί να αντιμετωπίσει αντινομίες και προβλήματα της περιφέρειας, σωστά; Αντιλαμβάνεστε βεβαίως ότι δεν μπορεί να αναλάβει αυτά τα βάρη η Γερμανία, παραιτούμενη των κερδών της ή χωρίς κάποια άλλα οφέλη. Εδώ και τώρα λοιπόν η λύση που απομένει είναι ο απόλυτος έλεγχος του τραπεζικού συστήματος από αυτόν που θα πληρώσει, σε αναμονή μιας βαθύτερης ενοποίησης''.

Να λοιπόν που ένα **τέταρτο Γερμανικό Ράιχ** οικοδομείται στο πεδίο του ασφυκτικού ελέγχου της οικονομικής και πολιτικής ζωής των κρατών μελών της ΕΕ από τις ηγεμονικές καπιταλιστικές δυνάμεις, καθιστώντας το σύνθημα για ''Ευρώπη των λαών'' σε απλό παρηγορητικό ναρκωτικό σε ετοιμοθάνατο ναρκομανή.

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΜΑΣ «ΑΠΑΡΤΧΑΙΝΤ ΣΕ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΚΛΙΜΑΚΑ»

Ξεκινώντας από το ειδικό φτάνει κανείς στο γενικό, αλλά κοιτώντας και από μακριά και από ψηλά, έχεις όλη την εικόνα, την **μεγάλη εικόνα** και βρίσκεις καλύτερα τη θέση σου σε αυτήν.

Ποιο είναι λοιπόν το γενικό πλάνο; Το συνοψίζει εύστοχα ο ακούραστος Σαμίρ Αμίν στο ακόλουθο απόσπασμα μιας ενδιαφέρουσας συνέντευξης του.

''Από το 1970, ο παγκόσμιος καπιταλισμός κυριαρχεί στο παγκόσμιο σύστημα με πέντε πλεονεκτήματα:

α. τον έλεγχο της πρόσβασης στους φυσικούς πόρους,

β. τον έλεγχο της τεχνολογίας και της πνευματικής ιδιοκτησίας,

γ. την προνομιακή πρόσβαση στα μέσα ενημέρωσης,

δ. τον έλεγχο του χρηματοπιστωτικού και νομισματικού συστήματος και τέλος, ε. το μονοπώλιο των όπλων μαζικής καταστροφής.

Αποκαλώ αυτό το σύστημα "apartheid on a global scale" (απαρτχάιντ σε παγκόσμια κλίμακα)''

Αυτό ακριβώς το πλαίσιο, ορίζει με απόλυτη σαφήνεια την **ασυμβατότητα καπιταλισμού και δημοκρατίας**. Στην πραγματικότητα, η πλειονότητα της ανθρωπότητας υπόκειται σε ένα μόνιμο καθεστώς βίας.

ΨΩΜΙ ΚΑΙ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΩΝ ΤΕΡΑΤΩΝ

Όταν η αστική τάξη- πάντα με τις πλάτες και τις θυσίες του πόπολου- ήταν τάξη επαναστατική ενάντια στη φεουδαρχία και τη θεοκρατία, δεν μασούσε ούτε τα λόγια της, ούτε μέτραγε τις πράξεις της. Υμνούσε το δικαίωμα του λαού να επαναστατεί ενάντια στην τυραννία, να αυτοκυβερνάται και να στερεώνει επαναστατικά το δίκιο του.

Ας θυμηθούμε την κραυγή, το ψυχορράγημα, αλλά και το πάθος και την αυτοπεποίθηση της αστικής γαλλικής επανάστασης στον ανηλεή της αγώνα με την φεουδαρχική αντεπανάσταση, με τα λόγια του Ροβεσπιέρου:

«Η αρετή χωρίς τρομοκρατία είναι ανίσχυρη, η τρομοκρατία χωρίς αρετή είναι ανήθικη».

Μας έχει αφήσει χρόνους αυτή η εποχή. Σήμερα, ο κόσμος του κεφαλαίου αντιπροσωπεύει την αντίδραση της άρχουσας μειονότητας του 1%, ενάντια στη γενική κοινωνική πρόοδο και τη δημοκρατία.

Ας δούμε κάποιες εικόνες από τη δοκιμαζόμενη Ελλάδα. Είναι απίστευτα κυνική η προσέγγιση που έχουν οι απολογητές των μνημονίων και του καπιταλισμού, στο ζήτημα της σχέσης ανάμεσα στην στροφή προς την υπερ-αντίδραση και τον κοινωνικό κανιβαλισμό.

Θαυμάστε μια ωμή ομολογία της χρήσης από το αστικό σύστημα της δράσης των φασιστών της Μαύρης Νύχτας:

«Όσοι πιστεύουμε στην δημοκρατία οφείλουμε ένα μεγάλο «ευχαριστώ» στην Χρυσή Αυγή - και σοβαρολογώ απολύτως. Της το οφείλουμε για την ευκαιρία που μας προσφέρει -και μάλιστα την ώρα που την έχουμε μεγαλύτερη ανάγκη- ώστε να διορθώσουμε λάθη δεκαετιών και να κάνουμε μια νέα αρχή στην πολιτική ζωή. Είναι η ευκαιρία που δίνεται στη νομιμότητα να αναμετρηθεί, επιτέλους, με την οιονεί νομιμοποιημένη βία της Αριστεράς: αυτό το καρκίνωμα της Μεταπολίτευσης, που όλοι το φοβούνται και κανείς δεν το αγγίζει". (Στέφανος Κασιμάτης, Καθημερινή 16/9/12)

Αυτά για την **ανάπηρη μισοφασιστική δημοκρατία** τους. Πάμε να δούμε τώρα και το **βρώμικο ψωμί** που θέλουν να μας ταΐσουν.

Γράφει ο Μπάμπης Παπαδημητρίου στην ίδια (φιλελεύθερη!) εφημερίδα της δεξιάς στις 20/10/12

*«Πρώτος στόχος είναι να γίνουν λιγότερες **απολύσεις** στους κλάδους και στα τμήματα της επιχειρηματικότητας, που αντιμετωπίζουν τα μεγαλύτερα προβλήματα προσαρμογής (…)*

*Δεύτερος στόχος είναι **να στηριχθούν όσες μονάδες, κυρίως οι μεγαλύτερες**…. Θα επιτύχουν μόνον αν υιοθετηθούν **κανόνες ευελιξίας**. Το ζητούμενο είναι οι επιχειρήσεις να μην καταργούν οριστικά τις θέσεις δουλειάς, αλλά**να τις αντικαθιστούν** με νέες (…)*

*Τρίτος και πολύ σημαντικός στόχος είναι η ανάκτηση της **απασχολησιμότητας**….*

*Πρέπει να εργάζονται πολύ περισσότεροι, **ανεξαρτήτως της αμοιβής** που πετυχαίνουν (…)*

*Η μείωση της ανεργίας πρέπει να καταστεί εθνική προτεραιότητα και οι δημιουργοί θέσεων εργασίας, δηλαδή οι καλοί επιχειρηματίες, πρέπει να αντιμετωπίζονται ως **ευεργέτες** της κοινωνίας".*

Δεν απαιτούν λοιπόν μόνο να σκύψουμε.

Δεν μας ζητούν να ανεχτούμε την πείνα, την ανεργία, την στέρηση. Πρέπει να τους πούμε και …ευεργέτες!
Είναι η δημοκρατία και ο ''πολιτισμός'' του κεφαλαίου.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ: ΔΡΟΜΟΙ ΑΣΥΜΒΑΤΟΙ

Συχνά πυκνά ακούγεται η άποψη: Τίποτα από τα παραπάνω δεν είναι πρωτόγνωρο για τον καπιταλισμό και πολύ περισσότερο απρόσμενο για ένα μαρξιστή.
Πράγματι, οι ανησυχητικές αυτές εξελίξεις, επιβεβαιώνουν ή ανασύρουν στην επιφάνεια, μεγάλες αλήθειες που έχει αναδείξει ο μαρξισμός και το κομμουνιστικό κίνημα.
Η πρώτη σχετίζεται με την **τυπικότητα** και το **μη ουσιαστικό χαρακτήρα της αστικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας**. Η εμπεδωμένη αντίληψη πως η δημοκρατία αρχίζει και τελειώνει στην αρχή ''ένας άνθρωπος, μία ψήφος, άρα ισότητα στη δυνατότητα καθορισμού των πολιτικών αποφάσεων'', αποτελεί μία φενάκη. Η γνώμη και η άποψη δε διαμορφώνεται ελεύθερα αλλά με καταναγκασμό και χρήση των υπέρτερων δυνάμεων που έχει πάντα η κυρίαρχη τάξη. **Άλλοι είναι με το πιστόλι στον κρόταφο και άλλοι κρατούν το πιστόλι.** Στην ουσία η πολιτική δημοκρατία στον καπιταλισμό είναι **επικυρωτική διαδικασία** της κυριαρχίας του κεφαλαίου στην παραγωγή, στις κοινωνικές σχέσεις, σε εθνικό και διεθνές επίπεδο.
Η άλλη αλήθεια είναι ότι στην περίπτωση που οι εργαζόμενες τάξεις καταφέρνουν να σπάζουν την παραπάνω κυριαρχία, αξιοποιώντας και την **αστική δημοκρατία**, τότε η τελευταία **καταργεί τον εαυτό της**, καταφεύγοντας στην απολυταρχία, στο στρατό, τον πόλεμο, το φασισμό. Γεμάτος ο 20ός αιώνας….

Ας θυμηθούμε πόσο εύστοχα και με απόλυτα σαφήνεια είχε τοποθετήσει το θέμα ο Λένιν:
''Για να κατακτηθεί η αληθινή ισότητα και η αληθινή δημοκρατία για τους εργαζόμενους, για τους εργάτες και τους αγρότες, πρέπει πρώτα να αφαιρεθεί από το κεφάλαιο η δυνατότητα να μισθώνει συγγραφείς, να αγοράζει εκδοτικούς οργανισμούς και να εξαγοράζει εφημερίδες, και γι' αυτό πρέπει να αποτιναχτεί ο ζυγός του κεφαλαίου, πρέπει να ανατραπούν οι εκμεταλλευτές, να κατασταλεί η αντίστασή τους. Οι καπιταλιστές αποκαλούσαν πάντα «ελευθερία», την ελευθερία των πλουσίων να γίνονται πλουσιότεροι, την ελευθερία των εργατών να πεθαίνουν από την πείνα. Οι καπιταλιστές αποκαλούν ελευθερία του Τύπου, την ελευθερία των πλουσίων να εξαγοράζουν τον Τύπο, την ελευθερία να χρησιμοποιείται ο πλούτος για την κατεργασία και της παραποίηση της λεγόμενης κοινής γνώμης'' (''Β.Ι. Λένιν: για την αστική δημοκρατία και τη δικτατορία του προλεταριάτου'')
Τις αλήθειες αυτές ωστόσο, δεν πρέπει να τις δούμε σαν έτοιμα ''συμπεράσματα προς συν-υπογραφή'', αλλά σαν οδηγούς, μέτρα και κριτήρια, που θα βοηθούν στο ζήτημα των ζητημάτων: Τη μετατροπή των εργαζομένων και των νεολαίων σε **συνειδητό κοινωνικό και πολιτικό υποκείμενο ανατροπής**.

Όταν η αστική τάξη- πάντα με τις πλάτες και τις θυσίες του πόπολου- ήταν τάξη επαναστατική ενάντια στη φεουδαρχία και τη θεοκρατία, δεν μασούσε ούτε τα λόγια της, ούτε μέτραγε τις πράξεις της. Υμνούσε το δικαίωμα του λαού να επαναστατεί ενάντια στην τυραννία, να αυτόκυβερνάται και να στερεώνει επαναστατικά το δίκιο του.

Όλες οι σημαντικές δημοκρατικές πλευρές των σύγχρονων κοινωνιών, δεν αποτελούν μόνο οικιοθελείς παραχωρήσεις στο δευτερεύον, για να κρατηθεί η αστική κυριαρχία στο πρωτεύον. Αποτελούν και **καταχτήσεις** και μάλιστα αιματηρές…
Το ζήτημα δεν είναι να απονέμει κάποιος ''πρωτοπόρος'' στον εαυτό του το **στεφάνι της δικαίωσης** έναντι της τάξης, αλλά, αντίθετα, η τάξη να βρει το **δρόμο της νίκης**, να ανεβάσει την αυτοπεποίθηση της μέσα στον αγώνα. Αν αυτός ο αγώνας, δεν έχει στον πυρήνα του και όχι ως φτωχό συγγενή το ζήτημα της δημοκρατίας, τότε δεν είναι κοινωνικός απελευθερωτικός αγώνας.
Ας ανασκαλέψουμε όλη την ιστορία αυτό θα συναντήσουμε..
Από το **«ψωμί και τριαντάφυλλα»** που διεκδικούσαν οι γυναίκες στην εξέγερση του Σικάγου, έως το δικό μας **«ψωμί-παιδεία-ελευθερία».**

ΨΩΜΙ ΚΑΙ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΟΠΩΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΑΙ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ

Η δική μας η μάχη και αντίληψη για τη δημοκρατία, είναι η πιο αυθεντική και αυτή που χρειάζεται τα λιγότερα επίθετα. **Δημο-κρατία σημαίνει κράτος του λαού, λαοκρατία.** Θα μπορούσαμε να σταματήσουμε απλά εκεί, αν δεν ήμασταν υποχρεωμένοι να αποδομήσουμε την υποκρισία της αστικής (δήθεν) δημοκρατίας.
Δημοκρατία για μας σημαίνει ελευθερία και ισότητα, άρα διεκδικείται μαζί με τον αγώνα ενάντια στην καταπιεστική εξουσία και ενάντια στην εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο που είναι η βάση της κεφαλαιοκρατικής κοινωνίας.
Δημοκρατία για μας σημαίνει λαϊκή κυριαρχία σε κάθε χώρα. Το κράτος-έθνος για τους αστούς είναι το εφαλτήριο για τον ανταγωνισμό τους, μέσω και της υποταγής των ''υπηκόων'' τους με το δηλητήριο του εθνικισμού. Για τους κομμουνιστές, ο εθνικός κρατικός σχηματισμός, είναι ο χώρος συγκρότησης της ξεχωριστής λαϊκής ιστορίας της ανατρεπτικής κοινωνικής δράσης. Είναι ο χώρος αγώνα απέναντι στην αστική τάξη, αλλά και το πεδίο ιδιαίτερης συμβολής στο διεθνικό αγώνα όλων των λαών και εθνών προς την διεθνιστική κομμουνιστική απελευθέρωση.
Σε ένα δρόμο ευγενικού συναγωνισμού και ειρηνικής συνάντησης, που αντίπαλό τους έχουν ότι αποτελεί ή θυμίζει οικονομική και πολιτική καταπίεση. Το λέει και η λέξη άλλωστε. **Δι-εθνισμός, χωρίς αγώνα στο εθνικό πεδίο δεν υπάρχει.**

Οι στιγμές περιστολής ακόμη και της αστικής δημοκρατίας, όπως οι σημερινές, είναι κορυφαίες στιγμές για την άνοδο της συνειδητότητας ευρύτατων τμημάτων των εργαζομένων. Η σημερινή στροφή του καπιταλισμού προς την αντίδραση, αναδεικνύει αφενός την έλλειψη ουσιαστικής δημοκρατίας σε ένα καθεστώς εκμετάλλευσης και αφετέρου ανυψώνει την αναζήτηση και τον αγώνα για μια ουσιαστική εργατική και λαϊκή δημοκρατία.
Άλλη μια φορά λοιπόν: Ψωμί και δημοκρατία πάνε μαζί! Δημοκρατία, επανάσταση και κομμουνισμός βαδίζουν χέρι χέρι. Διότι, η δημοκρατία δε χαρίζεται ποτέ, μόνο κατακτιέται.

ΣΤΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ,
μόνο νηνεμία δεν επικρατεί.

Ο ΕΚΤΡΩΜΑΤΙΚΟΣ ΝΟΜΟΣ ΑΡΒΑΝΙΤΟΠΟΥΛΟΥ (ΑΝΑΒΑΘΜΙΣΜΕΝΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ-ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΗΣ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ) , ΑΝ ΚΑΙ ΨΗΦΙΣΤΗΚΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΕΡΑΣΤΙΑ ΠΛΕΙΟΨΗΦΙΑ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ ,ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΝΑ ΤΑ ΒΡΙΣΚΕΙ ΣΚΟΥΡΑ ΣΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗ. ΚΙ ΑΥΤΟ ΔΙΟΛΟΥ ΤΥΧΑΙΟ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ: ΤΟ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ , ΩΣ ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΠΙΟ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΑ ΚΙΝΗΜΑΤΑ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ, ΕΧΕΙ ΚΑΤΑΦΕΡΕΙ ΝΑ ΒΑΛΕΙ ΑΝΑΧΩΜΑ ΣΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ.

Γράφει ο **Σκληρο-Πυρηνικός Φυσικός**

Το ότι πήρε στο Υπουργείο ενάμιση χρόνο για να εφαρμόσει μια από τις βασικότερες πτυχές του νόμου , τα Συμβούλια Διοίκησης, αποδεικνύει πως η εκπαιδευτική αναδιάρθρωση μόνο «εύκολο παιχνίδι» δεν είναι για το Κράτος. Παρότι, λοιπόν, τα Συμβούλια Διοίκησης στήθηκαν στις περισσότερες σχολές μέσα στις προηγούμενες βδομάδες, ο τρόπος που συγκροτήθηκαν (με ηλεκτρονική ψηφοφορία, με ανυπαρξία της «ιερής» -ακόμα και για τα δικά τους πρότυπα - μυστικότητας της ψήφου, ακόμα και με χρήση εξεζητημένων χακερικών τερτιπιών δημιουργίας εικονικών servers και πολλαπλών δικλίδων ασφαλείας) τα καθιστά πλήρως απονομιμοποιημένα στις συνειδήσεις των φοιτητών. Τα Συμβούλια τα έστησαν σαν τους κλέφτες γιατί απέναντι τους υπήρχε ένα μαζικό Φοιτητικό Κίνημα που έδωσε όλες του τις δυνάμεις για να τα μπλοκάρει.

Τα Συμβούλια Διοίκησης, όμως, δεν ήταν η «μητέρα των μαχών». Αποτελούν την απαραίτητη αντιδραστική τομή για να εφαρμοστεί ο νόμος. Εδώ ,όμως, δεν έχουμε να κάνουμε απλώς με έναν ακόμη νόμο, αλλά με την ίδια την ουσία της εκπαιδευτικής αναδιάρθρωσης – που αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης- όπως αυτή επιχειρείται να εφαρμοστεί στην ανώτατη εκπαίδευση. Αυτό που πραγματικά επιχειρείται μέσω της εκπαιδευτικής αναδιάρθρωσης **είναι η « συμπόρευση» του πανεπιστημίου με την εργασία**: Θα ήταν αδιανόητο σε έναν κοινωνικό σχηματισμό με διαλυμένες τις εργασιακές σχέσεις, με καταργημένα τα επιδόματα, με πατημένες τις εργατικές και λαϊκές διεκδικήσεις , να βγαίνουν απόφοιτοι όπου θα έχουν ισχυρά και ενιαία πτυχία, απόφοιτοι που θα έχουν μάθει να διεκδικούν συλλογικά, απόφοιτοι που θα δε θα έχουν αφομοιώσει την ηττοπάθεια ήδη μέσα από τις σχολές τους. Η παραγωγή του ιδανικού μοντέλου εργαζομένου ήταν είναι και θα είναι η ανώτερη επιδίωξη της εκπαιδευτικής αναδιάρθρωσης. Επομένως, σε μια σφαίρα παραγωγής όπου τα Μνημόνια, η ΕΕ, η τρόικα, η ανεργία και το Κεφάλαιο θερίζουν, είναι αδύνατο να υπάρχει μια σφαίρα αναπαραγωγής (Πανεπιστήμιο) που θα παράγει εργαζομένους διεκδικητικούς, μη πειθήνιους, με ισχυρά και ενιαία πτυχία και με όλα τους τα δικαιώματα αναγνωρισμένα σε αυτά. **Θα μπορούσαμε να πούμε πως η εκπαιδευτική αναδιάρθρωση στην τριτοβάθμια έχει τρεις βασικούς πυλώνες: Την απαξίωση των πτυχίων, τη λειτουργία των σχολών με αγοραία κριτήρια (μέσω της αξιολόγησης θα κριθεί ποια τμήματα είναι «παραγωγικά» για την αγορά εργασίας και ποια όχι) και τη δημιουργία φοιτητών πειθήνιων και εντατικοποιημένων.**

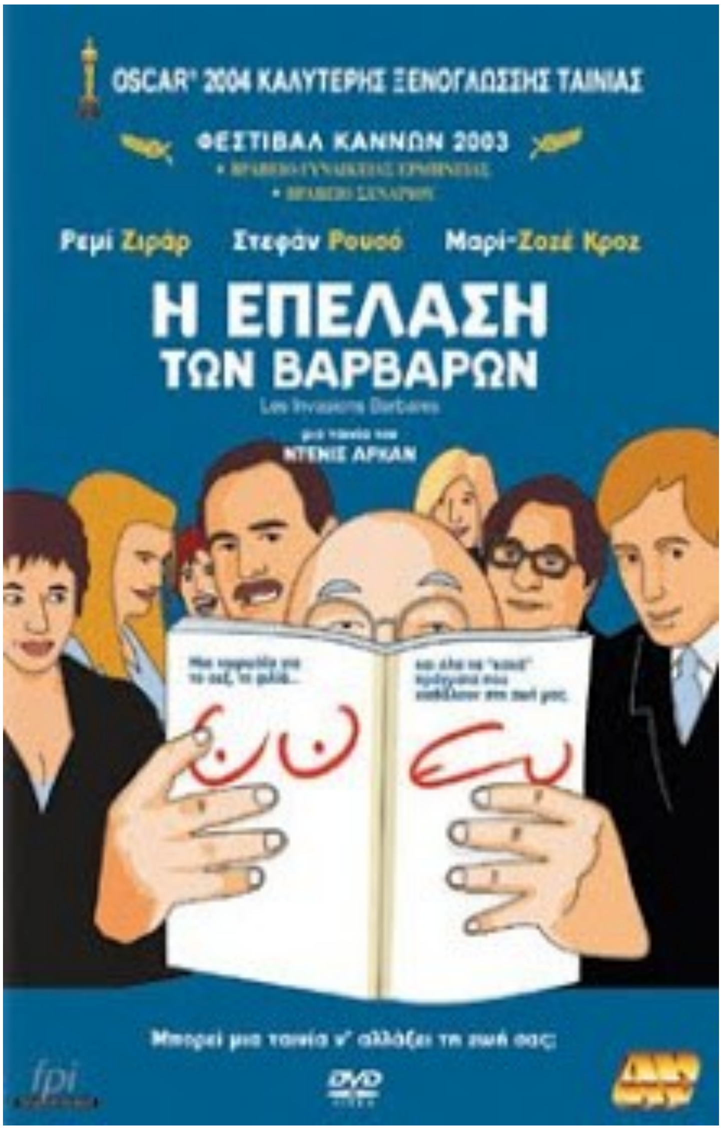
Υπό αυτό το φόντο, οι μέρες που έρχονται κρίνονται ως πολύ σημαντικές και κρίσιμες. Το Υπουργείο έχει δείξει τις διαθέσεις του και ήδη υπάρχει η εκτίμηση πως μέχρι τον Γενάρη θα «σκάσουν» σημαντικά ζητήματα: **η κατάργηση της παροχής συγγραμμάτων δωρεάν** (θα αρχίσει από το εαρινό εξάμηνο, δηλαδή από τον Φεβρουάριο) και **η έναρξη της εφαρμογής του σχεδίου «Αθηνά», που προβλέπει το κλείσιμο 150 σχολών πανελλαδικά.** Στην κορυφή της λίστας των υπό «κλείσιμο» σχολών είναι τμήματα της Περιφέρειας που κρίνονται ως «μη αποδοτικά» για τα δεδομένα της αγοράς. Το στοίχημα που έχουμε εμείς μπροστά μας είναι να χτίσουμε τους όρους μέσα στις σχολές ώστε να μπορέσει να οξυνθεί το Φοιτητικό Κίνημα σε τέτοιο βαθμό που θα του επιτρέψει να προβεί σε ριζοσπαστικές και μεγάλες σε διάρκεια μάχες. Είναι σαφές πως για να χτιστούν αυτοί οι όροι μέσα στο φοιτητικό στρώμα είναι απαραίτητο να υπάρξει ακόμα εντονότερη εκ των έσω ζύμωση για περαιτέρω γνωστοποίηση των θεμάτων της εκπαιδευτικής αναδιάρθρωσης, καθώς και ένας σχεδιασμός, ένας ονομαστικός στόχος δηλαδή, που θα μπορέσει να συνασπίσει γύρω του την πλειοψηφική μερίδα των φοιτητών ώστε να ξέρουν για τι μάχονται και τι παλεύει το Φοιτητικό Κίνημα με αυτή του την όξυνση να πετύχει.

Εντέλει, αποτελεί στοίχημα για κάθε έναν αγωνιστή μέσα στο Πανεπιστήμιο να αναδείξει τη σημαντικότητα του αγώνα, να προσπαθήσει να εμπλέξει όσο το δυνατόν περισσότερο κόσμο μέσα σε αυτή τη μάχη, να εμπνεύσει τους συναδέλφους του ώστε κι αυτοί με τη σειρά τους να κάνουν κτήμα τους τη νοοτροπία του αγώνα, της ανυπακοής, της διεκδίκησης, της ανατροπής και της χειραφέτησης. **Η γυάλα του Πανεπιστημίου με την Κοινωνία έχει σπάσει προ πολλού.** Η μάχη της Κοινωνίας περνάει μέσα από τη μάχη του Πανεπιστημίου , και αντιστρόφως. Απέναντι στο αποστειρωμένο και αντιδημοκρατικό Πανεπιστήμιο που μας φέρνουν, εμείς πολεμάμε για **Δημόσιο, Δωρεάν και Δημοκρατικό** Πανεπιστήμιο. Απέναντι στο απάνθρωπο μέλλον που μας διαφυλάσσουν ως εργαζομένους, εμείς πολεμάμε για κοινωνική χειραφέτηση. Με κινήματα-ποτάμια, ορμητικά και διεκδικητικά, μπορούμε να φτιάξουμε τον χείμαρρο που θα παρασύρει Μνημόνια, ΕΕ, ΔΝΤ, Κυβερνήσεις, Νόμους και παρατρεχάμενους του Κεφαλαίου. Και με ένα μαζικό φοιτητικό κίνημα μπορούμε να κερδίσουμε.

Η ΕΠΕΛΑΣΗ ΤΩΝ ΒΑΡΒΑΡΩΝ
LES INVASIONS BARBARES

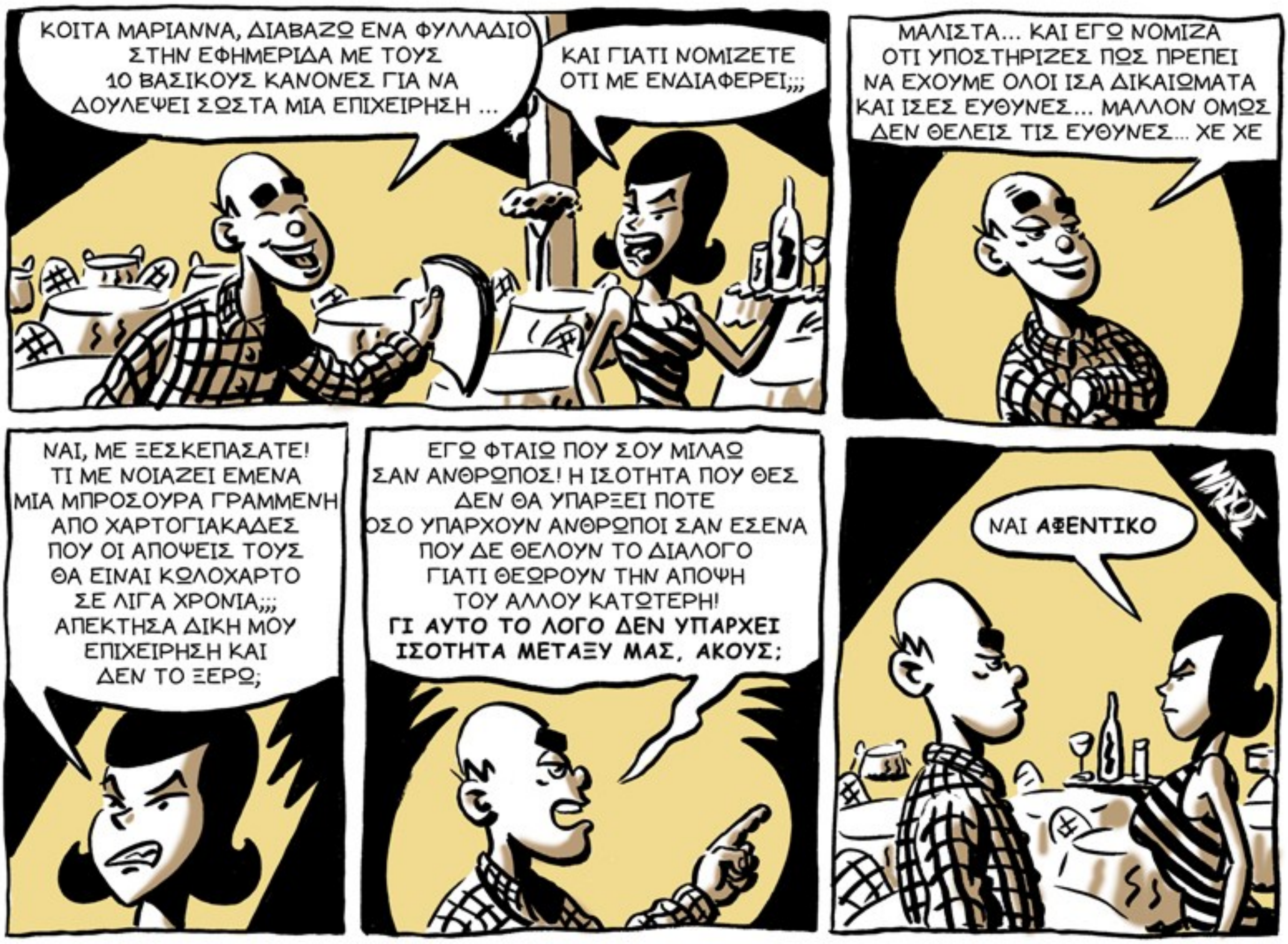

ΚΑΝΑΔΟΓΑΛΛΙΚΗ ΤΑΙΝΙΑ, ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ ΝΤΕΝΙΣ ΑΡΚΑΝ ΜΕ ΤΟΥΣ: ΡΕΜΙ ΖΙΡΑΡ, ΣΤΕΦΑΝ ΡΟΥΣΟ, ΜΑΡΙ- ΖΟΣΕ ΚΡΟΖΕ, ΝΤΟΡΟΤΕ ΜΠΕΡΙΜΑΝ, ΝΤΟΜΙΝΙΚ ΜΙΣΕΛ, ΛΟΥΙΖ ΠΟΡΤΑΛ

Με βραβεία από τις Κάννες η ταινία του Denys Arcand, ο οποίος συναντά για δεύτερη φορά τους χαρακτήρες που είχε γνωρίσει στον κόσμο με την ταινία του, «Le Declin De L` Empire Americain» πριν από μια δεκαετία περίπου. Αυτή την φορά στο επίκεντρο της αφήγησης βρίσκεται ο Remy, στον οποίο απομένουν λίγοι μήνες ζωής και πώς εκείνος προσπαθεί να αντιμετωπίσει την προοπτική του θανάτου, να συμφιλιωθεί με τον αποξενωμένο γιο του και να περάσει όμορφα τις τελευταίες του στιγμές μαζί με τους αγαπημένους του φίλους. Από τη μια μεριά βρίσκεται ο πατέρας που αφιέρωσε τα χρόνια της νιότης του απολαμβάνοντας τις γυναίκες μαζί με τις άλλες χαρές της ζωής και παράλληλα αναζητούσε την αλήθεια μέσα από ποικίλα ιδεολογικά - φιλοσοφικά κινήματα. Στην αντίθετη πλευρά στέκεται ο απόλυτα καπιταλιστής γιος που αποδεικνύει ότι μόνο η δύναμη των χρημάτων του είναι επαρκής (αλλά και αναγκαία) προκειμένου να εξασφαλίσει έναν άνετο θάνατο στον πατέρα του. Ανάμεσα τους υπάρχει μια πληθώρα χαρακτήρων με διαφορετικές ιδέες και αντιλήψεις που θα βοηθήσουν σταδιακά να γεφυρωθεί η απόσταση μεταξύ των δυο άκρων.

Το μεγαλύτερο πλεονέκτημα της ταινίας είναι οι διάλογοι, που σχολιάζουν - άλλοτε με τρόπο χιουμοριστικό, άλλοτε με περισσότερο κυνισμό - απόψεις σχετικά με τον έρωτα, τη ζωή και τον θάνατο, τις ανθρώπινες σχέσεις αλλά και τα γεγονότα της 11ης Σεπτεμβρίου. Ιδανική είναι επίσης και η επιλογή του cast. Ωστόσο η ταινία δεν αποκλείεται από ορισμένους θεατές να χαρακτηριστεί ως φλύαρη ή να υποστηριχθεί ότι ο τρόπος με τον οποίο προσεγγίζονται τα διάφορα θέματα είναι επιδερμικός και σε κάποιο βαθμό 'δήθεν'. Ανεξάρτητα από το στρατόπεδο που επιλέγετε, το «Invasions Barbares» διεκδικεί φέτος τη Χρυσή Σφαίρα καλύτερης ξενόγλωσσης ταινίας.

ΚΟΙΤΑ ΜΑΡΙΑΝΝΑ, ΔΙΑΒΑΖΩ ΕΝΑ ΦΥΛΛΑΔΙΟ ΣΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΜΕ ΤΟΥΣ 10 ΒΑΣΙΚΟΥΣ ΚΑΝΟΝΕΣ ΓΙΑ ΝΑ ΔΟΥΛΕΨΕΙ ΣΩΣΤΑ ΜΙΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ...
ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ ΝΟΜΙΖΕΤΕ ΟΤΙ ΜΕ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ;;;
ΜΑΛΙΣΤΑ... ΚΑΙ ΕΓΩ ΝΟΜΙΖΑ ΟΤΙ ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΕΣ ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΧΟΥΜΕ ΟΛΟΙ ΙΣΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΙΣΕΣ ΕΥΘΥΝΕΣ... ΜΑΛΛΟΝ ΟΜΩΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙΣ ΤΙΣ ΕΥΘΥΝΕΣ... ΧΕ ΧΕ
ΝΑΙ, ΜΕ ΞΕΣΚΕΠΑΣΑΤΕ! ΤΙ ΜΕ ΝΟΙΑΖΕΙ ΕΜΕΝΑ ΜΙΑ ΜΠΡΟΣΟΥΡΑ ΓΡΑΜΜΕΝΗ ΑΠΟ ΧΑΡΤΟΓΙΑΚΑΔΕΣ ΠΟΥ ΟΙ ΑΠΟΨΕΙΣ ΤΟΥΣ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΚΩΛΟΧΑΡΤΟ ΣΕ ΛΙΓΑ ΧΡΟΝΙΑ;;; ΑΠΕΚΤΗΣΑ ΔΙΚΗ ΜΟΥ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΚΑΙ ΔΕΝ ΤΟ ΞΕΡΩ;
ΕΓΩ ΦΤΑΙΩ ΠΟΥ ΣΟΥ ΜΙΛΑΩ ΣΑΝ ΑΝΘΡΩΠΟΣ! Η ΙΣΟΤΗΤΑ ΠΟΥ ΘΕΣ ΔΕΝ ΘΑ ΥΠΑΡΞΕΙ ΠΟΤΕ ΟΣΟ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΣΑΝ ΕΣΕΝΑ ΠΟΥ ΔΕ ΘΕΛΟΥΝ ΤΟ ΔΙΑΛΟΓΟ ΓΙΑΤΙ ΘΕΩΡΟΥΝ ΤΗΝ ΑΠΟΨΗ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ ΚΑΤΩΤΕΡΗ! **ΓΙ ΑΥΤΟ ΤΟ ΛΟΓΟ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΙΣΟΤΗΤΑ ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ, ΑΚΟΥΣ;**
ΝΑΙ **ΑΦΕΝΤΙΚΟ**

ΜΑΡΙΑΝΝΑ

ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤΑ...
ΙΝΤΕΡΝΕΤΙΚΑ ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ...

BABUSHKA

ΘΑ ΞΑΝΑΒΓΟΥΜΕ ΣΤΙΣ ΑΓΟΡΕΣ...